

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*"Ethan
Blackstone
karşılaştığım en
başdöndürücü
kahraman."*

*—Colleen
Hoover*

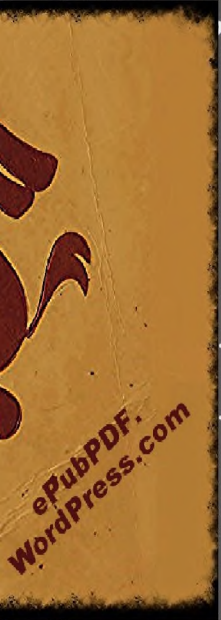
New York Times Bestseller

Senin İçin

Blackstone Serisi ♦ 2. Kitap

*Senin için her şeyimi
ortaya koymaya hazırım...
Seninle birlikte olmanın
başka yolunu bilmiyorum.*

RAINE MILLER

Senin İçin
Özgün Adı | *All In*
Raine Miller

Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Düzeltili | Berke Kılıç
Kapak Uygulama | Kübra Tekeli
Grafik Uygulama | Kübra Tekeli
Yayınevi Logosu | Ömer Aydoğdu
Kapak Görseli | Shutterstock

1. Baskı, Şubat 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-27-2

Türkçe Çeviri © Tuba Özkat, 2015
© Yabancı Yayınları, 2015
© Raine Miller, 2012

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüler Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci-yayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deriz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Raine Miller

SENİN İÇİN

Blackstone Serisi 2. Kitap

Çeviren

Tuba Özkat

'Senin İçin' için övgüler

"Oyunun kuralları değişiyor... Raine Miller'ın *Senin İçin*'iyle Londra sokaklarındaki seksi ve heyecan verici bir yolculuğa hazır olun."

~TOTALLYBOOKED BLOG

"Blackstone Serisi — İçten. Şehvetli. Çırlıçıplak— sizi içine çekerken Raine Miller'a teslim olun."

~FLIRTY AND DIRTY BOOK BLOG

"*Senin İçin* mutlaka okunmalı! Ethan ve Brynne gittikçe tutuşuyor!"

~SUGAR AND SPICE BOOK REVIEWS

"Bunu iç çamaşırsız da okuyabilirsiniz, çünkü Ethan'ın bakış açısı külötlarınızı havaya uçuracak!"

~SCANDALICIOUS BOOK REVIEWS

"*Senin İçin* beni kendine bağlayan, hızlı, duygusal anlamda yüklü, merak uyandıran bir kitaptı."

~BOOK SAVVY BABE

"Birbirine benzemeyen bu iki âşığın masalını anlatırken, Miller'ın sesi ilgi uyandırıcı. Ben bu seriye varım."

~THE INDULGENT BLOGGERS

"Derinden bir cinsel romantizmi olan merak uyandırıcı hikâye akışı neredeyse her sayfada beni soluksuz bıraktı. *Senin İçin*'i okumak şahaneydi!"

~MY SECRET ROMANCE

enin için, Brynne. Bunu mümkün kılan sensin.

...ve ben

Bahsi kaybettim. Cesaret, dostum ol!

Silahlandır beni, korkusuzluk.

—WILLIAM SHAKESPEARE, CYMBELINE, 1.6

Teşekkür

Blackstone diye adlandırılan bu ufak hikâye, son birkaç aydır artık kontrol edilemeyecek duruma geldi. Londra'da olimpiyatlar başlamadan önceki bir yaz akşamında, oturup Amerikalı nü model ve onun fotoğrafını satın alan İngiliz adamı yazmaya başladığımda olacağını hiç hayal etmediğim bir şey haline geldi.

O küçük hikâye hiç şüphesiz hayatımı ve neyi tam zamanlı yaparak günlerimi geçireceğimi değiştirdi. Artık bir yazarım. Bunu söyleyebilirim ve gerçekten doğru olduğuna inanabilirim.

Bunun için kimlere teşekkür etmem gerektiğini de biliyorum.

Blackstone Serisi'ni satın alan ve bloglarında, kitap kulüplerinde, iş arkadaşlarına, arkadaşlarına, kız kardeşlerine, annelerine, büyükannelerine ve hatta birkaç tane kocaya deli gibi pazarlayan hayranlara, yürekten minnettarım. Millet, bu hikâye sizin sayenizde havalandı ve uçtu. Yüreğimin en derinlerinden sizlere TEŞEKKÜR EDERİM.

Kitapları önceden okuyup geri dönüşlerini bildiren

bloggerlar, SİZİ SEVİYORUM. Evimde kalıp tam zamanlı bir yazar olabilmemin sebebi sizlersiniz.

Serinin ikinci kitabını yazarken yeni mücadelelerle yüzleştım. *Senin İçin*, Ethan'ın hikâyesi. Tamamıyla bir İngiliz adamın anlatımı ve kitabı nasıl yazmak istediğini bilsem de, buna kalkışana kadar ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamadım. Tahmin edin ne oldu? Hızlı öğrendim. Sonuçta ben, Amerikalı bir kadınum. *kıs kıs* O yüzden, TotallyBooked'tan Gitte ve Jenny, kızlar size koskocaman bir teşekkürüm var. Kraliyet İngilizcesi ve bu hikâyede bolca kullandığım pek de uygun olmayan İngiliz argosu konusundaki kılavuzluğunuz ve bilginiz için. *göz kırpış* Yardımanız olmadan asla başaramazdım!

Böylece, şimdi seri üçüncü kitap, *Eyes Wide Open*'a ilerliyor.

Gelecekte en sonunda nereye gideceğini kim bilir. Yazılan kelimenin sihri böyledir.

RAINE

Giriş

Haziran, 2012

Londra

Ethan'ı asansörlerde bana gitmemem için yalvarırken bıraktım. Uzun zamandır yapmak zorunda olduğum en zor şeydi. Fakat yaptığım şey onu terk etmektir. Kalbimi Ethan'a açmıştım ve kalbim ayaklar altında ezilmişti. Beni sevdiğini ve sadece geçmişimden korumaya çalıştığını söylediğinde onu duymuştum. Onu açık ve net bir şekilde duymuştum. Fakat bu ondan uzaklaşmam gerektiği gerçeğini değiştirmedir.

Aklımda tekrar tekrar canlandırdığım şey, aynı korkunç düşünce.

Ethan biliyor.

Fakat olaylar her zaman görüldüğü gibi değildir. Eksiksiz açıklama olmadan izlenimler edinilir. Fikirler gerçek olaylara değil, duygusal olaylara dayanarak şekillenir. Ethan'la benim örneğimizde olduğu gibi. Elbette bunu daha sonra öğrendim ve zamanla, beni şekillendiren durumlardan uzaklaşabildiğimde, olayları biraz daha farklı görmeyi başardım.

Ethan'la her şey hızlı, yoğun... yanııcıydı. En başından beri, bana bir şeyler söyledi. Bana, beni istediğini söyledi.

Ve evet, hatta beni sevdiğini bile söyledi. Benimleyken ne istediği ya da benim hakkımda nasıl hissettiğini bana söylemekte hiç sorun yaşamadı. Sadece seksten de bahsetmiyorum. Seks aramızdaki bağın büyük bir kısmıydı, fakat Ethan'la olan tek şey değildi. Ethan hislerini kolayca paylaşabilir. Bu onun tarzı—benimki değil.

Bazı zamanlar, Ethan'ın beni tükenmek istediğini hissettim. En başından beni istila etti ve kesinlikle talepkâr bir sevgiliydi, fakat kesin olan bir şey vardı; bana verdiği her şeyi istedim.

Bunu, onu terk ettiğimde fark ettim.

Ethan bana, bir yetişkin olarak asla gerçekten hissetmediğim bir şekilde huzur ve güven verdi. Elbette cinselliğim hususunda da. Ethan sadece böyle biri işte ve sanırım onu şimdi anlıyorum. Zorlu ve kontrol sahibi olmasının sebebi üzerimde baskı kurmak istemesi değildi, benimleyken öyleydi, çünkü *benim* ihtiyacım olanın bu olduğunu biliyordu. Ethan *bizim* aramızdaki şeyin yürümesi için ihtiyacım olan şeyi bana vermeye çalışıyordu.

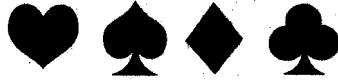
Onsuz geçen günler acı vericiyken, yalnızlık benim için kritikti. Aramızdaki tutkulu ateş akkordu ve biz birlikteyken kolayca parlayan, alevlenen o sıcaklıktan ikimiz de yanmıştık.

İyileşme sürecinin benim için gerekli olduğunu biliyorum, fakat bu canımın daha az acımasını sağlayamıyordu.

Durmadan Ethan'm ne yaptığını öğrendiğim ilk anda aklıma gelen düşünceye dönüp duruyordum.

Ethan bana ne olduğunu biliyor ve artık beni sevebilmesi mümkün değil.

Bölüm 1

Elim kalp atışımla birlikte zonkladı. Tek yapabildiğim, onu benden uzağa götüren mühürlenmiş asansör kapısına karşı nefes almaktı.

Bir dakika için düşün!

Onu takip etmek bir seçenek değildi, o yüzden lobiden ayrılarak dinlenme odasına gittim. Elaina kahve alıyordu. Başını aşağıda tutarak orada değilmişim gibi davrandı. Akıllı kadındı. Kattaki diğer gerzeklerin de aynısını yapmasını umuyordum, yoksa yeni iş aramaları gerekebilirdi.

Plastik torbanın içine biraz buz attım ve elimi içine soktum. Siktir, bu acıttı! Parmak eklemlerimde kan vardı ve asansörün yanındaki duvarda da olduğundan emindim. Ofisime geri dönerken elimi buz torbasının içinde tuttum. Frances'e teknik ofisi arayıp duvardaki lanet olası deliği düzelttirmesini söyledim.

Frances hiç duraksamadan onayladı ve elimin içinde bulunduğu buz torbasına baktı. "Onun için röntgene ihtiyacın var mı?" diye sordu, ifadesi tıpkı bir anneninki gibiydi. En azından, benim bir annenin nasıl görüneceğini kafamda canlandırıdığım şekildeydi. Benimkini zorlukla hatırladığımdan sadece tahmin yürütüyordum.

"Hayır." Kadınımın geri gelmesine ihtiyacım var, lanet olası röntgene değil!

Ofisime gidip kendimi içeri kapattım. Mini buzdolabın-

dan bir şişe Van Gogh çıkardım ve açtım. Masamdaki çekmeceyi açarak Djarum Black paketimi ve orada tutmaktan hoşlandığım çakmağımı aradım. Brynne'le tanıştığım dan beri sigaraları rekor sürede tüketiyordum. Stok yapmam gerektiğini bilmeliydim.

Şimdi tek ihtiyacım olan bir bardak votkaydı ya da belki de değildi. Şişe de işime yarardı. Haşat olmuş elimle bir yudum aldım ve acıyı hoş karşıladım.

Elimi siktir et; kırılan kalbimdi.

Fotoğrafına baktım. İş yerinde, bana kitaplı Leydi Percival'ın resmini gösterdiği gün çektiğim fotoğraftı. Fotoğrafı çekmek için cep telefonumu kullandığımı ve ne kadar iyi çıktığını görünce memnuniyetle şaşırdığımı hatırladım. Aslına bakılırsa o kadar iyiydi ki fotoğrafı bilgisayara yüklemiş ve bastırılması için sipariş vermiştim. Sadece bir cep telefonunun kamerasıyla çekilmiş olması önemli değildi; Brynne her zaman güzel görünürdü. Özellikle de benim için. Bazen ona bakmak neredeyse acı vericiydi.

Brynne'le olan o sabahı tekrar düşündüm. Onun, o eski resme gülümseyişinin fotoğrafını çektiğim zaman nasıl mutlu olduğunu çok net hatırlayabiliyordum.

Rothvale Galerisi'ndeki otoparka park edip motoru durdurdum. Kasvetli bir gündü, yağmur çiseliyordu ve hava soğuktu, fakat arabamın içi öyle değildi. Brynne'in iş için giyinmiş, yanımda oturuyor olması, güzel ve seksi görünmesi, bana gülümsemesi beni uçurmuştu, fakat lanet olası esas bomba o sabah paylaştığımız şeyi bilmekti. Sadece düzüşmekten de bahsetmiyordum. Duşu ve orada ne yaptığımızı hatırlamak, zor bela da olsa bugünü atlatmama yeterdi, ama asıl olay bu akşam onu tekrar göreceğimi, birlikte olacağımızı, onun bana ait olduğunu ve onu tekrar yatağa götürüp her şeyi yeni baştan gösterebileceğimi bil-

mekti. Ve tabii yapmış olduğumuz konuşma da aynı şekilde. En sonunda, kabuğunun altına biraz daha girmeme izin verdiğini hissetmiştim: Benim ona değer verdiğim şekilde bana değer verdiğini. Ve artık ikimizi içiren gelecekle ilgili konuşmaya başlamanın vaktiydi. Onunla geçirmeyi istediğim gelecekle ilgili.

"Bana gülümsediğinde ne kadar hoşuma gittiğini sana hiç söyledim mi Ethan?"

Gülümsemeyi bırakırken, "Hayır," diye cevapladım, "söyle bana."

Taktiklerime karşılık başını hayır anlamında iki yana sallayarak pencereden yağmuru seyretti. "Ne zaman gülümsesen hep özel hissettim, çünkü insanların arasındayken fazla gülümsemediğini düşünüyorum. Seni içine kapamak diye tanımlardım. O yüzden gülümsediğin zaman benim sanki... ayaklarım yerden kesiliyor."

"Bana bak." Cevap vermesi için bekledim, vereceğini biliyordum. Bu hâlâ tartışmakta olduğumuz, fakat en başından beri kristal gibi net olan başka bir şeydi. Brynne bana karşı doğal itaatkârdı. Ona vermek istediğim şeyi kabul ediyordu—içimdeki Dominant ilhamını bulmuştu ve bu, birlikte mükemmel olmamızın sebeplerinden biriydi.

Ayaklarını yerden kesiyorum, hu?

Kahverengi/yeşil/gri gözlerini bana doğru kaldırmış beklerken aletim pantolonumun içinde zonkluyordu. Ona hemen burada, arabada sahip olabilirdim ve dakikalar sonra onu hâlâ isterdim. İşte öyle bir bağımlılıktı.

"Tanrım, bunu yapınca çok güzel oluyorsun."

"Neyi yapınca Ethan?"

İpeksi bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım ve ona yeniden gülümsedim. "Boş ver. Sadece beni mutlu ediyorsun, o kadar. Bütün gece sana sahip olduktan sonra seni işe getirmeyi seviyorum."

Kızardı ve onu tekrar düzmek istedim.

Hayır, bu doğru değildi. Onunla sevişmek istemiştim... yavaşça. Yapabildiğim her yönden zevk almam için olağanüstü bedeninin çıplak bir hâlde önümde serildiğini aklımda canlandırabiliyordum. *Tamamen benim.* Sadece benim için. Brynne bana her şeyi hissettiriyordu —

“İçeri gelip ne üzerinde çalıştığımı görmek ister misin? Vaktin var mı?”

Elini dudaklarıma doğru kaldırdım ve teninin kokusu nu içime çektim. “Hiç sormayacaksın sandım. Önden buyurun, Profesör Bennett.”

Kahkaha attı. “Belki bir gün. O siyah cüppelerden birini giyeceğim, gözlük takacağım ve saçımı topuz yapacağım. Uygun konservasyon teknikleriyle ilgili dersler vereceğim ve sen arka tarafta oturup uygunsuz yorumların ve edepsiz bakışlarıyla dikkatimi dağıtabilirsin.”

“Ahhh. O zaman cezalandırmak için beni ofisine mi çağıracaksın? Beni sınıfta cezaya mı bırakacaksınız, Profesör Bennett? Saygısız davranışımı ortadan kaldırmak için bir anlamaya varabileceğimizden eminim.” Başımı eğip kucağına bıraktım.

Kıkırdayıp beni geri iterken, “Sen delisin,” dedi. “Hadi içeri gidelim.”

Birlikte yağmurun altında koştuk; şemsiyem bizi koruyordu. İnce bedeni yanıma sokulmuştu, çiçekler ve güneş ışığı gibi kokuyor, kendimi gezegendeki en şanslı adam gibi hissetmemi sağlıyordu.

Beni, kendisine âşık olduğu açık olan yaşlı güvenlik görevlisiyle tanıştırdıktan sonra büyük, stüdyo benzeri bir odaya yönlendirdi. Geniş masalar ve şövaleler, iyi ışık ve epeyce boş alanla yerleştirilmişti. Elinde bir kitap tutan ve siyah saçları, sarsıcı mavi gözleriyle ciddi görünümlü bir kadının yağlı boya tablosunun önünde durduk.

“Ethan, lütfen Leydi Percival’a merhaba de. Leydi Percival, erkek arkadaşım Ethan Blackstone.” Sanki çok yakın arkadaşımıymış gibi tabloya gülümsedi.

Tabloya yarım bir reverans yaptım. "Leydim."

Brynnne, "O harika değil mi?" diye sordu.

Görüntüyü akılcı bir şekilde inceledim. "Şey, dikkat çekici bir figür elbette. Mavi gözlerinin arkasında bir hikâye gizliyor gibi görünüyor." Tuttuğu ön tarafı görünen kitaba bakmak için biraz daha yaklaştım. Kelimeleri okumak zordu, fakat Fransızca olduğunu fark eder etmez, bir şekilde kolaylaştı.

Brynnne, "Ben özellikle kitabın olduğu kısmın üzerinde çalışıyorum," dedi. "Onlarca yıl önceki bir yangında, sıcaktan zarar görmüştü ve kitabın üzerindeki pişmiş verniğin düzeltilmesi tam bir mücadele oldu. Özel bir şey, bunu biliyorum."

Tekrar baktım ve *Chrétien* kelimesin çıkardım. "Fransızca. Şuradaki isim Christian." İşaret ettim.

Gözleri büyüdü ve sesi heyecanlıydı. "Öyle mi?"

"Evet. Ve şunun, *Le Conte du Graal*, olduğundan eminim. Kutsal Kâse Hikâyesi." Brynnne'e baktım ve omzumu silk-tim. "Tablodaki kadına Leydi Percival deniliyor, değil mi? Kral Arthur efsanesinde Kutsal Kâse'yi bulan kişi şövalye Percival değil miydi?"

"Yüce Tanrım, Ethan!" Heyecanla kolumu kavradı. "Elbette. Percival... bu kadının hikâyesi. Sen çözdün! Leydi Percival gerçekten de çok nadir bir kitabı tutuyor. Özel bir şey olduğunu biliyordum! Yazılmış ilk Kral Arthur hikâyelerinden birisi; ta on ikinci yüzyıldan kalma. O kitap *Chrétien de Troyes'un, Perceval ve Kutsal Kâse'nin Hikâyesi*." Tabloya baktı, yüzü mutlulukla ve saf neşeyle parlıyordu. Cep telefonuma uzandım ve onun bir fotoğrafını çektim. Brynnne'in, Leydi Percival'ına gülümsediği muhteşem bir profil fotoğrafıydı.

"Şey, sana yardım edebildiğime memnunum bebeğim."

Üzerime atladı ve beni dudaklarımdan öptü, kollarını sıkıca etrafıma doladı. Bu dünyadaki en harika histi.

“Yaptın! Bana o kadar çok yardım ettin ki. Bugün Mal-lerton Cemiyeti’ni arayacağım ve onlara neyi keşfettiğini söyleyeceğim. Eminim ilgileneceklerdir. Önümüzdeki ay doğum günü sergisi olacak... Bunu da dâhil etmek isterler mi diye merak ediyorum...”

Brynne daldan dala atlayarak konuştu. Nadir kitaplar, nadir kitapların çizimleri ve nadir kitapların çizimlerinin konservasyonu konusunda, bugüne kadar bilmek isteye-bileceğimden daha fazlasını bana heyecanla anlatıyordu. Yüzü bir gizemi çözmenin heyecanı ile kızarmıştı, fakat o gülümseme ve öpücük benim için dünyalara bedeldi.

...Gözlerimi açtım ve etrafımdaki şeyleri kavramaya çalıştım. Kafama bir tahtayla vurulmuş gibi hissettiriyordum. Yarı boşalmış bir Van Gogh şişesi bana bakıyordu. Yanağımın dayalı olduğu masamın üzerine Djarum izmaritleri dökülmüştü, burnum bayat karanfil ve tütün kokusuyla doldu. Başımı masadan güçlükle kaldırıp sağlam bir şekilde masaya dayadığım dirseklerimden destek alarak elime yasladım.

Daha birkaç saat önce onu dayayıp becerdiğim masaydı bu. Evet, becermek. Saf, pişmanlık duyulmayan bir düzüşmeydi ve öyle güzeldi ki hatırasıyla gözlerim acıyordu. Cep telefonumun ışığı deli gibi yanıp söndü. Bakmak zorunda kalmamak için arkasını çevirdim. Zaten aramalardan hiçbirinin ondan olmadığını biliyordum.

Brynne beni aramazdı. O konuda emindim. Asıl soru, benim onu aramaya çalışmadan önce ne kadar zaman geçeceğiydi.

Şu anda gece vaktiydi. Dışarısı karanlıktı. Neredeydi? Korkunç şekilde incinmiş ve üzgün müydü? Ağlıyor muydu? Arkadaşları tarafından teselli mi ediliyordu? Benden nefret mi ediyordu? Evet, muhtemelen hepsiydi

ve ben ona gidip hiçbirini düzeltemiyordum. *Seni istemiyor.*

Demek böyle hissettiriyordu. Âşık olmak. Brynne ve ona yaptığım şey hakkındaki gerçeklerle yüzleşmenin zamanıydı. O yüzden ofisimde kaldım ve yüzleştim. Eve gidemezdim. Evde şimdiden ondan bir sürü parça vardı ve onun eşyalarını görmek beni sadece tamamen delirtirdi. Bu gece burada kalacak ve her yanına onun kokusunun bulaşmadığı örtülerin arasında uyuyacaktım. Onların arasmda ona sahip olmadım. Bir panik dalgası beni kesip geçti ve hareket etmek zorunda kaldım.

Kıçımı koltuğumdan kaldırıp doğruldum. Ayağımın dibinde, zeminde pembe bir kumaş parçası gördüğümde, ne olduğunu biliyordum. Masamın üzerindeki seans sırasında onun üzerinden çıkardığım dantel külotu bu.

Siktir! Babasından o mesaj geldiği sırada nerede olduğumu hatırladım. *Onun içine gömülüydüm.* Tenine en son değen şeye dokunmak acı vericiydi. Kumaşa dokundum ve alıp cebime koydum. Duş resmen bana sesleniyordu.

İçerisinde bir yatak, bir banyo, bir televizyon ve ufak bir mutfak olan süite bağlı arka kapıya doğru yürüdüm; hepsi de birinci sınıftı. Geç saatlere kadar çalıştığı için eve gitmeyi anlamsız bulan meşgul iş adamları için mükemmel bir bekâr eviydi.

Ya da daha çok düzüşme evi. Kadınları becermek istediğimde getirdiğim yer burasıydı. Her zaman çalışma saatlerinden sonra elbette ve asla tüm gece kalmazlardı. “Randevularımdan” şafaktan saatler önce kurtulurdum. Tüm bunlar Brynne’i bulmamdan önceydi. Onu buraya getirmeyi hiç istemedim. Daha en başından o farklıydı. *Özel. Benim güzel Amerikalı kadını.*

Brynne’in bu süitten haberi yoktu. İki saniye içinde ne olduğunu çözer ve onu buraya soktuğum için benden nef-

ret ederdi. Göğsümü ovaladım ve hissettiğim acıyı dindirmeye çalıştım. Duşun suyunu açıp soyundum.

Sıcak su üzerimden akıp giderken fayansa yaslandım ve tam olarak nerede olduğumla yüzleştim. *Onunla birlikte değilsin! Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdın ve şimdi seni istemiyor.*

Brynn'e'im beni ikinci kez terk etmişti. İlkinde, kötü bir rüyayla dehşete düştüğü gecenin bir yarısında gizlice gitmişti. Bu kez sadece dönmüş ve arkasına bile bakmadan beni bırakıp gitmişti. Yüzünde görebiliyordum ve gitmesine sebep olan şey korku değildi. Ondan gerçeği saklandığını öğrendiğinde ihanetle gelen kati bir yıkımdı. Güvenini yıkmıştım. Bahsi çok yüksek oynamış ve kaybetmiştim.

Onu geri çekip kalmasını sağlama dürtüsü öyle büyüktü ki duvarı yumruklamış ve onu yakalamaktan kendimi alıkoymak için büyük ihtimalle bir şeyleri çatlatmıştım. Onunla bir daha asla iletişim kurmamamı söylemişti.

Suyu kapattım ve duştan çıktım, damlayarak akıp giden suyun kasvetli sesi, göğsümün, boşluğun yarattığından çok daha fazla acımasına sebep oldu. Yumuşak bir havlu alıp başımı kuruladım. Yüzüm ortaya çıkarken aynadaki görüntüme gözlerimi diktim: çıplak, ıslak ve sefil. Yalnız. Aynadaki adi, puşt herife bakarken başka bir gerçeği daha fark ettim.

Asla, çok uzun bir zamandı. Ona bir ya da iki gün veribilirdim, fakat *asla*, su götürmez bir şekilde söz konusu bile değildi.

Tehlikeli olduğu kanıtlanabilen bir tehditten hâlâ korunması gerektiği gerçeği de değişmemişti. Sevdiğim kadına bir şey olmasına izin veremezdim. *Asla*.

Aynaya gülümsedim, üzgün halimdeyken bile zekâm beni eğlendiriyordu; az önce *asla* kelimesinin uygun kullanımını için mükemmel bir örnek bulmuştum.

Bölüm 2

Bryenne'den sürülüşümün ikinci günüydü ve bu berbat bir durumdu. Etrafta dolaşıp bir şeyler yapıyordum ama hiçbir şey doğru hissettirmiyordu. Ne kadar süre böyle olacaktım? Onu aramalı mıydım? Eğer durumumu çok fazla düşünürsem, korku gölge gibi süzölmeye başlıyordu, o yüzden düşünmeyi bıraktım. Bryenne'i yalnız bıraktım. İçindeki boş yer bir şeyler yapmam için baskı yapıyordu, fakat ona gitmeyi denemek için çok erkendi. Zamana ihtiyacı vardı ve bu hatayı daha önce yapmıştım. Onunlayken çok hızlı ve çok fazla baskı uyguluyordum. *Ve tam anlamıyla bencil bir puşt oluyordum.*

Büyüdüğüm evin yanındaki sokağa park ettim. Avlu çok düzerliydi, dış kapı düzgün ve çalılar her zamanki gibi biçilmişti. Babam buradan asla ayrılmazdı. Annemle birlikte olduğu evden ayrılmazdı. Babam *inatçı yaşlı adam* terimine yeni bir anlam katıyordu ve bir gün öleceği yer burasıydı.

Koltuktan soğuk biraları aldım ve doğrudan dış kapıya doğru gittim. Siyah bir kedi önümden koşturdu ve bekledi. Ne bir yavru ne de yetişkindi. Sanırım genç bir kediydi. Tam kapının önüne oturduktan sonra döndü ve

bana baktı. Parlak yeşil gözlerini sanki bana yavaş kıcımu hızlandırmamı ve eve girmesine izin vermemi söyler gibi kırıştırdı. Babam ne zaman bir kedi almıştı?

Zili çaldıktan sonra kapıyı açtım ve başımı içeri soktum. "Baba?" Kedi ışık hızından daha hızlı bir şekilde evin içine giriverdi ve tek yapabildiğim gözlerimi dikip bakmaktı. "Artık bir kedin mi var?" diye seslenerek mutfağa ilerledim. Birayı buzdolabına koyduktan sonra kanepeye çöktüm.

Kumandayı uzatıp televizyonu açtım. Avrupa Şampiyonası. *Kahrolası harika*. Birkaç saatliğine futbola odaklanabilirdim, umarım getirdiğim altı biradan dördünü içip kısa bir süreliğine kadını unutturdum. *Ve babama ağladım*.

Başımı arkaya atıp gözlerimi yumdum. Tüylü ve yumuşak bir şey kucağıma tırmandı. Kedi geri dönmüştü.

"Ah, demek buradasın. Bakıyorum da Soot'la tanışmışsın." Babam arkamdan geldi.

"Niye bir kedi aldın?" Bunun cevabını duymak için sabırsızlanıyordum. Büyürken bizim hiç kedimiz olmamıştı.

Babam kahkahalarla güldü ve koltuğuna oturdu. "Almadım. Onun beni aldığını söyleyebilirsin."

"Tahmin edebilirim." Elimi indirip Soot'un parlak tüylü bedeninde gezdirdim. "Ön kapıyı açar açmaz, sanki evin sahibiymiş gibi içeri girdi."

"Komşum hasta annesiyle ilgilenmek için gittiğinde kediyi beslememi istemişti. Annesinin yanına taşınmak zorunda kaldı ve ben de hükmen onu aldım. Sanırım bir anlaşmamız var."

"Seninle komşun arasmda mı, yoksa seninle kedi arasında mı?"

Babam gözlerini kısarak kurnazca bana baktı. Jonathan Blackstone doğası gereği sezgileri çok kuvvetli bir adamdı. Her zaman öyle olmuştu. Ondan hiçbir şeyi gizleyemezdim. Eve sarhoş gelip gelmediğimi, ne zaman sigaraya başladığımı ve gençken başımı belaya sokup sokmadığımı hep bilirdi. Sarurım hayatımızın çoğu boyunca yalnız bir ebeveyn olduğu için o şekildeydi. Annemizin kaybına rağmen, kız kardeşim Hannah ve ben asla ihmal edilmedik. Sezgileri daha da canlandı ve sorunları tıpkı avının peşindeki bir tazi gibi sezebilir ve her an ortaya çıkarabilirdi.

"Sana ne halt oldu böyle oğlum?"

Brynne oldu.

"O kadar açık, hı?" Kedi kucağında mırlamaya başlamıştı.

"Kendi çocuğumu tanıyorum ve canının ne zaman sıkkın olduğunu biliyorum." Babam bir dakikalığına odadan çıktı. İki tane açık birayla geri döndü ve birini bana uzattı. "Meksika birası mı?" Bana bakarak tek kaşını kaldırdığında aynı hareketi ben de yaptığım zamanlarda böyle görünüp görünmediğimi merak ettim. Brynne, tek kaşımı havaya kaldırmam hakkında çok defa yorumda bulunmuştu.

"Evet. Bir dilim misket limonuyla dayatıldığında iyi oluyor." Bir yudum aldıktan sonra yeni kapkara dostumu okşadım. "Bir kız var. Brynne. Onunla tanıştım, ona âşık oldum ve şimdi beni terk etti." Kısa ve tatlı. Öz babama söyleyecek başka neyim vardı ki? Tek önemli olan ya da benim tüm düşünebildiğim buydu. Ben onun için acı çekiyordum ve o beni terk etmişti.

"Ah... işte bu daha çok anlam ifade ediyor." Babam bir anlığına, sanki duyduklarının yerli yerine oturmasına

izin verir gibi duraksadı. Açıklamama şaşırdığına emim. "Oğlum, sana daha önce söylediğimi biliyorum, o yüzden neresinden bakarsan bak yeni bir bilgi olmayacak ama iyi görünüşünü annenden aldın, huzur içinde yatsın. Benden aldığın tek şey soyadım ve belki cüssem. Ve kaslı bir vücutla kutsanmış olman bayanlarla ilişkini oldukça kolaylaştırdı."

"Ben asla kadınların peşinden koşmadım, baba."

"Koştuğunu söylemedim, ama zaten hiç mecbur kalmadın. Onlar senin peşinden koştu." Hatırayla başını iki yana salladı. "Tanrım, kadınlar senin için feryat ederdi. Hormonlarının peşinden gidip beni zamanından çok daha önce büyükbaba yapacağından emindim." Bana bu konuyla ilgili istediğinden daha çok endişelendiğini gösteren bir bakış attı. "Ama hiç yapmadın..." Sesi kısıldı ve yüzünde neredeyse hüznü bir ifade belirdi. Okuldan sonra orduya katılmış ve evden ayrılmıştım. *Ve neredeyse geri dönemişordum...*

Babam dizime vurdu ve birasından bir yudum aldı.

"Hiç kimseyi asla onu istediğim gibi istemedim." Ağzımı kapattım ve ciddiyetle biramla ilgilendim. Maçta biri gol attı ve kendimi maçı izlemeye zorlayıp kediyi okşadım.

Babam bir süreliğine sabırlıydı, fakat en sonunda sorularını sormaya başladı. "Seni terk ettirecek ne yaptın?"

Sadece soruyu duymak bile canımı yaktı. "Yalan söyledim. Yalandan çok bir şeyleri gizledim diyelim ama yine de ona doğruyu söylemedim ve bunu öğrendi." Kucağımdaki kediyi dikkatle indirdim ve bir bira daha almak için mutfığa gittim. Geriye iki taneyle döndüm.

"Ona niçin yalan söyledin oğlum?"

Babamın kara gözlerine baktım ve daha önce hiç dile getirmedığım şeyi söyledim. Daha önce hiç doğru olmamış bir şeyi. "Çünkü onu seviyorum. Onu seviyorum ve geçmişten gelen acı verici bir hatırayı gün yüzüne çıkararak onu incitmek istemedim."

"Yani gittin ve ona âşık oldun." Başını bilmişçe sallayarak bana baktı. "Bütün işaretler vardı zaten. Köprü altında uyumuşsun gibi görünerek burada belirdiğinde fark etmem gerekirdi."

"Beni terk etti, baba." Üçüncü biraya başladım ve kediye tekrar kucağıma çektim.

"Bunu zaten söyledin." Babam soğuk bir ses tonuyla konuştu ve sanki ben oğlu değilmişim de, uzaylı bir sahtekâr olabilirmişim gibi bana bakıp durdu. "Öyleyse sevdiğin kadına niçin yalan söyledin? En iyisi anlat bakalım, Ethan."

O benim babamdı ve ona canımı emanet edecek kadar güvenirdim. Anlatabileceğim başka kimse olmadığından eminim, muhtemelen kız kardeşim hariç. Derin bir nefes aldım ve ona anlattım.

"Yıllar önce Las Vegas'taki bir poker turnuvasında Brynne'in babası Tom Bennet'le tanıştım. Anında anlaştık ve kartla da arası iyiydi. Benim kadar iyi değildi ama yine de bir arkadaşlık geliştirdik. Kısa süre önce benimle yeniden temas kurdu ve bir iyilik istedi. Yapmayacaktım. Yani, şu anda elimde olan işe baksana. Lanet olası Olimpiyatlar için VIP güvenliğini organize etmek zorundayken Amerikalı bir sanat öğrencisi artı model için koruma sağlayamam!"

Kedi sıçradı. Babam tek kaşını hafifçe kaldırdı ve koltuğunda rahatına bakmaya devam etti. "Ama yaptın," dedi.

"Evet, yaptım. Bana gönderdiği fotoğrafa bir bakış attım ve meraklandım. Brynne ek olarak modellik yapıyor ve o...o kadar güzel ki." Keşke fotoğrafı şimdiden evimde olsaydı. Fakat satış şartlarına göre, altı aylığına Andersen galerisinde sergide kalacaktı.

Babam sadece bana baktı ve bekledi.

"O yüzden galerideki sergiye gittim ve sadece birkaç dakikalığına gördüğüm o lanet olası fotoğrafı satın aldım, tıpkı kahrolası bir şair ya da ona benzer bir şey gibi! Onunla tanışır tanışmaz, eğer gerekli olursa onu korusun diye koruma göndermeye hazırdım." Başımı iki yana salladım. "Bana ne oldu böyle baba?"

"Annen bütün o şairleri okumaya bayılırdı. Keats, Shelley, Byron." Sadece hafifçe gülümsedi. "Bazen o şekilde oluyor. Senin için o tek bir kişiyi bulursun ve söylenebilecek tek şey budur. Erkekler zamanın başlangıcından beri kadınlara âşık oluyor oğlum. Nihayet senin de sıran geldi." Birasından bir yudum daha aldı. "Niçin... Brynne korumaya ihtiyaç duyuyor?"

"Uçak kazasında ölen Amerikalı kongre üyesinin yerine birisi geçti. Kaliforniya'dan Senatör Oakley. Şey, senatörün bir oğlu var, Lance Oakley. Eskiden Brynne'le çıkıyordu. Bazı sorunlar olmuş... ve bir seks kaseti—" Durdum ve bunun babamın kulağına ne kadar korkunç gelmiş olabileceğini fark ettim. "Ama çok gençmiş, sadece on yedisinde bir kızmış ve ihanetten dolayı korkunç bir şekilde acı çekmiş. Oakley onu doğrudan yaralamış. Brynne bir terapistle görüşüyor..." Babamın tüm bunlarla nasıl baş ettiğini merak ederek sesimi azalttım. Son kısmı söylemeden önce biramdan biraz daha içtim. "Senatörün oğlu Irak'a göreve yollandı ve Brynne, Londra Üniversitesi'nde eğitim görmek için geldi. Resim bölü-

münde okuyor, tabloların konservasyonu üzerine eğitim alıyor ve işinde gerçekten başarılı."

Babam az önce anlattığım çirkinliklere hiç tepki ver-meyerek beni şaşırttı. "Senatörün, bu kötü huylu oğlu-nun haberlere çıkmasını istemediğini varsayıyorum." Sınırlı göründü. Babam uyuğu ne olursa olsun politika-cılardan nefret ederdi.

"Senatör ve ona arka çıkan güçlü parti. Böyle bir şey onlara seçimi kaybettirir."

"Karşı parti bu konuda ne diyor? Bu konuyu Oakley'in adamları ne kadar örtbas etmek istiyorsa, karşı tarafinki-ler de o kadar ortaya çıkarmak isteyecektir."

Başımı şüpheyle iki yana salladım. "Sen benim için ça-lışıyor olmalıydın baba! Anlıyorsun. Büyük resmi gö-re-biliyorsun. Tabii senden on taneye ihtiyacım var," dedim alaycı bir şekilde.

"Ha! Bana ihtiyacın olduğunda sana yardım etmekten çok mutluyum ama bunu para için yapmıyorum."

Tek elimi havaya kaldırarak, "Evet, onun fazlasıyla farkındayım," dedim. Uzun süre boyunca gelip benim-le çalışmasını sağlayamaya uğraşmışım ve bu artık ara-mızda bir espri halini almıştı. Kendisi, inatçı yaşlı bir bu-dala olduğundan asla para kabul etmezdi zaten.

"Bryenne'in korumaya ihtiyaç duymasını gerektirecek bir şey oldu mu? Aslında, biraz panik yaratılıyor gibi gö-rünüyor. Niçin babası bunu senden istedi?"

"Görünüşe göre senatörün oğlu hâlâ başını belaya sokmaya devam ediyor. Ev iznindeydi ve barda çıkan bir tartışmada arkadaşlarından biri öldürüldü. Politikacı-ların hoşuna gideceğinden daha fazla gürültü çıkarıyor. İnsanların bilmelerini istemedikleri yerleri kurcalaması-na sebep oluyor. İstisnai bir şey olabilir, fakat bu arkada-

şı videoyu biliyordu. Brynne'in babası o noktadan sonra tamamen alarma geçmiş. Onun sözleriyle, "Videoyu bilen insanlar ölmeye başlıyorsa, o zaman kızımı korumam gerekiyor." Omzumu silktim. "Ona yardım etmemi istedi. Başta ona hayır dedim ve başka şirkete yönlendirdim, fakat bana e-postayla kızının fotoğrafını yolladı."

"Ve sen onun fotoğrafını gördükten sonra hayır, diyemedin." Babam bunu bir açıklama olarak dile getirdi. O zaman, Brynne hakkında nasıl hissettiğimi anladığımı biliyordum.

"Hayır, yapamadım." Başımı iki yana salladım. "Büyülenmişim. Galerideki sergiye gittim ve fotoğrafını satın aldım. Ve sonra Brynne oraya geldiğinde, gözlerimi ondan alamadım. Karanlıkta metroya doğru yürümeye niyetlendi, o yüzden kendimi tanıttım ve onu arabamla evine bırakmama izin vermesi için ikna ettim. Ondan sonra onu yalnız bırakmaya çalıştım. Bunu gerçekten istedim..."

Tekrar gülümsedi. "Hep koruyucu bir delikanlı olmuştundur."

"Fakat benim için bir işten çok daha fazlası olmaya başladı. Gerçekten istiyordum..." Sessizce oturan ve dinleyen babama bir bakış attım, vücudu altmış üç yaşındaki birine göre hâlâ zindeydi. Anlayacağını biliyordum. Nedenlerimi daha fazla açıklamama gerek yoktu ve bu rahatlatıcıydı.

"Ama babasının onu koruması için seni işe aldığını öğrendi?"

"Evet. Ofisimdeki bir telefon aramasını duydu. Birbirimizle görüştüğümüzü fark edince babası patladı ve bana meydan okudu." Bari babam da bütün o karmaşayı bilsin diye düşündüm.

"Sarurım senatörün oğluyla ya da herhangi biriyle, Brynne'in geçmişte yaşadığı bir şeyi bildiğin ve bildiğini ona söylemediğin için, kendisini ihanete uğramış ve afişe olmuş hissetti. Başını iki yana salladı. "Ne düşündürdün? Hem kıza şu diğer herifin öldüğü de söylenmeliydi, tabii ki kendisine yönelen bir tehdit olasılığı olduğu da. Ve onu sevdiğini, yine de onu güvende tutmaya niyetin olduğunu. Bir kadının gerçekleri duymaya ihtiyacı vardır, oğlum. Eğer sana tekrar güvenmesini istiyorsan, ona her şeyi anlatmak zorunda kalacaksın."

"Ona anlattım." Derin bir nefes vererek başımı kanepe'nin arkasına yaslayıp tavana baktım. Soot esnedi ve kendini kucagımda yeniden düzeltti.

"Pekâla, o zaman daha çok dene. Gerçekle başla ve oradan devam et. Seni ya kabul eder ya da etmez. Fakat unutma, sen de pes etmek zorunda değilsin. Denemeye devam edebilirsin."

Cep telefonumu çıkardım ve Brynne'in tabloya bakarkenki fotoğrafını açıp babama gösterdim. Babam gözlükleriyle onun fotoğrafını incelerken gülümsedi. Gözlerindeki, geçmişini anımsatan bir işaret bana annemi düşündüğünü söyledi. Bir dakika sonra telefonu geri verdi.

"Güzel bir kız. Umarım bir gün tanışma şansımız olur." Doğrudan gözlerime baktı sözlerini yumuşatmadan dile getirdi. Sempati yoktu, sadece acımasız gerçek vardı. "Kalbini dinlemek zorundasın oğlum... hiç kimse bunu senin için yapamaz."

Öğleden sonra babamın evinden ayrılıp kendi evime döndüm ve jimnastik salonumda üç saat boyunca spor yaptım. Sancıyan kaslardan ve fena halde ter kokusun-

dan bir yığına dönüşene kadar devam ettim. Sonrasında küvetimdeki köpüklü banyo güzeldi ama. Ve sigaralar. Artık çok fazla sigara içiyordum. Benim için iyi değildi ve azaltmam gerekiyordu. Ama siktir, dürtü öyle güçlüydü ki. Brynne'le olmak beni yeterince yatıştırıyordu, o yüzden onunlayken sigaraya çok fazla özlem duymuyordum, fakat o gittiğinden beri, ilk sohbetimizde şakalar yaptığımız seri katil gibi zincirleme sigaralar içiyordum.

Djarum'u dudağımdan sallandırdım ve bakışlarımı köpüklere diktim.

Brynne küvette banyo yapmaya bayılırdı. Dairesinde küveti yoktu ve bana özlediğini söylemişti. Küvetimdeki çıplak oluşu düşüncesini sevdim. Çıplak oluşu... Bu, düşünmenin bana hiç iyi gelmediği, ama yine de düşünerek saatlerimi geçirdiğim bir şeydi. Ve eğer bir neden ararsam, bizimle ilgili olan her şeyin temeli oydu. Çıplak oluşu... Tom Bennett'in bana gönderdiği fotoğraf, şovda satın aldığım fotoğrafın aynısıydı. Akılcı bir yaklaşımla, kadın ya da erkek, herkesin takdir edeceği güzel bir çıplak bedenin fotoğrafıydı. Tom en başında bana çok az şey söylemiş olsa bile, fotoğraftaki kırılganlığı, cazibesi ve yalın güzelliğiyle hepsi bir araya gelmişti. Tehlikede olabileceği ya da birisinin ona kasten zarar vereceği düşüncesi, beni onun peşinden hemen caddeye çıkmam ve onu güvenli bir şekilde arabama almam için harekete geçirmişti. Onu öylece bırakıp gidemez ve vicdanımı zarar görmemiş tutamazdım. Tanışır tanışmaz aklım fantezilerle çılgına döndü. Onunla konuşurken kafamda tek görebildiğim şey... çıplak oluşuydu.

Bir saat sonra banyo suyum sıcaklığını ve anlaşılacağı gibi çekiciliğini de kaybetmeye başladı. O yüzden çıktım,

giyindim ve kitabı arayışa başladım. *John Keats'ten Fanny Brawne'a Mektuplar*.

Babamın bahsettiği bir şey bana kitabı hatırlatmıştı. Annemin harika şairleri okumayı sevdiğini söylemişti. Brynne'in Keats'i sevdiğini biliyordum. Kitabı kanepenin üzerinde bulmuştum, orada okuduğu açıktı ve ona sormuştum. Brynne, Keats'e beslediği sevgiyi itiraf etmiş ve kitabın niçin evimde olduğunu bilmek istemişti. Ona babamın müşterilerin takside unuttuğu kitapları her zaman bana verdiğini söylemiştim. Kitapları atmaktan nefret ederdi, o yüzden ne zaman uygun bir şey bulsa eve getirirdi. Dairemi satın aldığımda rafları doldurmak için birkaç koli kitap getirmişti ve bu da onlardan biri olmalıydı. Brynne'e dürüstçe Keats'i hiç okumadığımı söylemiştim.

Şimdi okuyordum.

Keşfettiğime göre Keats'in kelimelerle arası iyiydi. Yirmi beş yaşında ölen bir adama göre, kız arkadaşıyla ayrıyken ona yazdığı mektuplarının duygu yüklü olduğu kesindi. Ve acısını kendi acım gibi hissedebiliyordum. O benim acımdı.

Kalem ve kâğıt kullanarak Brynne'e mektup yazmaya karar verdim. Çalışma odamda güzel bir kâğıt ve zarf buldum, Keats'ın kitabını da yanıma aldım. Yanından geçerken Simba akvaryumdan yüzgeçlerini salladı, hep bir ikram bekliyordu. Yalvaran hayvanlara karşı çok zayıftım, o yüzden Simba'ya dondurularak kurutulmuş bir kril attım ve yalayıp yutmasını izledim.

"Brynne seni seviyor Simba. Belki eğer senin özlem çektiğini ve yemeden kesildiğini söylersem geri döner." Şimdi de balıkla konuşuyordum. Bu kadar alçak bir noktaya nasıl gelmişim? Sigara dürtüsünü görmezden gel-

dim, ellerimi yıkadım ve yazmak için oturdum.

Bryenne,

"Eğer hatıralarının yükü omuzlarıma binmeseydi, burada yaşamaktan nasıl zevk alabilirim, ruhum nasıl esnek olabilir bilmiyorum. Bana böyle mani olacak kadar, özgürlüğümü böyle yok edecek kadar acımasız olup olmadığını kendine bir sor aşkım.

...En mutsuz günlerimin ve gecelerimim, bütün düşüncelerimin, Güzel'e olan aşkıma tedavi etmediğini fark ettim, fakat sen benimle olmadığında ne kadar sefil olduğumu yoğun hale getirdi... Sana olan aşkıma güzellikten başka bir başlangıcı olduğunu düşünemiyorum." Temmuz 1819

Keats'in sözlerini tanıyacağını biliyorum. Hoşlandığın kitabı okumaya başladım. Adamın, Bayan Brawne'ın onun kalbini esir aldığını açıklamaya çalışırken ne demek istediğini artık anladığımı söyleyebilirim.

Tıpkı senin benim kalbimi esir aldığın gibi Bryenne.

Seni özlüyorum. Seninle ilgili düşünceler beni asla bırakmıyor ve eğer bir defa daha söyleyebilir ve bana inanmanı sağlayabilirsem, o zaman sanırım biraz rahatlama şansım var. Yalnızca ne hissettiğimi bilmeni sağlamaya çalışabilirim.

Geçmişin hakkında bildiklerimi gizlediğim ve seni nasıl fark ettiğimi bir sır olarak tuttuğum için son derece üzgünüm, fakat bir şeyi bilmen gerekiyor; çünkü bu acı verici gerçek. İşi almaya hiç niyetim yoktu. Seni güvende tutması için babana başka bir şirketin adını vermeyi planladım. Ama seninle tanışır tanış-

maz, bunu yapamayacağımı anladım. Sokaktaki o gece sana babanın, senin için koruma ayarlamaya çalıştığını söylemek istedim, fakat bana nasıl baktığını gördüm, Brynne, bir şey hissettim... aramızda bir bağ hissettim. İçimde, sanki bir şeyler hareket etti ve yeri ne oturdu. Belki de yapbozumun kayıp parçasıydı... Ne olduğunu bilmiyorum, sadece bunun tanıştığımız o gece olduğunu biliyorum. Araya mesafe koymaya ve hayatından çıkıp gitmeye çalıştım, fakat yapamadım. Fotoğrafını gördüğüm ilk anda sana doğru çekildim. Seni tanımak zorundaydım. Ve sonra seninle olmalıydım. Bana bakmanı ve beni gerçekten görmeni sağlamalıydım. Şimdi sana âşık olduğumu biliyorum. Güzeller güzeli Amerikalı bir kıza âşık oldum. Sana, Brynne.

Galerideki o gece seni bulmak için nasıl geldiğimi söylemek istediğim çok sefer oldu. Her seferinde kendimi durdurdum, çünkü seni incitmekten korktum. Kâbuslarından uyandığında nasıl hayalet görmüş gibi olduğunu görebiliyordum. Nedenini sadece tahmin edebildim, fakat senin incinmeni engellemek için her şeyi yapardım. Babanın seni güçlü politik düşmanlara karşı korumak için güvenlik tuttuğunu sana söylemenin ödünü koparacağını biliyordum. Birinin duygusal ya da başka bir şekilde zarar vermek için seni hedef aldığını düşünmek benim ödümü koparıyor. Kovulduğumu söylediğini biliyorum, fakat eğer sana bir şey olursa ya da birisi seni korkutursa, beni aramanı istiyorum ve bir dakika içinde sana geleceğim. Bu konuda çok ciddiyim. Beni ara.

Sen çok özel birisin Brynne. Sana karşı bir şeyler; duygular, fikirler ve hayaller, beni başka bir insanda

bulacağımı hiç düşünmediğim bir yere getiren derin bir anlayış hissediyorum. Fakat benim de karabasanlarım var. Onlarla sensiz yüzleşmeye korkuyorum. Çoğu zaman ne yaptığımı bilmiyorum, fakat senin için nasıl hissettiğimi biliyorum. Ve yaptığım şey için benden nefret ediyor olsan bile, ben yine de seni seveceğim. Eğer beni görmek istemezsen, ben yine de seni seveceğim. Yine de seni seveceğim, çünkü sen benimsin. Benimsin, Brynne. Kalbimde öylesin ve bunu kimse benden alamaz. Sen bile.

—E

Brynne'e mektubumu göndermeden önce bir hafta geçti. Hayatımın en uzun lanet olası haftasıydı.

Bu tam olarak doğru sayılmaz, fakat beni iflas ettirmeye veya beni kanser etmeye yetecek kadar Djarum içtim. Çiçekçiden mor çiçekler için sipariş verdim ve mektubu ekledim. Sipariş verdiğimde pazar öğlendi ve çiçekçi teslimatın pazartesi günü yapılacağını söyledi. Çiçekleri dairesi yerine iş yerine göndermiştim. Okulla meşgul olduğumu biliyordum ve finalleri geçip bitene kadar beklemek istemiştim.

Brynne ve ben bitmedik. O günler boyunca kendi kendime tekrarladığım mantra buydu, çünkü bu kabul edileceğim tek seçenektir.

Bölüm 3

Seni doğru olmayan şeylere inandırırılar. O kadar çok defa söylerler ki onların sana söylediklerinin yalan değil de, gerçek olduğunu kabul edersin. Sanki gerçekmiş gibi acı çekersin. En etkili işkence fiziksel değildir... zihinseldir elbette. Zihin sizin fiziksel olarak katlanabileceğinizden çok daha korkunç dehşetleri hayal edebilir, tıpkı zihnin, bedeninin tahammül edemediği bir acıyı bastırırken fiziksel acıları duymazdan gelmesi gibi.

Sırtımdaki sinir uçları, harap olmuş etime asit dökülmüş gibi çılgık attı. Acı soluğumu kesti, çok şiddetliydi. Bayılana kadar ne kadar zaman geçeceğini ve eğer bayılırsam, tekrar bu hayata uyanıp uyanamayacağımı merak ettim. Birkaç metreden fazla yürüyebileceğimden şüpheliydim. Gözlerimdeki kandan ve başımdaki darbelerden dolayı zar zor görebiliyordum. Bu cehennem çukurunda, muhtemelen de kısa süre içinde ölecektim. Kısa sürede olmasını diledim. Ama tabii babamla Hannah beni bu şekilde görmemeliydi. Ölümümle nasıl karşılaştığımı asla öğrenmemelerini umdum. İdamımın bir videosunun olmaması için dua ettim. Lütfen Tanrım, videosu olmasın.

Şanssızlık. Ekibimizi pusuya düşürdüklerinde hiç şansım yoktu. Silahım tıkanığında hiç şansım yoktu. Ele geçirilmeyi savuşturmaya çalışarak ölmediğimden şansım yoktu. Bu piç kuruları tekniklerini Ruslardan öğ-

renmişlerdi. Batılı mahkumları yakalamaya bayılıyorlardı. Ve İngiliz Özel Kuvvetleri... Ben lanet olası grubun en değerlisiydim. Ülkem için tamamen harcanabilirdim. Şanssızlık. Daha büyük bir iyilik için, demokrasi için, özgür irade için bir fedakârlık.

Sikeyim özgür iradesini. Benim iradem hiç özgür olmadı.

Bugünkü işkencecim konuşmayı seviyordu. Kadının hakkında konuşmayı kesmiyordu. Cidden o iğrenç deliğini kapatmasını diliyorum. Kadının nerede olduğunu bilmiyorlar... Onu nasıl bulacaklarını bilmiyorlar... Hatta onun adını bile bilmiyorlar. Kendime bu gerçekleri söyleyip durdum, çünkü elimde kullanabileceğim tek bu vardı.

Yüzüme çarpan elinin tersi beni ayılttı. Ve bir sonraki, beni tamamen uyandırdı.

"Ona sahip olurken sana izlettireceğiz. Tıpkı gerçek bir orospu gibi çağlık atacak. Çıplak fotoğraflar çektiren bir Amerikan orospusu." Yüzüme tükürdü ve saçımı tutarak başımı arkaya doğru çekti. "Kadınlarınız çok iğrenç... başlarına gelen her şeyi hak ediyorlar. Pis bir fahişe gibi kullanılmayı hak ediyorlar." Bana güldü.

Gözlerimi yüzüne dikip baktım ve yüzünü hatırladım. Asla unutmayacaktım ve eğer fırsat doğarsa, onu öldürmeden önce dilini kesip çıkaracaktım. Hatta bu öldürme işi yalnızca zihnimde canlansa bile. Tepkimden hoşlanmadı. Korkudan donmuştum. Onun alınmasını nasıl engelleyebilirdim? Yalvarmak istedim ama yapmadım. Sadece baktım ve kalbimin göğüs kafesimin içinde çarptığını, canlı durumda olduğumu doğruladığını hissettim. Şimdilik.

"Bütün korumalar sırayla onun bacaklarının arasına girecek. Sonra şehvetleri azaldığında, kadın senin kafanı keşişimizi izleyebilir. Ölümünün bu şekilde olacağını biliyorsun, değil mi?" Ensemi tuttu ve parmağını boğazıma sardı. "Merhamet

için tıpkı bir domuz gibi yalvaracaksın... boğazlanmak üzere olan bir domuz gibi. O zaman gururlu olamayacaksın." Yüzüme doğru kahkaha atarken, sakalının altından sarı dişleri görünüyordu. "Ve sonra Amerikalı orospunu da aynı şekilde öldüreceğiz!"

Yatağında soluk soluğa uyandım, elim aletimdeydi ve ter içindeydim. Yatağın başına yaslandım ve nerede olduğumun değerlendirmesini yaptım...ve şükürler olsun ki nerede olmadığımı. *Artık orada değilsin. Sadece bir rüyaydı. Bu çok uzun zaman önceydi.*

Kâbusum, başınıza gelen bütün kötü şeyler bir araya toplanmış ve sizi içine alan dehşet verici bir kurguyla sahneye konmuş gibiydi. Rahatlamayla gözlerimi yumdum. Brynne, Afganistan'daki dehşetin bir parçası değildi. O buradaydı. Brynne, Londra'da yaşıyor, çalışıyor ve yüksek lisans eğitimi alıyordu. *Kötü olan her şeyi birbirine karıştıran senin bilinçaltın. Brynne şehirde güvende.*

Sadece artık benimle birlikte değildi.

Başımı eğip aletime baktım, sıcaktı, sertti ve yumruğum etrafını sarmıştı. Gözlerimi kapattım ve sıvazlamaya başladım. Eğer gözlerimi kapalı tutarsam ofisimdeki o günü hatırlayabilirdim. Şu anda rahatlamaya ihtiyacım vardı. Boşalmam lazımdı, böylece şu boktan kâbusun yarattığı kahrolası titremeleri durdurabilirdim. Tabii artık, durdurmam ne işe yarayacaksa. Geçici bir onarım olurdu ama yapılmak zorundaydı.

Hatırladım. Beni görmek için ofisime ilk defa gelişini. Kırmızı çizmeleri ve siyah bir eteği vardı. Kucağıma oturmasını söylemiştim ve elim vajinasında onu boşaltmışım. *Ofisimde belirivermesi o kadar seksiydi ki. Benim*

ona yaptığım şeyden, hissetmesine sebep olduğum şeyden dolayı kollarımda parçalara ayrılırken çok güzel görünüyordu.

Brynnne kendini çekip uzaklaştırmaya çalışmıştı ve ben uzaklaşmasını istememiştim. Kendini çeğiştirerek kucağımdan kalktığını hatırlıyorum. Fakat dizlerinin üzerine kaydığında ve pantolonumun üzerinden bana dokunduğunda, anlamıştım. Bana, beni ağzına almak istediğini söyledi. Tam o anda onu sevdiğimi biliyordum. Biliyordum, çünkü o hilesi olmadan dürüst ve cömertti. O gerçek, mükemmel ve bana aitti.

Hayır artık değil. Seni terk etti.

Gözlerimi kapalı tuttum ve aletimin üzerine kapanan, beni içeri alan güzel dudaklarının görüntüsünü hatırladım. O ilk seferde ağzı nasıl ıslak, sıcak ve enfes hissettirmişti. Yuttuktan sonra başını kaldırıp kendisine has o gizemli, seksi ifadesiyle bana baktığı sırada ne kadar da güzeldi. Ne düşündüğünü asla bilmiyordum. Ne de olsa o da bir kadındı.

Her şeyi hatırlıyordum: çıkardığı sesleri, yüzüne dökülen uzun saçlarını, sıcak dudaklarının kaygan hareketini, beni çevirip o güzel ağzının derinlerine alırken aletimdeki tutuşunu.

Şu andaki acınası ve yalnız halimle kendimi boş bir doruğa ulaştırmak için sıvazlarken, Brynnne'le olan o özel zamanı hatırladım. Hatırlamak zorundaydım, yoksa boşalamazdım. Menim neredeyse acı verici bir acelecilikle aletimin başından yatağımdaki bütün örtülere fışkırırken inledim, siyaha karşı parlak beyazlıktaydı. Örtünün yerinde *o olmalıydı!* Yatağın başına dayanarak soludum

ve rahatlamanın bedenimde yayılmasına izin verdim. Ayrıca umutsuz bir ucube gibi onun görünüşünü düşünerek mastürbasyon yaptığım için öfkelen dim.

Yarattığım pisliği daha az önemseyemezdim. Çarşaf lar yıkanabilir. Zihnim yıkanamaz.

Onun içinde olduğum her ânı hatırlayabiliyorum.

Beni istila eden boşluk neredeyse acımasız bir şeydi ve orgazm kesinlikle gerçeğinin yerini tutamazdı. Çok sık ve tamamen anlamsızdı.

İmkânı yok, Benny! Adam orgazm için eline başvurmak zorunda kalmayacak kadar güzel.

Yaa, tabii. Kalktım ve duşa yöneldim. Bir daha ondan başka hiçbir şey yeterli olmayacaktı.

Bryenne o öğlen beni cep telefonumdan aradı. Gerzek bir toplantı yüzünden aramasını kaçırdım. Zamanımı çalan o aptalların canını yakmak istedim, fakat onun yerine sesli mesajlara bastım.

“Ethan, ben... ben mektubunu aldım.” Sesi incecik geliyordu ve ona gitme dürtüm o kadar büyüktü ki uzak durmayı nasıl başaracağımı bilmiyordum. “Yolladığın için teşekkürler. Çiçekler de çok güzeldi. Ben... Ben sadece babamla konuştuğumu ve onun bana bazı şeyleri anlattığını bilmeni istedim.”

Tam o sırada dinginliğini kaybetti. Boğuk ağlama seslerini duyabiliyordum. Ağlayanın o olduğunu biliyordum ve bu kalbimi paramparça etti. “Gitmeliyim... belki sonra konuşabiliriz.” En sonunu fısıldamış, “Hoşça kal Ethan,” diyerek kapatmıştı.

Tekrar arama tuşlarına basarken telefonumun camını kıracağımı düşündüm, telefonu açması ve benimle konuşması için dua ediyordum. Aramanın bağlanmasını

beklerken zaman sonu gelmez bir biçimde yavaşladı. Bir defa, iki defa, üç defa çaldı. Kalbim gümbürdedi ve hava alma ihtiyacım arttı—

“Selam.” Sadece ufakık, tek bir kelime. Fakat onun sesiydi ve bana hitap ediyordu. Arkasından gelen sesleri duyabiliyordum. Trafiğin sesi geliyor gibi.

“Brynne, nasılsın? Mesajında sesin üzgün geliyordu. Bir toplantım vardı...” Boş boş konuştuğumu fark edince sesim giderek kısıldı. Ağzımı kapanmaya zorladım ve umutsuzca güzel, siyah karanfilli bir sigara istedim.

Ahizeye doğru ağır ağır soludu. “Ethan, eğer garip bir şey olursa ara demiştin—”

“Ne oldu? Sen iyi misin? Şu anda neredesin?” Sözleriyle birlikte kanımın donduğunu hissedebiliyordum. “Dışarıda mısın?”

“Şu anda koşuyorum. Sadece biraz kafamı dağıtmam, sadece ara vermem gerekliydi.”

“Yanına geliyorum. Nerede olduğunu söyle.”

Sessizleşti. Etrafından geçen arabaları duyabiliyordum ve şu anda nerede olduğunu hayal etmeye katlanmak zorunda olmaktan nefret ettim. Sokakta yalnız. Kırılğan. Korunmasız.

“Bana söyler misin, lütfen? Seni görmek zorundayım... Konuşmamız lazım. Ve beni arayıp o mesajı bırakacak kadar endişelendiğin şeyin ne olduğunu duymak istiyorum.” Daha çok sessizlik. “Bebeğim, eğer beni içeri almazsan sana yardım edemem.”

“Gördün mü?” Ses tonu değişmişti, daha haşındı.

“Neyi gördüm mü?” Yemin ederim yalnızca ona gitmek ve onu kollarımın arasına almak istiyordum. En başta sorusunu anlamadım. Ama telefonun diğer ucundaki soğuk sessizlik çabucak anlamamı kolaylaştırdı.

"İzledin mi, Ethan? Sorumu cevapla."

"Oakley'le olan seks kasetini mi?"

İstirap dolu bir ses çıkardı.

"Siktir, hayır tabii ki! Brynne..." Bana böyle bir şeyi sorduğu gerçeği bile tepemi attırdı. "Bunu niçin yaptım?"

Kulağımda bağırdı. "Ona seks kaseti demek zor!" Göğsüm, sanki bir bıçak saplanmış gibi sancıldı.

"Pekâla, babanın bana söylediği şey buydu!" Ben de ona bağırarak karşılık verdim. Sorgulamasından dolayı kafam karıştı ve yaptığımız bu boktan konuşmanın içinde kaybolmuştum. Eğer onunla yüz yüze konuşabilir, ona yaklaşabilir, gözlerime bakmasını ve dinlemesini sağlayabilirsem, bir şansım olabilirdi. Fakat bu çatlak tartışma bizi hiçbir yere götürmüyordu. Daha makul bir ses tonuyla yeniden denedim. "Brynne, lütfen neredeysen gelmeme izin ver."

Yine ağlıyordu. Güçsüz trafik seslerinin üzerinden onun yumuşak sesini duyabiliyordum. Dışarıda tek başına koşuyor olmasından da hoşlanmadım. Sokakta yanından geçen arabalar, ona bakan adamlar, sadaka için onu rahatsız eden evsizler...

"Sana kahrolası ne anlattı, Ethan? Babam sana benim hakkımda ne söyledi?"

"Bunu telefonda yapmak istemiyorum."

"Bana. Söyle." Ve sonra sessizlik.

Kederle gözlerimi kapattım, acı gerçekten başka bir şeyi kabul etmeyeceğini biliyordum. Ona söylemekten cehennem kadar nefret etsem de, söylemek zorunda olduğumu biliyordum. Nasıl başlayacaktım? Öylece baskınlama dalmaktan başka bir yol bilmiyordum. Güç için anneme sessiz bir dua gönderdim.

“Okuldayken Oakley’le çıktığınızı söyledi. Sen on yedi yaşındayken Oakley senden habersiz bir seks videosu çekmiş ve etrafa yaymış. Sen okulu bırakmışsın ve ondan sonra sorun yaşamışsın. Senatör oğlunu Irak’a görevi yollamış ve sen de eğitim görmek, temiz bir başlangıç yapmak için buraya gelmişsin. Şimdi senatör başkan yardımcısı olmak için seçimi kazanmaya çalışıyor ve kimsenin videoyu görmediğinden... ya da duymadığından emin olmak istiyor. Baban, Oakley’nin arkadaşlarından birinin olağandışı şartlar altında öldüğünü ve videodan haberi olanların... sen dahil olmak üzere hedef alındığından, endişelendiğini anlattı. Baban benimle bağlantıya geçmeye ihtiyaç duyacak ve bir yardım istetecek kadar endişelenmiş. Benden sana göz kulak olmamı ve sana yaklaşabilecek kişileri izlememi istedi.”

Şu anda bir sigara için neler vermezdim. Diğer uçtaki sessizlik katlanılmayacak kadar acı vericiydi, ama bitmez tükenmez birkaç kalp atışından sonra duymak istediğim kelimeleri söyleyişinin hoş sesini duydum. İdare edebileceğim sözler. Anladığım bir şeydi ve bu konuda bir şeyler yapabilirdim. “Beni korkutuyor.”

Bunu duyunca, içimi bir rahatlama hissi kapladı. Korkmasından değildi, fakat sanki bana ihtiyacı var gibiydi. Sanki tekrar geri dönmeme izin verecekmiş gibi. “Hiç kimsenin veya hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermem bebeğim.”

“İki gün önce cep telefonuma garip bir mesaj geldi. Bir adam. Gazetenin birinden. Ne yapacağımı bilemedim. Sonra bugün mektubunu aldım, ben... ben, eğer birisi canımı sıkacak bir şey yaparsa seni aramamı söylediğini okudum.”

Rahatlama hissi anında yok oldu. “Bu saçmalık yeter,

Brynne! Şu anda neredesin? Seni almaya geliyorum!” Eğer fizik kuralları izin verseydi lanet olası telefondan kıvrılıp geçerdim. Ona ulaşmam lazımdı ve o kadardı, nokta. Lanet olası sızlanmaların canı cehenneme, Brynne’i kanlı canlı bir şekilde yanıma, ellerimi onun üzerine koyabileceğim bir yere almalıydım.

“Waterloo Köprüsü’nün güney ucundayım.”

Tabii öylesin. Gözlerimi devirdim. Sadece *Waterloo* kelimesini duymak bile beni kızdırdı. “Şimdi çıkıyorum. Victoria Embankment’a doğru gidip beni orada bekleyebilir misin? O şekilde seni daha çabuk bulabilirim.”

“Tamam. Sfenkse gideceğim.” Sesi daha iyi geldi. Sesindeki korku azalmış gibiydi ve bu his benim stres seviyemde harikalar yarattı. Kadınıma almaya gidiyordum. Henüz o bunu bilmiyor olabilirdi, fakat aslında olmak üzere olan buydu.

“Bu yeterli. Eğer birisi sana yaklaşırsa insanların olduğu açık alanlarda dur.” Bir zebani gibi araba kullanarak Londra’nın Harikaları’ndan sakınırken, Brynne yaya olarak Kleopatra’nın İğnesi’ne varana kadar onu hatta tuttum.

“Geldim,” dedi.

“Etrafında insanlar var mı?”

“Evet. Bir tur grubu, birkaç çift ve köpekleriyle gezen insanlar var.”

“Güzel. Şimdi parktayım. Seni bulacağım.” Aramayı sonlandırdık.

Park edecek bir yer ararken kalbim göğsümde gümbürdüyordu ve sonra sahile doğru yürümeye başladım. Bu nasıl gidecekti? Bana karşı koyacak mıydı? Yaralarımızı açmak istemiyordum, fakat bu kahrolası karmaşanın bir gün daha sürmesine izin verirsem lanet olsun.

Şimdi sona erecekti. Bugün. Bu karmaşıklığın çözülmesi için ne gerekiyorsa tam şimdi ve burada yapacaktım.

Onu gördüğümde tam da güneş batmaya başlıyordu. Koşu şortu vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyordu. Bana arkası dönük olarak durmuştu ve parmaklıklara yaslanmış nehre bakıyordu. Rüzgâr atkuyruğunu yana doğru uçuruyordu, elleri zarif bir şekilde üzerinde dururken uzun bacaklarından biri parmaklıklara doğru kıvrıktı.

Yavaşladım, çünkü sadece görüntüsünün tadını çıkarmak istedim. Bir haftalık açlığın sonunda nihayet ona bakıyordum. Tam karşımdaydı. *Brynne*.

Ellerimin üzerinde olmasına ihtiyacım vardı. Ellerim onu yakın tutmak ve dokunmak için karıncalanıyordu. Fakat o farklı görünüyordu... daha ince. Yaklaştıkça daha da belirginleşti. Tanrım, geçtiğimiz hafta boyunca yemek yemeği mi kesmişti? Neredeyse üç kilo vermiş olmalıydı. Durdum ve gözlerimi ona diktim, öfkem endişeye karışıyordu, fakat daha çok, geçmişiyile ilgili bu belanın şimdiye kadar farkına vardığımdan çok daha büyük olduğunu anlamıştım. *Şansımıza, birlikte bombok olabiliriz.*

Etrafına bakındığında beni gördü. Bakışlarımız birleştiğinde aramızda güçlü bir iletişim rüzgârı esti. *Brynne* nasıl hissettiğini biliyordu. Bilmeliydi. Ona defalarca söylemiştim. Buna rağmen, benim ona söylediğim şeyi o bana hiç söylememişti. Ondan gelecek o iki kelimeyi duymayı hâlâ bekliyordum. *Seni seviyorum.*

Adımı söyledi. Dudaklarını okudum. Rüzgârdan dolayı ne söylediğini duyamadım, fakat kesinlikle benim adımı söylediğini gördüm. Onu tek parça halinde ve sadece birkaç adım uzakta, o da benim hissettiğim kadar rahatlamış görünüyordu. Her zaman olduğu gibi güzeldi.

Fakat tam burada duracaktım. Eğer Brynne beni istiyorsa, buraya kadar yürümesi ve bana nasıl hissettiğini göstermesi gerekiyordu. Eğer yapmazsa bu beni öldürürdü, fakat babamın tavsiyesi tamamen doğrudu. Herkes yüreğini takip etmek zorundaydı. Ben kendiminkini takip etmiştim. Şimdi Brynne'in de aynısını yapması gerekiyordu.

Parmaklıktan aşağı indi ve durakladığında içimdeki parçalar gümbürdedi. Sanki bir hareket yapmamı ya da gidip onu almamı bekler gibiydi. *Hayır, bebeğim.* Gülümsemedim ve o da gülümsemedi ve kesinlikle aramızda bir bağ vardı.

Üzerinde göğüslerini saran turkuaz renkli bir sporcu atleti vardı ve bu görüntüsü çıplak bir şekilde altımda olduğunu, ellerimle ve ağzımla onu her noktasını yeniden keşfettiğimi düşünmeme sebep oluyordu. Onu öyle fena halde istiyordum ki canım acıyordu. Sanırım âşık olmak insana bunu yapıyordu. Sadece tek bir tedavinin olduğu bir sancı çekmeni sağlıyordu. Brynne benim tedavimdi. Onu beklerken ikimizin sevişme görüntüleri aklımdan geçiverdi; arzularımın görüntüleri beni içten dışa doğru yakan bir arzuyla durmaksızın takip ediyordu. Brynne için *yanıyordum*. Bay, Keats hiç şüphesiz şiirlerinde neden bahsettiğini biliyordu.

Elimi uzattım ve gözlerimi onunkilere kilitledim, fakat ayaklarım sabit kaldı. Ve sonra değişimi gördüm. Güzel gözlerinde bir ışık oynadı. Ondan ne istediğimi anladı. Anladı. Ve bana tekrar, en temel düzeyde birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlattı. Brynne beni anladı ve sadece bu bile ona olan açlığımı daha güçlü hale getirdi.

Kolunu kaldırına kadar gelmeye devam etti. Parmaklarımız birbirine dokunana kadar yaklaştı, ufak, biçimli

eli benim çok daha büyük elimin üzerine yerleşti. Parmaklarım bileğine ve avucuna sıkı bir tutuşla dolanarak yolun geri kalanında onu kendime doğru çektim. Tam göğsüme dayandı, bedenlerimiz karşı karşıya geldi. Kollarımı etrafına dolayıp başını saclarına gömdüm. Tanıdığım ve hasretini çektiğim koku yeniden burnuma ve zihnime doldu. Ona sahiptim. Brynne'e yeniden sahiptim.

Geriye çekilip yüzünü ellerimin arasına aldım. Ona gerçekten bakabilmek için o pozisyonda tuttum. Gözlerini hiç kaçırmadı. Benim kadının cesurdu. Hayat bazen berbattı ama dayanıyor ve kaçmıyordu. Dudaklarına baktım ve istese de istemese de onu öpeceğimi biliyordum. Sadece onun da bunu istediğini umdum.

Güzel dudakları eskisi gibi yumuşak ve tatlıydı. Bu kadar uzun süre onlarsız kaldığım için daha da bir tatlı gelmişlerdi. Dudaklarımın onun dudakları üzerinde olması cennetteymişim gibi hissettirdi. Sanki anın içinde kaybolmuş, halka açık bir yerde olduğumuzu unutmıştım. Bana karşılık verdiği anda ise Brynne'de kayboldum.

Öpücüğüme karşılık verdi ve dilinin dilime dolanmasının hissi öyle iyiydi ki dudaklarının arasına doğru indim. Ne istediğimi biliyordum. Ve bana gerekenler çok azdı. Mahremiyet. Çıplak Brynne. Keşke olaylar o kadar kolay olsaydı. Victoria Embankment'ta insan kalabalığının ortasında durduğumuzu hatırladım ve ne yazık ki yakınlarda özel bir yer yoktu.

Öpüşmeyi kestim ve başparmağımı alt dudağında gezdirdim. "Benimle geleceksin. Hemen şimdi."

Ellerimin arasında başını sallayıp onayladı ve onu bir kez daha öptüm. Bir teşekkür öpücüğüydü bu.

Rover'a doğru yürürken konuşmadık. Buna rağmen

el ele tutuştuk. Onu arabaya bindirene kadar bırakmayacaktım. Yolcu koltuğuna oturduğunda ve kapılar kilitlendiğinde, dönüp ona gerçekten baktım. Yarı aç görünüyordu ve bu beni sinirlendirdi. Tanıştığımız ilk geceyi ve protein barla su alışıma hatırladım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"İlk olarak mı? Sana biraz yemek yedirmeye." Bu, istediğinden biraz daha sert çıkmıştı.

Başını sallayıp onayladı ve sonra dönüp pencereden dışarı baktı.

"Yemeğini yedikten sonra sana yeni bir cep telefonu ve numara alacağız. Eski telefonuna ihtiyacım var, böylece seninle temas kurmaya çalışan her kimse izini sürebileceğim. Tamam mı?"

Başını öne eğip kucağına baktıktan sonra tekrar onayladı. Neredeyse onu kollarıma çekip her şeyin yoluna gireceğini söyleyecektim, fakat kendimi tuttum.

"Sonra seni eve götüreceğim. Benim yerime... *evime*."

"Ethan, bu iyi bir fikir değil," diye fısıldadı, hâlâ kucağına bakıyordu.

"İyi fikirlerin canı cehenneme," diye patladım. "En azından bana bakacak mısın?" Gözlerini bana doğru kaldırdı ve koltukta için için yanarken gözlerinde kızıl bir ateş titreşip neredeyse onları kahverengi gösterdi. Onu kendime doğru çekip sarmak, bu saçma ayrılığın geçmişte kaldığını anlaması için onu zorlamak istedim. Benimle birlikte eve geliyordu, o kadardı. Kontaktaki anahartı çevirdim.

"Benden ne istiyorsun Ethan?"

"O kolay." Kaba bir ses çıkardım. "On gün öncesine geri dönmek istiyorum. Ofisimde olmayı, sen beni sıkıca sarmışken masamın üstünde seninle düzüşmeyi isti-

yorum! Seni altımda uzanmış, asansörlerde beni bırakıp giderken yüzünde gördüğüm ifadeden farklı bir ifadeyle bana bakarken görmek istiyorum!" Başımı direksiyona dayadım ve soluk alıp verdim.

"Tamam... Ethan." Sesi titrek ve biraz yenilmişten daha fazlasıydı.

"Tamam Ethan mı?" diye taklit ettim. "Bu da ne demek? Tamam, senirle eve geliyorum mu? Seninle bana mı tamam? Tamam, beni korumana izin vereceğim mi? Ne? Bundan daha fazlasına ihtiyacım var Brynne." Ön cama bakarak konuştum, çünkü şu anda yüzünü görmeye korkuyordum. Ya arlamasını sağlayamazsam —

Bana doğru eğildi ve elini bacağıma koydu. "Ethan, ben... benim dürüst... benim dürüst olmana ihtiyacım var. Etrafımda neler olduğunu bilmek zorundayım —"

Anında elini elimin içine aldım. "Biliyorum bebeğim. Senden bilgi saklamakla hata yaptım..."

Başını iki yana salladı. "Hayır, bilmiyorsun. Söylediğim şeyi bitirmeme izin ver." Çenemi kapatmak için parmaklarını dudaklarıma koydu. "Hep benim sözümü kesiyorsun."

"Hemen çenemi kapatıyorum." Diğer elimle parmaklarını kavrayarak dudaklarımda tuttum. Parmaklarını öptüm, elini bırakmadım. Lanet olsun, kullanabildiğim her ufak fırsatı kullanacaktım.

"Dürüstlüğün ve açık sözlülüğün senirle ilgili sevdiğim iki şey Ethan. Ne istediğini, ne yapmaya niyetlendiğini, nasıl hissettiğini bana her zaman söyledin. Bana karşı dürüst oldun ve bu kendimi güvende hissettirdi." Başını öne doğru eğerek salladı. "Senden bunun gelmesine ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında hiç fikrin yok. Aramızda ne olmasını istediğini tam olarak bana anlat-

makta öyle iyiydin ki bilinmeyenden korkmadım. Bu gerçekten benim için işe yaradı. Ben sana kesin olarak güvendim ve sen dürüst olmayarak; beni korumak için işe alındığını söylemeyerek aramızdaki bu parçayı mahvettin. Korunmaya ihtiyacımın olması benim için başlı başına bir akıl oyunu, fakat bu lanet olası şeyi *bilmeye* hakkım olduğunu düşünmüyor musun?"

Tanrım, böyle heyecanlanıp kötü sözler söylerken ne kadar da seksiyydi. Ona zafer anını verdim, çünkü tamamen haklıydı.

Parmaklarını dudaklarımdan çekip konuşmam için bana izin verdiğinde, sözleri söylemekten çok dudaklarımı oynattım. "Çok üzgünüm." Ve gerçekten derinden üzgündüm. Hatalıydım. Brynne'in cırlıçplak gerçeğe ihtiyacı vardı. Sebepleri vardı; bu onun için bir ihtiyaçtı ve ben bunu mahvetmişim. *Bekle. Az önce o "senin hakkında sevdiğim şeyler" mi dedi?*

"Ama... sonra babamla konuştum ve daha önce bilmediğim şeyleri anlattığında, tamamen senin hatan olmadığını fark ettim. Babam seni istemediğin bir pozisyona sokmuştu...ve senin bakış açısından görmeye çalıştım. Mektubun anlamama yardım etti."

"Yani beni affediyorsun ve bu kahrolası karmaşayı aramızda bırakabiliriz, öyle değil mi?" Umutluydum ama tam da emin değildim. Bu noktadan nereye gideceğini tahmin edebilmek için sadece kendime ciddi olmam gerektiğini söyledim. Böyle ihtimallerle başa çıkabilirdim.

"Ethan, benim hakkımda bilmediğin çok şey var. Bana gerçekten ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Brynne bana öyle kederli bir bakış atmıştı ki yüzündeki ifade yaşıyla ters düşüyordu. Yapabilseydim o kederi yok etmek isterdim. Keşke ona bilmemin önemli olmadığını

ğını söyleyebilseydim. Eğer korkunçsa ve bana söylemek onu üzecekse, o zaman mecbur değildi. Fakat Brynne'in yönteminin bu olmadığını biliyordum. Devam etmek için tüm kartlarını masaya sermeye ihtiyacı vardı.

"Sanırım bilmiyorum. Kısa süre öncesine kadar geçmişinin sende bu kadar iz bıraktığını fark etmemiştim. Seni, hedef alan kişiye zarar vermek ya da bundan kazanç sağlamak için muhtemel bir politik gözetleme ve ifşadan koruduğumu sanıyordum. Karabasanların olduğunu gördüğümde, artık seni o noktadan sonra tüm bunlarla seni korkutmak istemeyecek ya da sana zarar vermeyecek kadar çok önemsiyordum. Sadece seni korumak ve bizi bir arada tutmak istedim." Konuşurken yüzü, benim yüzüme öyle yakındı ki adeta her solukla birlikte onun parçalarını içime çekiyordum.

"Biliyorum Ethan. Bunu artık anlıyorum." Dönüp koltuğuna tamamen oturdu. "Fakat hâlâ her şeyi bilmiyorsun." Yine pencereden dışarı baktı. "Duymak hoşuna gitmeyecek. Öğrendikten sonra... benimle birlikte olmak... istemeyebilirsin."

"Bunu bana söyleme. Ben ne istediğimi çok iyi biliyorum." Uzanıp çenesini tutarak yüzünü bana doğru çevirdim. "Hadi sana biraz yemek yedirelim ve sen bana söylemen gereken her neyse anlatabilirsin. Olur mu?"

Ustalaştığı o uysal haliyle hafifçe başını sallayarak onayladı. Bana gönderdiği bakış, beni onun için o kadar delirtti ki sahip olma isteğim beni bile şaşırttı.

Acı çektiğini ve korktuğunu biliyordum, fakat güçlü olduğunu ve peşinde her ne varsa savaşaacağını da biliyordum. Buna rağmen bu nasıl hissettiğimi değiştirmeyecekti. Benim gözümde o benim güzelleri güzeli Amerikalı kadımdı ve hep öyle olacaktı.

"Hiçbir yere gitmiyorum Brynne. Bana mahkûm kaldın ve buna alışsan iyi edersin," dedim. Dudaklarını öpüp çenesini serbest bıraktım.

Ben arabayı geri vitese takarken yarım gülümsemeyle gülümsedi. "Seni o kadar çok özledim ki... Ethan."

"Hiçbir fikrin yok." Tekrar uzanıp yüzüne dokundum. Elimde değildi. Ona dokunmak gerçekten burada benimle birlikte olduğu anlamına geliyordu. Tenini ve vücut sıcaklığını hissetmek bana hayal görmediğimi söylüyordu. "Önce yemek. Önce katı bir şeyler yiyeceksin ve yerken güzel ağzının her saniyesini izleyip keyfini süreceğim. Şu anda canın ne çekiyor?"

"Bilmem. Pizzaya ne dersin? Pek akşam yemeğine uygun giyinmedim," diyerek gülümsedi, eliyle kıyafetlerini gösteriyordu. "Sen takım elbiselisin."

"Nasıl giyindiğin endişelerimin en azı, bebeğim." Elini dudaklarıma doğru çekip yumuşak tenini öptüm. "Sen benim için ne giyersen giy güzelsin... ya da hiçbir giymesen de. Özellikle hiçbir giymeden." Sataşmaya kalkıştım.

Hafifçe kızardı. Tepkisini görünce aletimin nabız gibi atışını hissettim. Onu eve götürmeyi öyle fena halde istiyordum ki... Tüm gece boyunca ona istediğim anda uzanabileceğim ve orada, benimle birlikte olduğunu bileceğim yatağında. Onun yeniden gitmesine izin vermeyecektim.

Bir keresinde bana elini öpmemi sevdiğini söylemişti. Ve şimdi kendime hâkim olamayacağımı biliyordum. Sürekli ona dokunmamak ya da öpmemek zordu, çünkü ben asla kendini istediği şeylerden uzak tutan bir adam olmamıştım. Ve onu istiyordum.

Dudaklarını kıpırdatarak sessizce teşekkür etti, fakat

hâlâ üzgün görünüyordu. Muhtemelen konuşmamız için endişe duyuyordu, ancak yapılması gerektiğini biliyordu. Kendi iyiliği için bana zor bir şey söylemesi gerekiyordu ve ben dinlemek zorundaydım. Eğer önümüze bakmamız için yapması gereken buysa, o zaman anlatacağı her ne olursa olsun, onu dinleyecektim.

"O zaman pizza." Arabayı sürmek için elini bırakmak zorunda kaldım, fakat başarabildim. Sadece zorlukla.

Kadınım arabamda hemen yanımdaydı. Kokusunu alabiliyor, onu görebiliyor ve hatta eğer uzanırsam ona dokunabiliyordum; işte bana o kadar yakındı. Ve günlerdir ilk kez, göğsümdeki kesintisiz sancı öylece kaybol-vermişti.

Bölüm 4

Doğru insanlayken mum ışığı ve pizza mükemmel oluyor. Benim için doğru insan hemen karşımda oturuyordu ve birlikte olduğumuz sürece nerede olduğumuz önemli değildi: Brynne'in yemeğe ihtiyacı vardı ve benim de onun hikâyesini dinlemem gerekiyordu, o yüzden Bellissima diğer her yer kadar iyiydi.

Karanlık, özel bir köşede masaya oturup bir şişe kırmızı şarap ve paylaşmak için dev bir sosisle mantar söyledik. Çok sık onu seyrederek onu rahatsız etmemeye çalıştım, fakat bu çok zordu. Çünkü gözlerim onun için açlık çekiyordu. Kurt gibi açtım.

Onun yerine dikkatli bir dinleyici olmak için elimden gelenin en iyisini yaptım. Brynne karşımda oturmuş, nasıl başlayacağını düşünmekle boğuşuyor gibi görünüyordu. Ona gülümseyerek yemeğin tadının ne kadar iyi olduğunu söyledim. Onun daha çok yemesini dilediğimi fark ettim, fakat bu konuda çenemi kapalı tuttum. Bir gerzek olmadığımı emindim. Bir ablayla büyümüştüm; Hannah'dan öğrendiğim dersler kesinlikle yıllar boyunca benimle birlikteydi. Kadınlar neleri yemeleri ya da yememeleri konusunda konuşulmasından hoşlanmıyordu. Onu kendi haline bırakarak en iyisini ummak en güzeliydi.

Bana hayatından bahsetmeye başladığında aklı çok uzaklarda göründü. Üzgün beden dilinden ve sesindeki yenilgiye uğramış tondan hoşlanmadım, fakat bu önemsizdi.

"On dört yaşındayken annemle babam ayrıldı. Sanırım, bu durumu pekiyi karşılamadım. Tek çocuğum, o yüzden bir çeşit onaylamaya ulaşmaya ya da belki boşandıkları için onlardan intikam almaya çalıştım. Kim bilir... ama uzun lafın kisası; lisedeyken bir sürtüktüm." Gözlerini kaldırıp bana baktı, gözlerinin rengi demir gibi griydi ve demek istediğini anlatmaya kararlıydı. "Tam olarak öyleydim. Çıktığım çocuklarla ilgili harika seçimler yapmadım ve itibarımı önemsemedim. Şımartılmış ve olgunlaşmamıştım. Ve çok aptalca bir şekilde umursamazdım."

Cidden! Gecenin ilk sürprizi. Brynne'i öyle hayal edemezdim ve etmek de istemezdim, fakat aklımdaki gerçekçi yan, herkesin bir geçmişi olduğunu ve benim kadınının da o insanlardan bir farkı olmadığını fark etti. Şarap kadehini kaldırdı ve hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini içine dikti. Hiçbir şey söylemedim. Sadece dinledim ve bana bu kadar yakın olan görüntüsünü içime çektim.

"Birkaç yıl önce Kaliforniya'da popüler olan bir haber vardı. Bir şerifin oğlu partideki bir kızla ilgili video yaptı. Kız sarhoş olup sizınca şerifin oğlu ve iki arkadaşı, kızı becermişler ve bılardo masasında onunla oynamışlardı."

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. *Lütfen, hayır.* "Onu hatırlıyorum," dedim, kendimi dinlemeye ve fazla tepki vermemeye çalışmaya zorluyordum. "Şerif oğlu aleyhine olan delilleri gizlemeye çalıştı, fakat haber dışarı sızdı ve orospu çocukları hüküm giydi."

"Evet... o davada giydiler." Başını eğip pizzasına baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Ama benimkinde öyle olmadı."

Gözleri donuklaştı ve aniden benim de iştahım kapandı.

"Arkadaşım Jessica'yla birlikte bir partiye gittim ve elbette sarhoş olduk. Öyle sarhoştum ki hiçbir şey hatırlamıyordum, ta ki uyanıp onların benim hakkımda konuşup gülüştiklerini duyana kadar." Devam etmeden önce şarabından büyük bir yudum aldı. "Lance Oakley unvan kazanmış, zengin sapığın teki olan bir pislikti, hâlâ bir pislik. O zamanlar babası Kaliforniya eyalet senatörüydü. Onunla neden çıktığımı bile bilmiyorum. Muhtemelen sadece bana çıkma teklif ettiği içindi. Önceden de söylediğim gibi, davranışlarımla ilgili iyi tercihler yapmadım. Risk aldım. İşte kendimi bu kadar önemsiyordum."

Bundan nefret ediyorum.

"Üniversite için uzaktaydı ve ben de lise son sınıftaydım. Sanırım ne zaman eve gelse etrafında olmam konusunda bir hakkı varmış gibi hissediyordu, fakat hiçbir anlamda bir ilişkimiz yoktu. Beni aldattığını biliyordum. Sanırım onun üniversiteden dönmesini bekleyerek özlem çekeceğimi ve onun için uygun olacağını sanıyordu. Atletizm karşılaşmasında tanıştığım başka bir çocukla çıkmamın onu kızdıracağını biliyordum ama bu yüzden ne kadar acımasız olabileceğini bilmiyordum."

"Okuldayken atletizm takımında mıydın?" diye sordum.

"Evet... koşu." Başını salladı ve gözleri yeniden donuk göründü. "Böylece bir sis içinde uyandım ve uzuvlarımı hareket ettiremedim. İçkime bir şey katmış olabileceğini düşünüyoruz..." Zorlukla yutkundu ve cesurca devam

etti. "Benim hakkımda konuşuyorlardı ama en başta konuştuklarının ben olduğumu bilmiyordum. Ya da bana ne yaptıklarını. Üç kişilerdi, Şükran Günü tatili için üniversiteden gelmişlerdi. Diğer iki çocuğu tanııyordum bile, sadece Lance'i tanıyordum. Benim okulumdan değillerdi." Şarabından bir yudum aldı. "Onların birine güldüğünü duyabiliyordum. Bir bilardo sopasını ve şişeyi nasıl soktuklarımdan ve... ve kızı o şeylerle becerdiklerinden, kızın isteyerek yalvaran bir orospu olduğundan bahsediyorlardı."

Bryenne gözlerini yumdu ve derin derin soludu. Onun için acı çekiyordum. Oakley'i ve arkadaşım öldürmek istedim ve ölü arkadaşının hâlâ hayatta olmasını diledim, böylece onu da öldürebilirdim. Bu hiç aklıma gelmemişti. Bir gerzek herifinin video çekmeye karar verdiği bir gençlik düşüncesizliği olduğunu varsaymışım; on yedi yaşındaki bir kıza karşı cinsel istismar olmasını beklememiştim. Eline uzanıp benimkiyle kapladım. Bir an için durdu ve gözlerini daha sıkı yumdu, fakat irkilip uzaklaşmadı. Cesareti ona tekrar saygı duymama sebep oldu ve daha fazlasını anlatması için bekledim.

"Benden bahsettiklerine dair tek bir fikrim yoktu, olayın o kadar farkında değildim. Kollarımı ve bacaklarımı hareket ettirebildiğimde kalkmaya çabaladım. Gülererek beni orada, masanın üstünde bıraktılar. Seks yaptığımı biliyordum, fakat kiminle olduğunu ya da detayları bilmiyordum. Hasta ve akşamdan kalma hissediyordum. Sadece o evden çıkmak istedim. O yüzden kıyafetlerimi giyip Jessica'yı buldum ve kendimi eve bıraktırdım."

Boğazımdan istemsiz bir hırıltı çıkıverdi. Elimde değildi. Benim kulaklarıma bile bir köpek sesi gibi gelmişti. Bryenne başını kaldırıp neredeyse bir saniyeliğine irkil-

miş gibi bana baktıktan sonra bakışlarını ellerinin üstündeki ellerime indirdi. Ona odaklandım ve duygularımı toparladım. Soğukkanlılığımı kaybetmek Brynne'e hiç yardımcı olmazdı, o yüzden başparmağımı elinin üzerinde yavaşça ileri geri hareket ettirirken, onun o şekilde kullanılmasının beni ne kadar incittiğini anlamasını umuyordum. Aklım paylaştığı şeyle fırıl fırıl dönüyordu. Suçun işlendiği sırada failer yetişkindi ve Brynne yasal sorumluluk yaşının altındaydı. İlginç. Tom Bennett'in beni işe alırken bu bilgiyi niçin paylaşmadığını anlamıyordum. Tek çocuğunun itibarını korumaya çalışması muhtemeldi. Yattığımızı öğrenince patlamaya hazır duruma gelmesine şaşmamalıydı.

"Video olmasaydı her şeyi aklımdan çıkaracaktım. Bana ne yaptıklarını ya da beni filme aldıklarını bilmiyordum. Pazartesi günü okula gittim ve beni bekleyen büyük haber buydu. Ben büyük haberdim. Beni görmüşlerdi; çıplak, sarhoş olup sızmış, bir oyuncak gibi... oyuncak gibi oynanmış, becerilmiş, bir nesne gibi kullanılmış—"

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı, fakat sakinliğini bozmadı. Konuşmaya devam etti ve ben sadece elini tuttum.

"Herkes onun ben olduğumu biliyordu. İnsanlar bütün bir hafta videoyu izlemiş ve etrafa yaymıştı. Video beni açıkça gösteriyordu, fakat erkekler kameranın dışındaydı ve sesler bir şarkıyla bastırılmıştı, böylece onların sesini duyup tanıyamıyordun." Sesini bir fısıltıya düşürdü. "Nine Inch Nails—'Closer'. Şarkının sözlerinin büyük harflerle ekranda belirdiği bir müzik videosu gibi yapmışlardı... *Sana tecavüz etmeme izin verdin... İçine girmeme izin verdin—*"

Bocalayıyordu ve onun acı çektiği şey için kalbim ikiye bölünüyordu. Bildiğim tek şey, aramızdakileri yürütmeyi ne kadar çok istediğimdi. O zaman onu dururdum. Mecburdum. Daha fazlasını dinleyip burada böylece oturamazdım. Bunun için mahremiyete ihtiyacımız vardı. Sadece onu eve götürüp ona sıkıca sarılmak istiyordum. Geriye kalanı sonra da çözülebilirdi.

Bana bakması için elini hafifçe sıktım. İçinde bütün renkleri barındıran, yalayarak uzaklaştırmak istediğim parlak gözyaşlarıyla dolu, ısıldayan iri gözler benimkiler baktı. "Seri eve götürmeme izin ver, lütfen." İhtiyacımız olan şeyin o olduğunu anlamasını sağlamak için başımı salladım. "Şu anda seninle yalnız olmak istiyorum Brynne. Geriye kalanlar o kadar da önemli değil."

Kalbimi parçalara ayıran bir ses çıkardı. O kadar yumuşak, fakat yaralı ve hassastı ki... Aniden masadan kalkıp onu da kendimle birlikte çektim ve şükürler olsun karşı çıkmadan beni takip etti. Masaya birkaç banknot attım ve onu arabaya götürüp koltuğuna oturatarak emniyet kemerini bağladım.

"İstedicine emin misin, Ethan?" diye sordu, gözleri kırmızı ve yaşlarla doluydu.

Doğrudan ona baktım. "Hiçbir şeyden daha emin olmamıştım." Ona doğru eğildim ve öpüşmemizi yönlendirmek için elimi başının arkasına koydum. Dudaklarını etraflıca öptüm, hatta bana açılması için dilimle dişlerine bile bastırdım. Brynne'in hâlâ onu istediğimi bilmeye ihtiyacı vardı. Kendisiyle ve benim geçmişini bilmemle sorun yaşadığını biliyordum. Eğer detayları bilirsem artık onu arzulamayacağımı varsayıyordu.

Kadınım fazlasıyla yaralıydı.

"Eşyaların hâlâ orada seni bekliyor. Sadece şunu bil..."

Doğrudan yüzünün birkaç santim ötesinden konuştum, duygulu gözlerinin içine bakıyordum. "Senin gitmene izin vermeye niyetim yok." Zorlukla yutkundum. "Eğer benimle birlikte gelersen beni her şeyimle kabul edersin, Brynne. Seninle birlikte olmanın başka bir şeklini bilmiyorum. Ben senin için her şeyimi ortaya koymaya, rest çekmeye hazırım. Ve senin için de öyle olmasını istiyorum."

"Rest mi?" Avucunu yanağıma bastırdı ve orada tuttu, sorgulayan bakışı samimiydi.

Yüzümü tutan eline doğru dönüp dudaklarımı avucuna bastırdım. "Bir poker terimi. Her şeyini elinde tuttuğun kartlara yatırdığın anlamına geliyor. Benim elimde tuttuğun kartların sensin."

Gözlerini tekrar yumdu ve dudağı hafifçe titredi. "Sana hepsini anlatmadım bile. Daha fazlası var." Elini yüzümden çekti.

"Gözlerini aç ve bana bak." Nazikçe, fakat sert bir şekilde söyledim.

Anında sözlerime itaat etmesi beni öylesine uyarmıştı ki inlememi güçlükle bastırdım. "Bana söylemediğin daha ne varsa ve az önce restoranda söylediklerin umurunda değiller." Anlamasını sağlamak için başımı hafifçe iki yana salladım. "Bunlar benim nasıl hissettiğimi değiştirmeyecek. Biraz daha konuşacağımızı biliyorum ve anlatabilecek gibi olduğunda... ya da ne zaman gerisini anlatmaya ihtiyacın olursa, bana o zaman anlatabilirsin. Seni dinleyeceğim. Zaten dinlemem lazım, böylece seni güvende tuttuğumdan emin olabilirim. Yapacağım bu olacak, sana söz veriyorum Brynne."

"Ah, Ethan—" Bana bakarken alt dudağı titriyordu, hüznüyle de mutlu olduğu zamanlardaki gibi güzeldi.

Bocalayıyordu ve onun acı çektiği şey için kalbim ikiye bölünüyordu. Bildiğim tek şey, aramızdakileri yürütmeyi ne kadar çok istediğimdi. O zaman onu durdurdum. Mecburdum. Daha fazlasını dinleyip burada böylece oturamazdım. Bunun için mahremiyete ihtiyacımız vardı. Sadece onu eve götürüp ona sıkıca sarılmak istiyordum. Geriye kalanı sonra da çözülebilirdi.

Bana bakması için elini hafifçe sıktım. İçinde bütün renkleri barındıran, yalayarak uzaklaştırmak istediğim parlak gözyaşlarıyla dolu, ışıldayan iri gözler benimkilerine baktı. "Seni eve götürmeme izin ver, lütfen." İhtiyacımız olan şeyin o olduğunu anlamasını sağlamak için başımı salladım. "Şu anda seninle yalnız olmak istiyorum Brynne. Geriye kalanlar o kadar da önemli değil."

Kalbimi parçalara ayıran bir ses çıkardı. O kadar yumuşak, fakat yaralı ve hassastı ki... Aniden masadan kalkıp onu da kendimle birlikte çektim ve şükürler olsun karşı çıkmadan beni takip etti. Masaya birkaç banknot attım ve onu arabaya götürüp koltuğuna oturtarak emniyet kemerini bağladım.

"İstedikğine emin misin, Ethan?" diye sordu, gözleri kırmızı ve yaşlarla doluydu.

Doğrudan ona baktım. "Hiçbir şeyden daha emin olmamıştım." Ona doğru eğildim ve öpüşmemizi yönlendirmek için elimi başının arkasına koydum. Dudaklarını etrafıca öptüm, hatta bana açılması için dilimle dişlerine bile bastırdım. Brynne'in hâlâ onu istediğimi bilmeye ihtiyacı vardı. Kendisiyle ve benim geçmişini bilmemle sorun yaşadığını biliyordum. Eğer detayları bilirimsem artık onu arzulamayacağımı varsayıyordu.

Kadınım fazlasıyla yanıliyordu.

"Eşyaların hâlâ orada seni bekliyor. Sadece şunu bil..."

Doğrudan yüzünün birkaç santim ötesinden konuştum, duygulu gözlerinin içine bakıyordum. "Senin gitmene izin vermeye niyetim yok." Zorlukla yutkundum. "Eğer benimle birlikte gelersen beni her şeyimle kabul edersin, Brynne. Seninle birlikte olmanın başka bir şeklini bilmiyorum. Ben senin için her şeyimi ortaya koymaya, rest çekmeye hazırım. Ve senin için de öyle olmasını istiyorum."

"Rest mi?" Avucunu yanağıma bastırdı ve orada tuttu, sorgulayan bakışı samimiydi.

Yüzümü tutan eline doğru dönüp dudaklarımı avucuna bastırdım. "Bir poker terimi. Her şeyini elinde tuttuğun kartlara yatırdığın anlamına geliyor. Benim elimde tuttuğum kartlarım sensin."

Gözlerini tekrar yumdu ve dudağı hafifçe titredi. "Sana hepsini anlatmadım bile. Daha fazlası var." Elini yüzümden çekti.

"Gözlerini aç ve bana bak." Nazikçe, fakat sert bir şekilde söyledim.

Anında sözlerime itaat etmesi beni öylesine uyarmıştı ki inlememi güçlükle bastırdım. "Bana söylemediğin daha ne varsa ve az önce restoranda söylediklerin umurunda değiller." Anlamasını sağlamak için başımı hafifçe iki yana salladım. "Bunlar *benim* nasıl hissettiğimi değiştirmeyecek. Biraz daha konuşacağımızı biliyorum ve anlatabilecek gibi olduğunda... ya da ne zaman geri kalanını anlatmaya ihtiyacın olursa, bana o zaman anlatabilirsin. Seni dinleyeceğim. Zaten dinlemem lazım, böylece seni güvende tuttuğumdan emin olabilirim. Yapacağım bu olacak, sana söz veriyorum Brynne."

"Ah, Ethan—" Bana bakarken alt dudağı titriyordu, hüzünlüyen de mutlu olduğu zamanlardaki gibi güzeldi.

Brynné'in birçok şey için endişelendiğini görebiliyordum ve yüzündeki o endişeyi silip atabilmeyi öyle umutsuzca istedim ki: geçmişini paylaşmaktan, benim geçmişine verdiğim tepkimden, güvenliğine karşı Londra'daki muhtemel tehditlerden, hislerimden. Yüklerinden kurtulmasını ve hayatını yaşaması için yalnız bırakılmasını diledim, elbette hayatının bir köşesinde olmayı umuyordum. Verdiğim sözlerde de hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Onu güvende tutacaktım, fakat benimle birlikte eve gelerek neyin içine girdiğini anladığından emin olmak istiyordum.

"Ama benden daha fazla kaçmak yok Brynné. Eğer bir ara vermeye ihtiyacın varsa, tamam, buna saygı duyacağım ve sana biraz mesafe bırakacağım. Fakat gelip seni görebilmeliyim ve tekrar kaçmayacağından ya da beni kendinden uzak tutmayacağından emin olmak zorundayım." Başparmağımı dudaklarına sürttüm. "Buna ihtiyacım var bebeğim. Bunu yapabilir misin?"

Daha sık soluklar almaya başladı, dar, turkuaz tişörtünün içinde göğüsleri, nefes alışıyla birlikte yukarı aşağı hareket ediyordu. Üzerinde düşünürken gözleri titreyordu. Korktuğunu görebiliyordum ama eğer birlikte olabilmemiz için biraz olsun şansımız varsa, bana güvenmeyi öğrenmek zorundaydı. Teklifimi kabul etmesi umuduna bahis oynadım. Eğer kabul etmezse ne yaparım bilmiyordum bile. *Ayrılr mıydık? Sürekli peşinde dolağan bir sapık gibi mi olurdum? Psikoterapiye mi girerdim?*

"Ama... benim için bir ilişkiye güvenmek çok zor. Sen bana herkesten daha fazla yakınlaştın. İlk defa karışık, korkutucu bir ilişkiyle, karmaşadan uzak, güvenli ve yalnız olmanın arasında seçim yapmak zorunda kaldım."

İnleyerek onu daha sıkı tuttum. "Korktuğunu biliyo-

rum ama yine de bize bir şans vermeni istiyorum. Senin kaderin yalnız kalmak değil. Senin kaderin benimle olmak." Sözlerim biraz sert çıkmıştı, fakat geri almak için artık çok geçti.

Brynne hafifçe gülümseyerek beni şaşırttı ve başını iki yana salladı. "Sen... Bambaşka bir şeysin, Ethan Blackstone. Hep böyle miydin?"

"Nasıl?"

"Öylesine talepkâr, dobra ve açık sözlü."

Omzumu silktim. "Sanırım... Bilmiyorum... Sadece seninleyken nasılım onu biliyorum. Seninleyken daha önce istemediğim şeyleri istiyorum. Seni istiyorum ve tüm bildiğim bu. Şu anda benimle birlikte eve gelmeni ve birlikte olmamızı istiyorum. Ve ilk sorunda gitmeyeceğine söz vereceksin. Bana düzeltme fırsatı vereceksin ve beni dışarıda bırakmayacaksın." Ellerimle omuzlarını tuttum. "Benden neye ihtiyacın olduğunu söylersen anlayışlı olabilirim. Neye ihtiyacın varsa onu vermek istiyorum Brynne." Başparmaklarımla ensesini ovaladım, parmaklarımın altındaki yumuşak teni mıknaştı gibiydi; ona dokunmaya başlar başlamaz, bir daha bırakmak istemiyordum.

Başını geriye doğru eğdi ve çekimimize karşı koyamayarak bir an için gözlerini yumdu. Bana biraz umut verdi. Tek bir kelime söyledi. Adımı. "Ethan."

"Onun da ne olduğunu biliyorum sanırım. Bunu sana vereceğime dair bana güvenmek zorundasın." Ona biraz daha sıkı satıldım. "Beni seç. Bizi seç."

Ürperdi. Ürperişini hem gördüm hem de hissettim. Onayladı ve dudaklarını oynatarak konuştu, "Tamam. Bir daha kaçmayacağıma söz veriyorum."

Onu yavaşça öptüm, ellerim yüzünü güvenlice tuta-

bilmek için yukarı çıktı. Dilimi o tatlı dudaklarının arasına ittim ve beni alması için meleklere dua ettim. *Evet.* Geçişime izin verdi ve öpüşüme karşılık verirken sıcak, ipeksi dilini benimkinin üzerinde kaydırды. *Büyük ikramiye.* Bu turu kazandığımı biliyordum—kendimi hisse bırakmayı ve cennetteki anneme sessiz bir teşekkür yollamayı istedim.

Onun yerine Brynne'in ağzına hamlelerde bulunmayı sürdürdüm. O öpücükteki her şeyin; dudaklarına sahip olmanın, dişlerimle dudaklarını çizmemin, aslında içine girmeye çalışmak için olduğunu bilmesine izin verdim. Daha derine girdikçe, onun beni tekrar terk etmesi daha zor olacaktı. Onunlayken aklım böyle çalışıyordu. Bu savaş stratejisiydi ve bunu tüm gün yapabilirdim. Artık benden daha fazla kaçmak, saklanmak, beni bağışlamak yoktu. O benim *olacaktı* ve onu sevmeme izin verecekti.

Brynne dudaklarımın altında eriyip yumuşacık ve itaatkâr bir hale geldi, ihtiyacı olan yeri buldu ve keyfini sürdürdü. Tıpkı benim de kontrolü ele alarak yaşadığım gibi. İkimiz için de işe yaradı... hem de çok, çok iyi bir şekilde. Geri çekilip derin derin soludum. "Hadi şimdi eve gidelim."

"İşleri ağırdan almaya ne oldu?" diye sordu yumuşakça.

"Hepsine rest, bebeğim," diye fısıldadım. "Bizim başka bir yolumuz olamaz." Eğer gelecek için aklımda olan düşünceleri bir bilseydi, bana karşı yine ürkek olabilirdi ve henüz bunu riske edemezdim. Gelecek planlarımı daha sonra tartışmak için yeterince zaman olacaktı.

"Yine de konuşacağımız çok şey var," dedi.

"Öyleyse çok şey konuşacağız." Diğer şeylerin yanı sıra.

Koltuğunda döndü ve arkasına yaslanıp rahatına baktı. Ben, park yerinden çıkarken sadece bana baktı. Yolculuk boyunca beni izledi. Gözlerinin üzerimde olmasından hoşlandım. Hayır, lanet olsun buna bayıldım. Yanımda otururken en az benim onu istediğim kadar, o da beni istiyormuş gibi görünmesine bayıldım. Gözlerimi yoldan ayırabildiğim zamanlarda ben de ona baktım.

"Her şeye rest demek, hı? Sanırım nasıl poker oynandığını öğrenmek zorundayım."

Kahkaha attım. "Ah, o konuda hemfikirim. Bir şekilde senin doğal bir yeteneğin olduğunu düşünüyorum hayatım." Kaşlarımı oynattım. "Önce strip poker oynamaya ne dersin?"

Gözlerini devirirken, "Bunu söylemeni bekliyordum. Beni hayal kırıklığına uğratmadığını bilmek güzel," dedi.

Sadece sırtıtım ve onun bir poker oyununda soyunuşunu hayal ettim, çünkü her eli kazanacaktım. Aklımda beliren de çok, çok güzel bir görüntüydü.

Sonunda 'ilaçlarını' almak için dairesine uğramak istedi. Doğum kontrol haplarından mı, yoksa uyku haplarından mı bahsettiğinden emin değildim ve sormak gibi bir niyetim de yoktu. Kesinlikle ikisine de ihtiyacımız vardı. O yüzden beyni çalışan her herifin yapacağını yaptım. Dairesine sürdüm. Yine, bir gerzek olmadığım için kendimle gurur duydum.

Üst kata çıktım ve o çantasını toplarken bekledim. Birkaç gün yetecek kadar toplanmasını söyledim. Gerçekte istediğim şey süresiz kalmasıydı, fakat konuyu açmak için şu anın uygun olduğunu düşünmüyordum.

İçeri adım atar atmaz anılar zihnime süzüldü. Giriş kapısının bitişiğindeki duvar sonsuza kadar beynimin ön lobunda mühürlü kalacaktı. Kısa mor elbisesi içinde,

çizmeleri ayağında, benim tarafımdan yerden kaldırılmış halinin görüntüsü. Tanrım, o gece duvara dayalıyken ale-timin üzerinde harika bir iş çıkarmıştı. *Bu sikilesi duvarı seviyorum.* Komik. Kendi kendime zeki şakama güldüm.

Bryenne eşyalarını topladığı çantasıyla yatak odasından çıkarken, "Neye gülümsüyorsun sen öyle?" diye sordu, akşamın erken saatlerinde olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Girişken kişiliği geri dönmüştü.

"Hımmm... Sadece duvarını ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum." Ona en iyi kaş kaldırışlarımdan birini yaparak çantayı elinden aldım.

Bryenne'in güzel dudakları bir şaşkınlık ifadesiyle aralandıktan sonra çabucak keyif aldığı belli olan bir hale dönmüştü. "Her şeye rağmen hâlâ beni güldürmeyi başarıyorsun Ethan. Bu nadir bir yetenek."

"Teşekkürler. Bütün yeteneklerimi seninle paylaşmak hoşuma gider," dedim imayla. Dairesinden çıkarken kolumu omzuna koydum. Duvarın yanından geçerken dönüp bir bakış attı. "Bunu gördüm," dedim.

"Neyi gördün?" diye sordu masumca. Ah, kesinlikle bir poker yüzü vardı. Onunla kart oynamak için sabırsızlanıyordum.

"Duvara baktın ve beni dayayıp becerişini düşündün."

Yürürken oyunbaz bir şekilde bana dirsek attı. "Öyle bir şey yapmadım! Ve beni beceren sendin, diğer türlü değil."

"Her neyse." Onu gıdıklayarak bana doğru kıvranmasına sebep oldum. Onu tekrar kollarıma almak çok güzel hissettiriyordu. "Sadece gerçeği kabul et bebeğim, o efsanevi bir düzüşmeydi."

Brynn'e'i dairemin kapalı kapılarının ardına aldığım sırada, yaz gecesi şehrin üzerine tamamen çökmüştü.

Yol üzerinde ona yeni bir telefon numarası ve telefon almak için son bir kez daha durmuştuk. Kurulumu neredeyse bir saat sürmüştü, fakat bu gerekliydi. Eski cep telefonu artık bana aitti. O numaradan Brynn'e Bennett'i arayan her kim olursa olsun benimle uğraşacaktı.

Belki bu akşam arayanı araştırır ve muhtemelen Tom Bennett'la konuşurdum. Heyecanla beklediğim bir konuşma değildi, fakat bu kaçabileceğim bir şey de değildi. *Şerefe, Tom. Yine kızını beceriyorum. Ah ve unutmadan, onun güvenliğinin artık tamamen benim ellerimde olduğunu bilmelisin. Bu arada, Brynn'e'in benim olduğundan bahsettim mi? Benim, Tom. Benim olanı yakınımda ve güvende tutarım.*

Haberleri nasıl karşılayacağını merak ettim ve sonra o kadar da önemsemediğimi fark ettim. Brynn'e'i benim karşıma çıkaran oydu. Şimdi önceliğim Brynn'e'di. Onu önemsiyordum. Sadece onu korumak; ona zarar gelmesini önlemek istiyordum. Durumla tıpkı benim başa çıkmak zorunda olduğum şekilde başa çıkacaktı.

Pencerenin önünde durmuş, şehrin ışıklarına bakan Brynn'e'in arkasına doğru yürüdüm. Onu evime ilk getirdiğimde manzarayı sevdiğini söylemişti. Ben de ona, onun evimde olmasının görüntüsünü sevdiğimi ve bunun hiçbir şeyle kıyaslanamayacağını söylemiştim. Fikrim hâlâ değişmemişti.

Ona dikkatle dokundum, ellerimi omuzlarına yerleştirirken dudaklarımı kulağına dayadım. "Neye bakıyorsun?"

Camdan yansımanı gördüğü için irkilmedi. "Şehre. Gece ışıkları seviyorum."

"Gece ışıkların arasında sana bakmayı seviyorum."

çizimleri ayağında, benim tarafımdan yerden kaldırılmış halinin görüntüsü. Tanrım, o gece duvara dayalıyken alemin üzerinde harika bir iş çıkarmıştı. *Bu sikilesi duvarı seviyorum.* Komik. Kendi kendime zeki şakama güldüm.

Bryenne eşyalarını topladığı çantasıyla yatak odasından çıkarken, "Neye gülümsüyorsun sen öyle?" diye sordu, akşamın erken saatlerinde olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Girişken kişiliği geri dönmüştü.

"Hımmm... Sadece duvarını ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum." Ona en iyi kaş kaldırışlarımdan birini yaparak çantayı elinden aldım.

Bryenne'in güzel dudakları bir şaşkınlık ifadesiyle aralandıktan sonra çabucak keyif aldığı belli olan bir hale dönüştü. "Her şeye rağmen hâlâ beni güldürmeyi başarıyorsun Ethan. Bu nadir bir yetenek."

"Teşekkürler. Bütün yeteneklerimi seninle paylaşmak hoşuma gider," dedim imayla. Dairesinden çıkarken kolunu omzuna koydum. Duvarın yanından geçerken dönüp bir bakış attı. "Bunu gördüm," dedim.

"Neyi gördün?" diye sordu masumca. Ah, kesinlikle bir poker yüzü vardı. Onunla kart oynamak için sabırsızlanıyordum.

"Duvara baktın ve beni dayayıp becerişini düşündün."

Yürürken oyunbaz bir şekilde bana dirsek attı. "Öyle bir şey yapmadım! Ve beni beceren sendin, diğer türlüysü değildi."

"Her neyse." Onu gıdıklayarak bana doğru kıvranmasına sebep oldum. Onu tekrar kollarıma almak çok güzel hissettiriyordu. "Sadece gerçeği kabul et bebeğim, o efsanevi bir düzüşmeydi."

Brynn'e'i dairemin kapalı kapılarının ardına aldığım sırada, yaz gecesi şehrin üzerine tamamen çökmüştü.

Yol üzerinde ona yeni bir telefon numarası ve telefon almak için son bir kez daha durmuştuk. Kurulumu neredeyse bir saat sürmüştü, fakat bu gerekiyordu. Eski cep telefonu artık bana aitti. O numaradan Brynn'e Bennett'i arayan her kim olursa olsun benimle uğraşacaktı.

Belki bu akşam arayanı araştırır ve muhtemelen Tom Bennett'la konuşurdum. Heyecanla beklediğim bir konuşma değildi, fakat bu kaçabileceğim bir şey de değildi. *Şerefe, Tom. Yine kızını beceriyorum. Ah ve unutmadan, onun güvenliğinin artık tamamen benim ellerimde olduğunu bilmelisin. Bu arada, Brynn'e'in benim olduğundan bahsettim mi? Benim, Tom. Benim olanı yakınımda ve güvende tutarım.*

Haberleri nasıl karşılayacağını merak ettim ve sonra o kadar da önemsemediğimi fark ettim. Brynn'e'i benim karşıma çıkaran oydu. Şimdi önceliğim Brynn'e'di. Onu önemsiyordum. Sadece onu korumak; ona zarar gelmesini önlemek istiyordum. Durumla tıpkı benim başa çıkmak zorunda olduğum şekilde başa çıkacaktı.

Pencerenin önünde durmuş, şehrin ışıklarına bakan Brynn'e'in arkasına doğru yürüdüm. Onu evime ilk getirdiğimde manzarayı sevdiğini söylemişti. Ben de ona, onun evimde olmasının görüntüsünü sevdiğimi ve bunun hiçbir şeyle kıyaslanamayacağını söylemiştim. Fikrim hâlâ değişmemişti.

Ona dikkatle dokundum, ellerimi omuzlarına yerleştirirken dudaklarımı kulağına dayadım. "Neye bakıyorsun?"

Camdan yansımanı gördüğü için irkilmedi. "Şehre. Gece ışıkları seviyorum."

"Gece ışıkların arasında sana bakmayı seviyorum."

Saçını yan tarafa çektim ve boynunu öptüm. Kokusunu içime çekerken başını hafifçe eğerek boynuna daha rahat ulaşmama olanak sağladı, teninin kokusu başımı döndürüyor, beni ona karşı tamamen onun için deliye dönmüş bir hale getiriyordu. "Burada olman o kadar iyi hissettiriyor ki," diye fısıldadım.

O yakınımdaydım olduğu zaman sürekli arzularıyla savaşıyordum. Bu daha önce bir ilişkide asla yüzleşmek zorunda olmadığım yeni bir sorundu. Düzüşme kısmını seviyordum; sonuçta bir erkeğim ve bir penisim var. Kendime bir kadın bulmakta da asla sorun yaşamadım. Kadınlar görünüşümü severdi ve babamın dediği gibi, bu da işleri daha kolay hale getirirdi, fakat bu pek de benim tercih ettiğim bir şey değildi. Kadınlar seksi göründüğünüz ve biraz paraya sahip olduğunuz için peşinizden koşuyorsa, bu olayları çabucak çok temel bir değiş tokuşa dönüştürüyordu. Biraz akşam yemeği, biraz seks, belki ikinci bir randevu-artı-seks seansı daha. Ve sonra... hoşça kal. Bunun özeti de şuydu; kullanılmaktan hoşlanmam ve yıllarca sadece seks için buluşmama engel olmak isteyen kadınların girişimleri oldu.

Brynn bende farklı bir tepkiye sebep olmuştu ve bunu daha ilk buluşmadan yapmıştı. Benim peşime asla bir şey için düşmedi. Eğer galerideki o gece bana güzel dediğini kulaklıktan duymamış olsaydım, beni gördüğünü bile anlamazdım. Bütün doğru düğmelere bastı ve ilk defa bir kadını, o kadınla seks yapmaktan daha çok önemsedim.

Ah, seksi hâlâ önemsiyordum, fakat artık çok farklıydı. Brynne'i bulduğumdan bu yana içimdeki baskın ihtiyaçlar tomurcuklanmıştı, sanki o katalizörmüş gibi. İşin aslı, tam olarak öyle olduğunu biliyordum. Beni korku-

tan şeylerin onunla olmasını istedim, çünkü onu kaybetmeyi istemiyordum... Hayır, buna katlanamazdım.

Bu akşam paylaştığı şey kesinlikle ödümü bokuma karıştırırken, en başındaki o gizemli davranışına açıklık getirmişti. En azından niye sürekli kaçıp durduğuna dair birkaç cevap almıştım.

"Ben de memnunum." Uzun bir soluk verdi. "Seri çok özledim, Ethan." Geriye doğru eğilip bana yaslandı, kalçasının kıvrımı tam kalçama denk geldi. O güzel kısmını sadece spandeks koşu şortu örtüyordu; aletim anında uyanarak göreve hazır ve gönüllü hale geldi.

Yüce Tanrım! Beni baştan çıkarmak için sadece bu hareketi yetmişti. Bir dakika içinde ereksiyonumu hissedecekti, peki ya sonra ne olacaktı? Şu anda üzerine gitmemeliydim. Hâlâ kırılğandı ve hikâyesini bitirmeye ihtiyacı vardı. Keşke bunu aletime de anlatabilseydim. Başını benimkiyle buluşması için çevirdim ve dudaklarını derin bir öpücükle sarmalayarak bunları düşünmeye bir son verdim. Dudaklarını dişleyip emdim, onu içime çekmeye çalışıyordum. Tadı öyle güzeldi ki... Brynne anında bunu götürmek istediğim yere doğru eridi ve şu anda geri çekilemeyeceğimi biliyordum. Kadınuma yine sahip olmanın büyük ihtiyacı içindeydim.

Sadece piç herifin teki onu şu anda yatağa götürür ve soyardı. Dolayısıyla, ben tam da pis bir piçtim.

Bununla yaşayabilirdim.

Brynne bana her zaman açık sözlülüğümü sevdiğini söylüyordu. Ne istediğimi ona söylediğimde daha iyi hissettiğini, çünkü neyin geldiğini bildiğini söylemişti. Benden bunu duymaya ihtiyacı vardı. O yüzden derin bir nefes aldım ve ona ne istediğimi söyledim.

**"Şimdi seni yatağa götürmek, seni kollarıma almak ve
senin... içinde olmak istiyorum." Ellerimin arasında tut-
tuğum yüzünü inceleyerek cevabını aradım.**

Bölüm 5

"Ben de bunu yapmanı istiyorum." Başını salladı ve beni öpmek için eğildi. "Beni yatağa götür Ethan." Günlerdir duyduğum en güzel kelimeler kulağıma ulaşmıştı. Uzatıldığı o tatlı dudakları öptüm ve onu yerden kaldırıp vücudunu sıkıca göğsüme bastırdım.

Bacaklarını kalçamın etrafına dolayıp yüzünü boynuma gömdü. Gürültülü bir şekilde inleyip yürümeye başladım. Yatak odasına girdiğimizde, temiz örtülerle düzeltilmiş yatağın görüntüsü bana hiç bu kadar hoş görünmemişti. *Pazartesi!* Annabelle gelmişti, kutsanmış tanrılara şükürler olsun! Eğer o örtülerde hâlâ bugünkü acınası mastürbasyon seansımın kanıtı olsaydı, ne yapardım bilmiyorum. Annabelle'e güzel bir 'bu kadar ketum olduğun için teşekkürler' bahşisi vermeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Brynn'e sırtüstü yatağıma yatırarak bir an için onu sadece seyrettim. Yavaş gitme ihtiyacı bu defa önemliydi. Bana verdiği bu hediyeyi, üzerine titreyerek kabul etmek istedim. Onun tadını çıkarmaya ihtiyacım vardı.

Saçı omuzlarına doğru dökülüyordu ve hâlâ giydiği turkuaz tişörtünün etkisiyle gözleri bir çeşit yeşil gibi görünüyordu. *O tişört üzerinde uzun süre kalmayacaktı.*

Spor ayakkabılarından başladım. Sonra kısa çorapları.

Ayaklarını avuçladım ve bacaklarından yukarı çıkmadan önce masaj yaptım. Şortunun lastiğine kadar çıktım. Parmaklarımı altına kaydırıp şortunun kenarlarını kavradım. Aşağı doğru çektim. Gözlerim kumaş kaydıka açığa çıkan tenini içine alıyordu: göbeği, kalça kemikleri, karnı, kadınlığı ve uzun bacakları. O güzel, çıplak vajinasının derinliklerine girdiğim anda etrafıma dolanacak bacaklardı. *Yüce Tanrım.*

Kadınımın model olmasının bir sebebi vardı. *Nü bir model.* Beni dili tutulmuş hale getiren bir vücuda sahipti. Başyapıtımı henüz bitirmemiştım tabii. Tişörtüne doğru uzandım. O da tek durak noktasıydı. Altında hiçbir şey yoktu. Coşkulu bir şekilde *EVET* diye bağırarak istedim. Tişörtünü başından çıkarır çıkarmaz gözleri yanına doğru kaydı.

"Brynne... çok güzel." İsmimin dudaklarımın arasından çıkışını duydum, fakat söylemeye niyetlendiğimi hatırlayamadım. Onu tekrar çıplak görmem, nasıl göründüğünü hatırlamam, ona dokunmaya hakkım olduğunu ve beni kabul ettiğini bilmem gerekiyordu. Başka bir şey yapmadan önce onun ufak bir kısmını içime almak zorundaydım, işte o kadar çaresizdim.

Dudaklarımı karnından yavaşça o mükemmel göğüslerinden birine doğru sürükledim, meme ucunu dudaklarımın arasına alarak emdikten sonra ağzımın içine doğru çektim ve göğüsünün altını parmaklarımla okşadım. *Nasıl da yumuşacık.* Meme ucu dilimin altında tomurcuk gibi gerildi ve sertleşti. Adil olmak için diğerine de aynı önemi vermek zorundaydım. Bu güzelliklerin ilgimi eşit olarak paylaşmayı hak ettikleri kesindi.

Gözlerimi onun görüntüsüyle doldurmam için orada öylece uzanırken öyle yumuşak ve şehvetli görünüyor-

du ki. Tıpkı bir resim gibi. Fakat sadece benim görebileceğim bir resim. *Bu doğru değil.* Beni rahatsız edici bu düşünceleri; başkalarının onu çıplak gördüğü gerçeğini zihnimin en derinlerine ittim. Şu anda önümde bir ziyafet vardı. Katılmanın zamanıydı.

Tenini dilimde ve dudaklarımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Öyle çok ihtiyacım vardı ki ayakkabılarımı tekmeleyip çıkarırken ve kemerime uzanırken titriyordum. Çabucak kıyafetlerimi çıkardım; Brynne'in yaptığı her hareketi izlediğinin, gözlerinin üzerimde dolaştığının fazlasıyla farkındaydım. Bana hayranlıkla bakışının görüntüsü beni öyle sertleştirmişti ki hayalarım acıyor, aletim adeta yanıyordu. *Sadece onun için.*

Dizlerimin üzerinde yatağa doğru eğildim, önce nereye gideceğim konusunda tamamen kafam karışmıştı. Sadece benim için sunulan bir ziyafetti; bacakları hafifçe eğikti ve görmek istediğim şeyi açık etmiyordu. Bir yerlerden dürtülerim yükseldi ve kelimeler ağzımdan çıkıverdi. "Aç ve bana göster. Bana ait olanı görmek istiyorum, bebeğim."

Bacaklarını dizlerinden bükerken, ayakları yavaşça yukarı doğru kayarak örtülerin üzerine düz bir şekilde bastı. Nefesimi tuttum ve kalbimin göğsümdeki güm-bürtüsünü hissettim. Bir bacağına kıpırdattı ve ardından diğerini. İşte böyle. Ondan istediğim şeyi yaptı. Mükemmel itaatle yapılan zarif bir hareketle, sadece bana sunduğu gösteri sayesinde aletimden bir arzu sarsıntısı geçti. Tatmin olmaya yaklaşımdan çok uzaktım. Uzun günler boyunca reddedildiğim şeye kavuşmadan önce güzel bir uzun bakış istiyordum.

"Ellerini başının üzerine kaldır ve yatak başlığına tutun."

Gözlerinde hafif bir parıltı oluştu ve dudaklarıma odaklandı.

"Güven bana. Senin için o kadar iyi hale getireceğim ki bebeğim. Bunu kendi yolumla yapmama izin ver."

"Ethan," diye fısıldadı, fakat dediğimi yaptı. Kollarını yavaşça başının üzerine doğru kaldırıp bileklerinden çaprazlayarak yatağın başlığını kavradı. Tanrım, seks sırasında adımı söylemesini seviyordum. Adımı söylediği zamanları seviyordum, nokta.

"Bebeğim." Kollarını yukarı doğru kaldırmasıyla göğüsleri yanlara doğru yayılarak hafifçe yukarı kalktı. O mükemmel frambuaz gibi görünen meme uçları dilim için yalvarıyordu. Tekrar onlara döndüm, hassas eti emiyor ve çeviriyor, dudaklarımın altında kıpırdayışını tadını çıkarıyordum. Benimle birlikte bir ritimle dalgalandı.

Dudaklarımı üzerinden çektim. Parmaklarımla meme uçlarına doğru uzanıp onları parmaklarımın arasında yuvarladıktan sonra ucunu hafifçe çimdikledim. Benim için inleyerek sırtını yay gibi gerdi ve yataktan hafifçe kaldırdı, fakat ellerini yukarıda tuttu. Diğerini çimdikledim ve kalçalarını hafifçe kasışını izledim. Bacaklarını daha genişçe açtı ve tekrar tanımaya ihtiyaç duyduğum o kısmını bana biraz daha gösterdi.

"Böyleyken o kadar güzelsin ki," dedim karnına doğru. Öperek, dudaklarımı dayamam gereken yere doğru iniyordum. İlk olarak öptüm ve yanıtına bayıldım. Dokunuşumun altında titredi. Dilimi katlarının üzerinde kıvırdım, bastırarak onu bir gonca gibi açtım. *Benim*. Kasları kasıldı, bedeni ürperdi. Dudaklarının arasından zevk ve ihtiyacın ufak, yumuşak sesleri çıkıyordu. Ona vere-

bileceğim şeylerin ihtiyacı. *Benim için duyduğu ihtiyaç.*

Tenine doğru, "Sen o kadar... güzelsin ki, lanet olsun Brynne," diye mırıldandım.

Fısıltıyla, "Sen güzel hissetmemi sağlıyorsun," diye kekeleydi ve altımda biraz daha açıldı.

"İşte bu...kendini *bana* bırak, bebeğim." Vajinasının dudaklarını az önce ağzını öptüğüm gibi öptüm. "Seni öyle şiddetli boşaltacağım ki. Ve yaptığım zaman benim haricimde hiçbir şey düşünmeyeceksin," dedim.

"Lütfen yap..."

Etine doğru hırladım. "Seni dilimin altındayken boşaltmak dünyadaki en seksi şey. Nasıl hareket ettiğin. Tadının nasıl olduğu. Oraya ulaştığında sesinin nasıl çıktığı..."

"Ahhh..." diye inledi ve altımda hareket etti. *Nasıl da güzel bir ses.* O inleyip ağzımla buluşmak için kalçasını yukarı doğru kaldırdıkça üzerinde daha şevkle çalıştım. Onu açık tuttum ve titreyen yumuşaklığını yalayıp yuttum. Duramadım ve yavaşlayamadım. Dudaklarıma dayanan kadınlığı, tekrar tekrar içine giden yolu bulan dilim umurumda olan tek şeydi. Devam ettim, onun kendini bıraktığını hissedene kadar klitorisinin üzerinden geçip durdum.

"Ah, Tanrım, Ethan!" Yumuşakça çığlık attı, doruğa ulaşırken sarsıldı.

"Oh huh," diye inledim, pek konuşacak halde değildim. Üzerinde doğrulup aletimi hizalarken, "Şimdi, bunu bir daha yapacaksın!" dedim. Uzuvarımız birbirine değince irkildim, sanki bir elektrik dalgası yüklenir gibiydi. Gözlerimiz buluştu ve tam ben ona sahip olmadan önceki an gözleri genişledi.

Aletimi tek bir sert, kaygan darbeye gömdüm, ken-

dimi bir saniye daha tutmaktan acizdim. Ona gömüldüğümde bugüne kadar duyduğum en seksi seslerden biriyle inledi. Siktir, iyi hissettiriyordu; sıkıydı, sıcağı ve beni tamamen yutuyordu, sürmekte olan orgazmının gücüyle içindeki kasları etrafımda kasılıyordu. O kadar güzel bir şeydi ki, üzerimdeki gücünü anlamak beni korkuttu. Brynne başından beri beni tutsak ediyordu.. Sekste de farklı değildi. Her zaman onun tutsağıydım.

Benimle birlikte hareket etti, her darbeyi sanki yaşamak için ihtiyacı olan buymuş gibi kabul ediyordu.

“Tekrar boşalana kadar seni becereceğim!”

Ve yaptım da.

Brynne hepsini aldı; aletimi o tatlı çukuruna sokan her darbe, havayı dolduran bedenlerimizin birbirine çarpma sesi bizi sona daha da yaklaştırıyordu. Yüzünün önünde benim yüzüm, gözlerini benimkilerde tutup bedenine, bedenimle sahip oluyordum. Sadece onu gördüm. Sadece onu hissettim. Sadece onu duydum.

İçinin derinliklerinde gerildi ve gözleri geriye doğru dönerken ağzı açıldı. Ona da sahip oldum. Dudaklarını benimkilerle kapladım ve dilimi içeri ittim. Orgazm olmaya başladığında çığlıklarını yuttum ve dalga bana hayalarımından çarptığında, ben de ona benimkini verdim. Bu muazzam olacaktı; tarifsiz bir şeyin patlaması, nasıl hissettirdiğini açıklamamanın ters düştüğü zevk, aletimden fıskırdı. Yalnızca onun içinde kaybolabildim ve patlamayla unutulurken üstesinden gelebildim.

Vücudum yavaşlayarak durdu ve sadece onun içinde gömülü kaldı; hâlâ artçı şoklarla sarsılıyordu. Bulduğum yerden ayrılmayı hiç istemedim. Nasıl isteyebilirdim?

Zaman durdu ve biz nefes aldık. Oksijen almak gibi

basit bir görev hepten tüketiciydi. Göğsümün altında kalbinin atışını hissedebiliyordum ve aletimin etrafındaki kadınlığının sıkı duvarlarına doğru küçük zevk kasılmaları süzülüyordu. *Lanet olsun, çok iyi.*

Ağzımı teninden ayırmayı becerebildiğimde yüzünün üzerinde duraksadım ve iyi bir şey için gözlerini araştırdım. Görebileceğim şeyden korkuyordum. En son bu şekilde birlikte olduğumuz zaman, hemen ardından çok kötü şeyler olmuştu. *Sana üzerinden kalkmanı söyledi ve kapıdan çıkıp gitti.*

"Seni seviyorum." Kelimeleri, yüzünden birkaç santim ötede zor duyulur bir sesle fısıldadım ve gözlerinin aydınlanışını, hemen sonrasında ıslanışını izledim. Ağlamaya başlamıştı.

Umduğum tepki bu değildi. İçinden çıktım ve aramızdaki ıslak fışkırtıyı hissettim. Fakat Brynne beni yeniden şaşırttı. Kendini uzaklaştırmak yerine göğsüme sokulup gizlendi ve sessizce hıçkırırken bana sarıldı. Ağladı ama benden kaçmaya çalışmıyordu. Teselli arıyordu: Bir kadının aklını asla anlamayacağımı fark ettim.

Hıçkırıklarının arasında, "Bana her şeyin iyi olacağını söyle... öyle olmayacak olsa bile," dedi.

"Olacak, bebeğim. Öyle olmasını sağlayacağım." Canım öyle fena halde Djarum çekti ki neredeyse tadını alabiliyordum. Onun yerine Brynne'i kendime dayalı tuttum ve saçını okşadım. Parmaklarımı tekrar tekrar ipeksi saçlarının arasından geçirdim, ta ki ağlamayı kesene kadar.

Bir müddet sonra, "Niçin?" diye sordu.

"Ne niçin?" Alnını öptüm.

"Niçin beni seviyorsun?" Sesi alçaktı, fakat sorduğu soruyu açıkça duymuştum.

"Nasıl hissettiğimi değiştiremem ya da *nedenini* bilemem Brynne. Sadece senin benim kadını olduğumu ve yüreğimin peşinden etmem gerektiğini biliyorum." O bana aynısını hâlâ söyleyemiyordu. Bana değer verdiğini biliyordum, fakat bence hiçbir şekilde sevgiyi hak etmediğine ikna olmuştu. Ne sevmeyi ne de sevimleyi.

"Sana daha hikâyesinin kalanını anlatmadım, Ethan."

Bingo. "Neden korkuyorsun?" Kollarımda gerildi. "Seni neyin korkuttuğunu söyle, bebeğim."

"Bırakacak olmandan."

"Seni sevmeyi mi? Hayır. Bırakmayacağım."

"Ya her şeyi öğrendiğin zaman? Berbat bir haldeyim Ethan." Yine gözleri farklı renklerle parlarken başını kaldırıp bana baktı.

"Hımm." Burnunun ucunu öptüm. "Zaten yeterince biliyorum ve bildiklerim nasıl hissettiğimi değiştirmiyor. Benden daha kötü olamazsın. Sana endişelenmeyi kesmeni emrediyorum. Ve haklısın. Aşağıda berbat haldesin ve seni o hale ben getirdim." Elimi bacaklarının arasına soktum ve parmaklarımı merkezi boyunca kaydırıp oraya ne koyduğumu hissettim. İçimdeki mağara adamı, onun içine akıttığım onca meni fikrine bayıldı, fakat muhtemelen Brynne bayılmadı. "Benimle banyo yap, sonra biraz daha konuşabiliriz."

Dokunuşumla gözleri genişledi, fakat başını salladı, "Bu kulağa güzel geliyor," dedi.

Yataktan yuvarlanıp çıktım ve küveti doldurmak üzere yanından ayrıldım. Gözleri beni takip ediyor, sırtıma bakıyordu. Yara izlerine baktığını biliyordum. Kısa bir süre sonra o yaralar hakkında soru soracağını da biliyordum. Ve enkaza dönmüş, bombok geçmişimi onunla paylaşmak zorunda kalacaktım. İstemiyordum. Onu bu

lanet olası kümenin içine çekme düşüncesi sahip olduğum bütün içgüdülere tersti, fakat yine de bir daha asla ondan gerçeği saklamayacaktım. Brynne'leyken bu bir seçenek değildi ve dersimi almıştım.

Biraz banyo köpüğü döktüm ve sıcaklığını ayarladım. O banyoya yürürken başımı kaldırıp manzaraya baktım. Çıplaktı, güzeldi ve bana doğru geliyordu. Fazla zayıflamış olsa bile nefesimi kesiyordu. Kendimi bir posta daha eskiçağ düzüşmesi düşünürken buldum, fakat bastırmaya zorladım, böylece beynimin mantıklı kısmı işlev görebilecekti. Bazı şeyleri gerçekten konuşmamız gerekiyordu ve seksin, sıranın başına geçip geri kalan her şeyi gölgesinde bırakma gibi bir yolu vardı. *Açgözlü piç kurusu.*

O yüzden sevişmek yerine elini tuttum ve benimle birlikte küvete girmesine yardım ederek yerleşmemizi sağladım. Arka tarafa oturarak onu önüme aldım, kaygan kalçası kışkırtıcı biçimde aniden yeniden uyanan penisime dayanıyordu. Aletime çenesini kapatmasını ve eğer Brynne'in ilahi vajinasını istiyorsa, sokak satıcısı Muriel'i ve ona eşlik eden bıyıklarını hayal etmesini söyledim. Bu işe yaradı. Muriel çok çirkindi ve muhtemelen gerçek bir kadın bile değildi. Belki insan bile değildi. Aslına bakılırsa, Muriel'in gazete satmak ve dilimizi öğrenmek için buraya gönderilen uzaylı bir casus olduğundan emindim. Hâlâ canım Djarum'larımı çekiyordu. Bir sürü.

Brynne havayı kokladı. "Burada sigara mı içiyorsun?"

"Bazen." *Bunu yapmayı gerçekten kesmem gerekiyor.* "Fakat artık sen benimle birlikte burada olduğundan evin içinde içmeyi bırakmak zorunda kalacağım."

"Umurumda değil, Ethan. Baharat ve tütünün kokusu güzel ve beni rahatsız etmiyor, fakat senin için kötü, işte o kısımdan hoşlanmıyorum."

"Bırakmaya çalışıyorum." Ellerimi kollarından kaydardım ve sonra suyun hizasında duran göğsüne doğru indim. "Sen buradayken daha başarılı olacağım. Motivasyonum olabilirsin, olur mu?"

Derin bir nefes alıp onayladı. Sonra konuşmaya başladı.

"Liseye bir daha asla geri dönmedim. Mezuniyete sadece altı ay kala bıraktım. Ailem bendeki değişimden ötürü şoke olmuştu. Onların da videodan haberdar olması fazla uzun sürmedi. Ne yapacakları konusunda tartıştılar ve çok farklı fikirleri vardı. Umurumda değildi. Ben kafamda bambaşka bir yerdeydim ve çok, çok hastaydım. Kendime itiraf etmek zordu, fakat gerçektir. Duygusal olarak mahvolmuş bir haldeydim ve karabasanlardan kurtulmanın bir yolunu bulamıyordum."

Başının arkasını öptüm ve onu biraz daha sıkıca tuttum. Tüm o karabasanları, onların nasıl şeytani orospu çocukları olduklarını biliyordum. "Ailenin niçin üçü için tecavüz suçlamasında bulunmaya çalışmadıklarını sorabilir miyim? Tutuklama yapmanın o kadar zor olacağını sanmıyorum. Reşit değildin ve onlar yetişkindi...ve video kaseti kanıtı vardı."

"Babam onların hapse girmesini istedi. Annem insanlara reklam edilmesini istemedi. Benim sürtüksü itibarımın yalnızca adımızı çamura sürüklediğini ve olayların sosyal ilerleyişini bozacağını ileri sürdü. Muhtemelen haklıydı. Fakat tekrar bakınca, kimin ne yaptığı umurumda değildi. Ben zaten kendi kafamın içinde kaybolmuştum."

"Ah, bebeğim..."

"Ve sonra beni hamile bıraktıklarını keşfettim."

Hoş olmayan haberle hareketsizleştirdim. *Lanet olası cehennem azabı gibi...*

"Bu beni sınıra dayadı. Ben... ben hiçbir şeyle başa çıkamıyordum. Babam hamilelik konusunda ne yapacağını bilmiyordu. Senatörle konuşmaya başladı. Annem benim için kürtaj randevusu aldı ve ben artık başa çıkamıyordum. Bir bebek istemiyordum. Ama içimdeki şeyi de öldürmek istemiyordum. Yalnızca olayı hatırlamayı ve bana onu hatırlatacak hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi istemiyordum. Sanırım eğer kendimi geliştirmiş olsaydım, olayların farkına varabilirdim ama öte yandan, eğer kendimi geliştirmiş olsaydım, o partiye daha en başından gitmez ve o bilardo masasının üstünde olmazdım."

"Ben çok üzgünüm..." Yavaşça, fakat sertçe konuştum, aslında nasıl hissettiğimi gerçekten anlamasını istiyordum. "Dinle bebeğim, sana olanlar için kendini suçlayamazsın." Dudaklarımı kulağına doğru bastırdım. "Sen bir suçun kurbanıydın ve sana tiksindirici bir şekilde davranıldı. Senin hatan değildi, Brynne. Umarım bunu şimdi biliyorsundur." Kollarını yukarı aşağı ovalarken ılık suyu tenine döküyordum.

Bedenime daha çok sokuldu ve derin bir nefes aldı. "Sanırım artık biliyorum, en azından çoğu kısmını. Doktor Roswell bana yardım etti, dünyadaki yerimi bulma yardımcı oldu. Fakat o zamanlar bitiktim. Yaşamakla işim bitmişti. Kendim için başka bir yol göremedim."

Az önceki bütün sıcaklık beni terk etti ve gelen şeye hazırlandım. Gözlerinizi ayıramadığınız bir tren kazası gibiydi, ona ne olduğunu bilmeye mecburdum, fakat

aynı zamanda bilmek istemiyordum. Karanlık anlarına onunla birlikte geri dönmek istemiyordum.

Küvette kıpırdadı, tekrar konuşmaya başlarken parmaklarını suyun içinde çevirdi. "Daha önce hiç o günkü kadar sakin hissetmemiştim. Kalktığımda ne yapacağımı biliyordum. Babam işe gidene kadar bekledim. Bunu onun evinde yaptığım için kötü hissettim, fakat annemin evinde yaparsam beni asla bağışlamayacağını biliyordum. Onlara veda mektupları yazdım ve yatağımın üzerine yerleştirdim. Sonra annemin zulasından çaldığım bir avuç uyku hapını yutup küvete girdim ve bileklerimi kestim."

"Hayır." Kalbim acı verici bir iç çekişle sıkıştı ve tek yapabildiğim ona sarılmak, sıcak bedenini hissetmek ve şimdi benimle birlikte olduğu için minnettar olmak oldu. O kadar genç bir yaşta kendi hayatına son verme noktasına gelişini ve başka hiçbir seçeneği olmadığını düşündüğünü hayal etmek oldukça sarsıcıydı. Brynne hakkında nasıl hissettiğimi biliyordum, fakat bu olay ödümü patlatmıştı.

"Ama onu da beceremedim. Uykum geldi ve kan kaybına uğrayacak kadar derin kesemedim. En azından sonradan bana söylenen buydu. Aldığım haplar çok daha kötüydü. Babam beni zamanında buldu. Öğle yemeğinde beni kontrol etmek için eve gelmişti. Tüm sabah boyunca içinde garip bir hissin olduğunu, bu yüzden eve geldiğini söyledi. Beni kurtarmıştı." Brynne hafifçe ürperdi ve yanağını göğsüme yaslamak için başını hafifçe çevirdi.

Teşekkür ederim, Tom Bennett. "Bu anlattığını becerememiş olmana o kadar memnunum ki," diye fısıldadım. "Kadınım her konuda muhteşem olamaz." Ruh halini biraz aydınlatmaya çalıştım, fakat bu onu yönlendire-

bileceğim bir sohbet değildi. Benim rolüm dinlemektir, o yüzden tekrar saçını öperek elimi kalbinin üzerine koydum. "Babanla konuştuğumda ona teşekkür edeceğim," diye fısıldadım.

"Bir akıl hastanesinde uyandım. Annemin ilk sözleri düşük yaptığım, yapmaya kalkıştığım şeyin aptalca ve bencilce olduğuydu. Ayrıca doktorların beni intihar gözetimine aldıklarını söyledi. Olayların üstesinden kolay gelemedi. Onu utandırdığımı biliyorum. Ve şimdi daha büyük olduğumdan ailemin başından nelerin geçmesine sebep olduğumu sadece hayal edebiliyorum, fakat o da ne yaptığım ile yüzleşmek istiyor gibi görünmüyordu. Annem, hamileliğin aradan çıkmasının nasıl iyi olduğundan bahsedip durdu, sanki en büyük endişesi buydu. Onunla ilişkimiz pekiyi değil. Hemen hemen yaptığım çoğu şeyi onaylamaz."

Brynne tekrar göğsüme doğru içini çekti. Gerçekten burada olduğuna kendimi inandırmak için durmadan ona dokunuyordum. Kadını sıcak bir banyoda, akılları havaya uçuran bir düzüşmenin ardından kollarımda cırtlıplak bir haldeyken bana en derin sırlarını anlatıyordu. Hiç şikâyetim yoktu. Şey, belki birkaç tane vardı, fakat onları Brynne'e söylemeyecektim. Ilık suyu kollarına ve göğüslerine dökmeye devam ettim ve annesini nasıl da onaylamadığımı düşündüm. Nasıl bir anne, kızına intihar teşebbüsünün ardından böyle bir şey söylerdi?

"Hepsi sona erdiğinde, ailem beni New Mexico çölündeki güzel bir yere gönderdi. Epey zaman aldı, fakat giderek iyileştim ve en sonunda geçmişimle nasıl başa çıkacağımı öğrendim. Tamamen iyileşmemiştim, fakat sanırım biraz yeterince ilerleme kaydetmeyi başardım. Resme olan ilgimi keşfettim ve geliştirdim."

Brynnne hikâyesine ara verdi, sanki söylediklerini nasıl kabul edeceğimi ve şimdi anlattıklarıyla şoke oldum mu ya da ondan korktum mu diye tartıyordu. Çok fazla endişeleniyordu. Yara izlerinin olduğu bileğini kaldırdım ve pürüzlü izin üzerinden öptüm. Küçük kesiklerden beyaz izler haricinde, altındaki damarlarının maviliğini gösterecek kadar şeffaf teni mükemmeldi. Bu teni kestiğini bilmek, başından geçenler için üzülmemme sebep oldu.

Aklımda birden bir şey geldi: Brynnne'in intihar teşebbüsünde bulunduğu zamanlarda ben de bir Afgan hapis-hanesindeydim...

Parmaklarını benimkilere doladı ve beni düşüncele-rimden sıyrırken, ellerimizi ağzına doğru kaldırıp dudaklarında tuttu. Bu defa Brynnne benim elimi öpüyordu. Bütün bedenimden sıcaklığın geçtiğini hissettim ve bu hissin harikaliğine tutunmaya çalışırken sona erdi, çünkü hareketi beni konuşamayacak kadar duygusallaştırmıştı.

"Babamın Senatör Oakley'e gittiğini ve ona resmen şantaj yaptığını hiç bilmiyordum. Beni neredeyse kaybet-tiği için çok öfkeliydi ve her şey için Lance Oakley'i suçlu-yordu. Babam yetkililere başvurmak istedi, fakat benim bir duruşmaya dayanacak halim olmadığını ve muhte-melen asla olmayacağını fark etmişti. Ve buna ek olarak, annem ona bu işin peşini bırakmasını ve huzur içinde iyileşmememe izin vermesini söyleyerek onu resmi kovuş-turmanın peşini bırakmaya ikna etti. Fakat babam hâlâ bir çeşit cezalandırma istiyordu. Senatör Oakley, bu çir-kin olayların politik kariyerinden çok, çok uzağa gitmesi-ni istiyordu. O yüzden oğlunu orduya yazılmaya zorladı ve Lance Irak'a gönderilince en büyük sorunlarından biri çözüldü. Sonra New Mexico'dan ayrılıp üniversiteye gi-

decek kadar iyileştiğim zaman, Londra Üniversitesi'ne kabulümü ayarladı. Çoğunlukla Londra'da karar kıldık, çünkü evden çok uzaktı ve sanat buradaydı. Dilini konuşabiliyordum ve Marie teyzem zaten burada yaşıyordu, böylece en azından yanımda bir iki akraba olmadan, yabancı bir ülkede tamamen tek başıma olmayacaktım."

"Yani bunca yıl boyunca senatör nerede olduğunu tam olarak biliyordu, öyle mi?" Durum berbatı, hayal ettiğimden bile daha büyüktü ve Brynne için riskleri de büyük olabilirdi.

"O kısmı geçen haftaya kadar hiç bilmiyordum," diye fısıldadı. "Kendi marifetlerimle girdiğimi sanıyordum."

"Bunun canını nasıl sıkabileceğini tahmin edebiliyorum, fakat alanında örnek olarak yüksek lisansını kendi marifetinle kazandın. Seni işte gördüm ve yaptığında ne kadar muhteşem olduğunu biliyorum." Ses tonumla oynayarak ona takıldım ve çenesinin kenarını öptüm, "Benim sevimli anorak Profesör Bennett'im."

"Anorak mı?" Kahkaha attı. "Ne çeşit çılgınca bir İngiliz argosu o öyle?"

"Evet, sanırım siz Yankiler ineklere ya da zeki ama antisosyallere böyle diyorsunuz. Sen busun işte. Taptığım gösterişli bir anorak." Başını kendime doğru çevirdim ve bir öpücük daha almak için dudaklarıyla buluştum. İkimizin de o sabah arabada yaramaz öğrenciyi cezaya bırakan profesörden bahsettiği komik konuşmayı hatırladığımızı biliyordum. Bu da onu profesör ve beni yaramaz öğrenci yapıyordu.

"Sen delisin," diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

"Sana deli," dedim ve onu hafifçe sıktım. "Fakat cidden, Senatör Oakley sana verdiğinden çok daha fazlasını borçlu. Bununla birlikte, dünyanın tam olarak neresinde

bulundugunu ve her gün ne yaptığını bildiğini öğrenmek beni mutlu etmiyor."

"Biliyorum. Beni de biraz korkutuyor. Babam, Lance ev izninde olduğu sırada Eric Montrose'un garip bir bar kavgasında öldüğünü söyledi. O... o onlardan biriydi... videodakilerden, fakat onları o gecedan sonra bir daha hiç görmedim. Lance Oakley'i bile."

Sesinin tonu ve o soysuzların ellerinde yaşadıklarını hatırlamasının düşüncesi canımı sıkıyordu. İçlerinden biri öldüğü için gerçekten mutluydum. O kısmı hiç canımı sıkıyordu. Sadece ölümünün o videoyla ya da Senatör Oakley'nin güvenlik incelemesiyle alakası olmaması için dua ettim.

Küvetin suyunu boşalttım ve küvetten çıkmasına yardım ettim. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim; korkmak zorunda değilsin. Durumu halledeceğim." Gülümseyerek bir havluyla bacaklarını kurulamaya başladım. "Yarın babanla konuşacağım ve Senatör Oakley üzerinde kullanabileceğim her şeyi öğreneceğim." Kollarını, sırtını ve göğsünü kurularken, bunu yapmaya gerçekten alışabileceğimi düşündüm. "Senatör hakkında düşünmeyi bana bırak. Birkaç kişiyi yollayıp ağız arayacağım ve hangi bilgilere ulaşacağımı görecekim. Hiç kimse, ilk önce beni geçmeden kadınıma yaklaşmaz."

Gülümsemi ve alt dudakımı güzelce dişleyerek bir öpücük verdi. Onu lavabonun üzerine oturttarak ona tekrar sahip olmamak için kendimi tutmakta sorun yaşıyordum.

Brynn'e in teni normalde doğal bir altın ışıltısında idi, fakat şu anda sıcak sudan dolayı pembeydi ve öyle güzeldi ki... Ona bakıp da dengede kalmak çok zordu. *O konuda düşünme.* Dürtüyü görmezden geldim ve nefis

kıvrımlarını kurulama işlemine devam ettim. Kıvrımlarının birazını kesinlikle kaybetmişti ama hâlâ güzeldi ve tamamen *benimdi*. Sanki çıplaklığımızın sağladığı yakınlıktan hiç etkilenmiyormuş gibi karşımda zarafetle duruyordu. Bu lanet şeyi nasıl başardığını merak ettim. Şey, nasıl olduğuna dair bir fikrim vardı. Çıplak poz veren bir modeldi ve buna alışkındı. *O konuda da düşünme.*

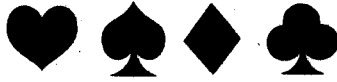
Daha önce aletim tarafından kimseye karşı, ona doğru çekildiğim gibi çekildiğimi hatırlayamıyordum. Belki daha yeni başlıyordum, fakat daha önce bu seviyede bir yoğunluk beni şu anda olduğu gibi tüketmemişti. Şu günlerde Brynne'i becermek, gereksinimlerim arasında yiyecek ve barınakla aynı sıradaydı.

Herkesin temel ihtiyaçları vardır, Brynne. Yiyecek, su... bir yatak.

Anderson Galerisi'nde gezinip, benim ve sadık elim hakkında konuştuğu geceye kadar içimde var olduğunu bile bilmediğim duyguları teşvik ediyordu.

Seksi bir gülümsemeyle havluyu elimden çekip alarak krem rengi, yumuşak havluyu o ihtişamlı çıplaklığını sarmak için kullandı. Ne büyük ayıp. Yatak odasına doğru yürüdü, çekmecelerin açılıp kapandığını duyabiliyordum. Orada çıkardığı sesleri, etrafta hareket etmesini ve yatmaya hazırlanması hoşuma gitti. Kendim için bir havlu alıp kurulanmaya başladım, bu akşam kollarımın arasında o varken uyuyacağım için fazlasıyla minnettardım.

Bölüm 6

Brynnne'in kokusu burnumdayken karanlığa gözlerimi açtım ve nerede olduğumuzu hatırlayınca gülümsedim. *O, senin yatağında seninle birlikte.* Uykusunu bölmemek için hareket etmeme konusunda dikkatliydim. Yüzü bana dönüktü, fakat başı aşağı kaymış ve kolu etrafına dolanmıştı. Sadece birkaç dakikalığına soluk alıp verişini izledim, günlerdir ilk kez mest olmuşum ve memnundum. Kadınıma dokunmak istedim ama uyumasına izin verdim. Gerçekten de uykuya ihtiyacı vardı.

İhtiyaç. Şimdi içimde o kadar çok ihtiyaç vardı ki. Yalnızca Brynnne'in tatmin edebileceği ihtiyaçlardı bunlar ve bu durum beni korkutuyordu. Daha bir ay önce herhangi bir kadınla ilgili böyle hissedeceğim aklımın köşesinden geçmezdi ve şimdi onun hayatımda olmamasını hayal bile edemiyordum. Korkarım ayrılık beni sonsuza kadar değiştirmişti.

Derin bir soluk aldım ve nefesimi tuttum. Örtülerde erken saatlerdeki sevişmemizin hafif kokusu vardı, fakat daha çok beni büyüleyen Brynnne'in temiz, çiçeksi kokusuydu. Şu anda beni, tanıştığımız ilk gece büyülediği gibi büyülüyordu. O kadar güzel kokuyordu ki onu bir başına yatakta bırakmaktan nefret ettim, fakat dikkatle kalkarak üzerime eşofman altıyla bir tişört geçirdim.

Brynne'in bir kâbusla uyanması olasılığına karşı yatak odası kapısını aralık bıraktım, salonun karşısına doğru yönelip koridorda ilerleyerek ofisime gittim. Cidden bir sigaraya ihtiyacım vardı ve babasıyla konuşmam gerekiyordu.

"Tom Bennett." Cep telefonumun diğer ucundaki beklenmedik Amerikan aksanı, bana Brynne'in ailesinin ne kadar uzakta olduğunu hatırlattı. Buna rağmen, Brynne'in artık Londra'yı evi olarak görmesine bayıldığımı kabul etmek zorundaydım.

"Ben Ethan." Sigaramdan derin bir nefes çektim.

Bir saniyelik sessizliği soru yağmuru takip etti. "Brynne güvende mi? Ne oldu? O nerede?"

"Hiçbir şey olmadı, Tom. Şu anda uyuyor ve tamamen güvende." Bir nefes daha çektim.

"Onunla birlikte misin? Bekle. Şu anda senin evinde mi?" Tom Bennett, kızıyla tam olarak ne yaptığım üzerine düşünürken sessizlik gittikçe yoğun ve kaygı verici bir hale gelmişti. "Yani ikiniz işleri yoluna koydunuz. Bak, yaptığım o arama için üzgünüm—"

"Üzgün müsün?" diyerek onu böldüm. "Ve evet, Brynne şu anda benimle birlikte ve onu çok yakınmda tutmayı planlıyorum Tom." Sigaramı söndürdüm ve konuşma bitinceye kadar yenisini yakmama kararı aldım. "Sadece bilmen için söylüyorum, onunla birlikte olduğum için de özür dilemeyeceğim. Tüm bunları sen ayarladın. Ben sadece güzel, hoş bir kıza âşık olan basit bir herifim. Buna engel olamayız, değil mi?"

Tom, bana hüsrân gibi gelen bir ses çıkardı. Patlamadığı için hakkını vermem gerekiyordu, fakat belki de hâlâ içinde tutuyordu. "Bak, Ethan... sadece onu güvende tutmak istiyorum. Brynne kiminle sevgili olacağı

hususunda kendi kararlarını veriyor. Ben yalnızca o piç kurularının ondan uzak durmalarını istiyorum. Ona tüm o berbat boklukları hatırlatmamalarını. Nasıl acı çektiği konusunda hiçbir fikrin yok. Bu, neredeyse onu mahvediyordu."

"Biliyorum. Bu akşam bana *her şeyi* anlattı. Benim de sana söyleyecek birkaç şeyim var."

Tom sabırsızca, "Devam et," dedi.

"İlk olarak, o gün içine doğan kötü hisle hareket ettiğin ve onu kontrol etmek için öğle yemeğinde eve gittiğin için sana teşekkür etmek istiyorum. İkinci olarak, sana bir şey sormak istiyorum." Etki yaratması için duraksadım. "Kızına gerçekte ne olduğunu bana söylemeyecek ne bok yediğini düşünüyordun? Bilgi güçtür Tom. Ona ne yaptıklarını bilmezken onu nasıl koruyabilirdim? Brynne'in bana anlattığı şey, senin ima ettiğin gibi düşünmeden yapılan bir seks kaseti değildi; yasal olarak yetişkin üç adamın, on yedi yaşındaki bir kıza yaptığı saldırı ve tecavüz suçuydu."

Yenilgiye uğramış bir sesle, "Bunu biliyorum," dedi. "Brynne'in güvenini yıkmak ve detayları sana ya da bir başkasına ifşa etmek istemedim. Bu onun hikâyesi ve sadece o anlatır."

Siktir et. İkinci sigaramı da yaktım. "Senatörün ona Londra Üniversitesi'nden burs ayarladığını söylemeyi de unuttun. Onun nerede olduğunu tam olarak biliyor ve yıllardır da biliyordu."

"Bunun farkındayım ve tekrar söylüyorum, sadece Brynne'in o insanlardan mümkün olduğunca uzağa gitmesini istedim!" diye karşılık verdi. "Bu durumun potansiyel olarak bir felaket olduğunu ve kızımı olabilecek en kötü pozisyonda bıraktığını biliyorum! Şimdi niçin sana

ihtiyacım olduğunu görüyor musun? Eğer o uçak yere çakılmasaydı tüm bu şey unutulup giderdi. Oakley'nin bir sonraki başkan yardımcısı olarak araştırılacağı kimin aklına gelirdi ki!"

Gürültüyle içimi çektim. "Onun üzerinde çalışıyorum ve şu ana kadar senatör hakkında hiçbir pislik bulamadım. Oğlunun bela olduğunu biliyorum ama Senatör Oakley'nin kara kitabı temiz ve düzenli."

"Pekâlâ, ona güvenmiyorum. Şimdi de o kahrolası soysuzlardan biri resmin dışına çıktı! Bu hikâye senatörün bitmesini istediği tek şey ve şu anda, benim kızım bu bok yığınının tam ortasında! Bu kabul edilemez!"

"Haklısın ve hepsini izliyorum, inan bana. Özel Kuvvetler'de oğlunun askeri kayıtlarına bakacak bazı bağlantılarım var. Eğer orada bir şey varsa bulurum. Sana bir soru: Brynne videoda tanınan tek kişinin kendisi olduğunu söyledi. Diğerleri çoğunlukla kameranın dışındaymış ve sesleri de bir şarkıyla boğulmuş—"

"Ben... ben gördüm. Küçük kızıma ne yaptıklarını gördüm..." Brynne'in babasının sesi tam anlamıyla yıkılmış bir adamın sesi gibi geliyordu.

Gözlerimi kapatarak sadece görüntülerin solup uzaklaşmasını diledim. Kendimi onun yerine koyup yapılan adiliği gördükten sonra onun canını yakanları öldürmeye çalışmamayı hayal edemiyordum. Benim kitabımda, Tom Bennett bir katil olmadığı için övgüyü hak ediyordu.

Konuşabilmek için boğazımı temizledim. "Benim hakkımda bilmen gereken bir şey daha var."

"Neymiş o?"

"Brynne artık benim sorumluluğumda. Kontrol benim elimde ve zaman geldiğinde ya da gelirse, Oakley'nin

adamlarıyla ben irtibat kuracağım. Brynne bir yetişkin ve biz birlikteyiz. Ve eğer sana bunu söylediğim için gerekçelerimden endişelendiysen, endişelenme. Onu seviyorum, Tom. Onu güvende tutmak ve mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağım.” Sigaramdan son bir nefes çekerek sözlerimi iyice anlamasını bekledim.

Cevap vermeden önce içini çekti. “Buna söyleyecek iki şeyim var. Sana ihtiyacı olan bir müşteri olarak, sana yürekten katılıyorum. Senin bu işin adamı olduğunu biliyorum. Eğer Brynne’i bu karmaşadan kurtarabilecek biri varsa, o da sensin.”

Duraksadı ve sonraki gelenin ne olacağını tahmin edebiliyordum.

“Fakat kızını seven bir baba olarak söylüyorum ve sen bunu kendi kızın olana kadar gerçekten asla anlayamazsın; eğer onu incitirsen ve kalbini kırarsan peşine düşerim, Blackstone ve eskiden arkadaş olduğumuzu unuturum.”

Oturduğum yerde sırttım, bu konuşmayı aradan çıkardığımıza memnundum. “Yeterince adil Tom Bennett. Bu şartlarla yaşayabilirim.”

Biraz daha konuştuk ve San Francisco’daki Oakley ailesinin taın özgeçmişini aldım. Onu yeni gelişmelerden haberdar etmek için kısa süre sonra tekrar konuşmak üzere plan yaptıktan sonra görüşmeyi sonlandırdım.

Bir süre daha masamda kalıp birkaç not yazdım ve bir e-posta yolladıktan sonra dizüstü bilgisayarımı kapattım. Işığı kapattığımda, masamın arkasında ışık saçan akvaryumunun içindeki Simba çılgınca süzüldü. Geri dönüp ona bir ödül attıktan sonra biraz hava almak üzere balkona yöneldim.

Yatak odasını geçerken sessizlik dışında hiçbir şey

duymadım. Brynne'in iyi uyumasını istiyordum. Artık kadını için kâbuslar yoktu. Zaten bir ömür yetecek kadar şey atlatmıştı.

Bu gece gökyüzü milyonlarca yıldız barındırıyordu. Sıklıkla bu kadar parlak olmuyorlardı ve en son burada oturduğumun üzerinden uzun bir zaman geçtiğini fark ettim. Bir sigara daha yaktım. Bu atlabilirdi ama. Eğer dışarıda içtiysem, o zaman kimsenin bilmesine gerek yoktu. Zaten Brynne içerideyken içmemeliydim.

Ayaklarımı iskemlenin üzerinde çaprazladım ve şezlonga biraz daha yayıldım. Aklımın bugünle ve tüm olanlarla ilgili düşüncelerde dolaşmasına izin verdim. Brynne'in trajik hikâyesini ve işlerin şimdi nasıl değiştiğini düşündüm. İkimiz için de. Evet... karanlık zamanlarımız bir paralel evrene ait gibiydi. O on yediydi, bense yirmi beş. İkimiz de çok kötü bir yerdeydik. Burada tek başıma oturup baharatlı tütünü ciğerlerime çekerken, kendimi ona her zamankinden daha bağlı hissettim.

Eskiden Dunhills içerdim. Benim marka seçimimdi ve listemin başındaydı. Güzel şeylerden hoşlandığımı için bu da şaşırtıcı değildi. Fakat Afganistan'dan sonra her şey değişti. Oradan sonra birçok şey değişmişti. Hasret çeken bedenime nikotini çektim ve tepede parıltıya baktım.

...Her nöbetçi karanfilli tütün içiyordu. Dayak atma ve zihin sikme görevleri boyunca, orospu çocuğu asilerden her birinin dudağından o güzel, kusurlu el sarması tütünler sallanıyordu. Ve koku? Saf ölümsüzlük yemeği gibiydi. Esir alındığım ilk günlerde sigaranın hayalini kurmuştum. Bir tane bile tadmadan öleceğimden emin oluncaya kadar tütünle karışan karanfilin o tatlı kokusunu düşledim. Dayaklar ve sorgulamalar daha sonra başladı. En başta kimi esir tuttuklarını bildiklerini

hiç sanmıyorum. Zamanı geldiğinde, en sonunda çözdüler. Afganlar kendi adamlarının salınmasına karşılık beni pazarlık aracı olarak kullanmayı istediler. Belli belirsiz atıp tutmalarından o kadarını anladım. Yine de hiçbir şey bana bağlı değildi. Teröristlerle pazarlık yapmamak hükümet politikasıydı, o yüzden hayal kırıklığına uğrayacaklarını biliyordum. Ve hayal kırıklıklarını benden çıkaracaklarını da biliyordum. Çıkardılar da. En başta kırılmaya ne kadar yaklaştığımı bilip bilmediklerini sık sık merak ediyordum. Gerçeği bildiğim için korkunç bir suçluluk duydum ve asla seçmek zorunda kalmayacağım için büyük bir rahatlık hissettim, fakat bazı sorgulamalar sırasında (onlara böyle diyebilirsiniz tabii) eğer bana içmem için o güzel, tatlı, karanfilli el sarmalarından birini verselerdi, kömür madenindeki bir kanarya gibi şakırdım. O moloz yığınının çıkar çıkmaz istediğim ilk şey sigaraydı. Beni ilk bulan bir Amerikan Deniz Piyadesi oldu, şokta olduğumu söyledi. Şoktaydım...ve sanırım değildim. Bence onlar o bok yığını bombaladıktan sonra (ki bunun için ona güzelce teşekkür ettim), birinin hapishanemden geriye kalandan sağ çıktığı için o şoktaydı. Fakat gerçekten şoktaydım, çünkü o anda kaderin benim için değiştiğini biliyordum. Sonunda şansım biraz da olsa dönmüştü. Ya da en sonunda şans beni bulmuştu. Ethan Blackstone şanslı, şanslı bir adamdı...

Hafif ışıktaki arkamda bir gölgenin hareketi dikkatimi çekti. Başımı çevirdim. Brynne'in camın öte yanında durmuş beni izleyen görüntüsünü görünce, kalbim göğsümün içinde tekledi. Bir ya da iki kalp atımlık süre boyunca birbirimize baktıktan sonra kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

"Kalkmışsın," dedim.

"Sigara içmek için dışarıdasın," dedi.

Sigaramı küllüğe bıraktım ve kollarımı ona doğru açtım. "Beni yakaladın."

Anında geldi, açık mavi tişört ve benim ipek boxerimin içinde uyumaktan fena halde darmadağınk görünüyordu. *Ve onların altında hiçbir şey yok.* Onu kendime doğru çektim, hafifçe gülümseyip uzun bacaklarını benimkilerin iki yanında kıvrarak kucağıma oturdu, yüzümü ellerinin arasında tutuyordu.

“Öyle bir basıldın ki, Blackstone.” Gözleri hafifçe hareket etti, beni okumaya çalışıyordu. Yaptığının bu olduğunu biliyordum ve gerçekten ne düşündüğünü bilebilmeyi öyle çok diliyordum ki. Sadece kucağıma kıvrılıp yüzümü tutması bile beni heyecanlandırmıştı, fakat gece uyandıktan sonra onun rahat ve mutlu olduğunu görmek beni daha çok memnun etti.

“Himm, eğer istersen beni nasıl cezalandırabileceğini biliyorum,” dedim.

Bana iyice sokularak kollarımı etrafına doladım. “Ne düşünüyordun? Burada, karanlıkta, gizli gizli sigaranı içerken çok uzakta görünüyordun.”

Saçına doğru konuştum ve elimi sırtında yukarı aşağı hareket ettirdim. “Ben... şanslı düşünüyordum. Şanslı olmayı. Bende de biraz olduğunu.” Bu doğrudu ve henüz onunla bu kısmı paylaşamayacak olsam bile, hâlâ nefes almamın sebebiydi. İstiyordum, fakat Brynne’le o yolculuğa nasıl başlayacağımı bile bilmiyordum. Zaten taşımak zorunda olduğu şeylerin üzerine daha fazla acı dolu boklukların yığılmasına ihtiyacı yoktu.

“Öyle misin? Şanslı mısın?”

“Eskiden değildim. Fakat bir gün şansım döndü. Bana verilen hediyeyi aldım ve kart oynamaya başladım.”

Parmaklarını göğsümde nazikçe gezdirdi, muhtemelen beni nasıl ele geçirdiğinden habersizdi.

"Bir sürü turnuva kazandın. Babam seninle nasıl tanıştığını bana anlattı."

Başına dayanarak onayladım, dudaklarım hâlâ saçıdaydı. "İlk tanıştığımızda babandan çok hoşlandım. Hâlâ öyle. Bu akşam onunla konuştum."

Göğsümdeki eli bir an için durdu, fakat sonra yumuşak okşayışına geri döndü. "Ve nasıl gitti?"

"Tam da olmasını hayal ettiğim gibi gitti. İkimiz de söylememiz gereken şeyleri söyledik ve asıl konuya geldik. İkimizi biliyor. Ona anlattım. O da benimle aynı şeyi istiyor... Seni güvende tutmayı ve senin mutlu olmanı."

"Seninleyken güvende hissediyorum... Hep öyle hissettim. Ayrıca babamın sana ne kadar saygı duyduğunu biliyorum. Benimle ilgilenmen için sana ne kadar baskı yapmak zorunda kaldığını anlattı." Bana dayanarak bir ses çıkardı, ağzı tam olarak göğsümün üzerindeydi. Güzel bir sest; yumuşak, hoş ve anında beni sertleştiren cinsten. "Sadece seninle arasında neler olduğunu bana anlatmış olmasını diliyorum." Duraksadı ve sonra özelemle fısıldadı, "Neler olduğunu bilmek zorundayım Ethan. Bihaber kurban olmaya devam edemem. Sırlar beni mahvedecek... Artık onlarla başa çıkamam. Her zaman, her şeyi bilmek zorundayım. O şekilde uyanmak ve kendimi, kim ya da ne olduğumu bilmeden o masanın üzerinde bulmak... ben yapamam—"

"Şişştt... Biliyorum." Daha fazla üzölmeye başlamadan önce onu durdurdum. "Artık bunun farkındayım."

Yüzüne uzandım. Sonraki kısmı söylerken gözlerini görmek istiyordum. Yıldızlı gecenin ışığı altında göğsüme yaslanıp bana bakarken çok güzel görünüyordu. Dudakları öpölmeye ihtiyaç duyuyordu ve tekrar içinde olmak istiyordum, fakat onun yerine kendimi konuşmaya

zorladım. "Senden sakladığım sırlar için çok üzgünüm. Niçin şeffaflığa ihtiyaç duyduğunu anlıyorum. Anlıyorum ve şu andan itibaren sana her şeyi söyleyeceğime söz veriyorum; duymaktan hoşlanmayacağını bilsem bile. Ve bu akşam hikâyeni bana anlatmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Çok güçlüsün... güzelsin... ve zekisin, Brynne Bennett. Benim güzel Amerikalım." Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim.

Ağzının yarısı benimkine dayalıyken gülümsedi. Dudaklarını, "Teşekkürler," diye oynattı.

"Ve en iyi kısmı ne biliyor musun?" diye sordum.

"Söyle bana."

"Benimle birlikte buradasm. Tam burada, bunu yapabileceğim yerde." Elimi tişörtünün altına daldırıp göğsünü avuçladım, öyle yumuşaktı ki zarif ağırlığıyla elimi dolduruyordu. Ona gülümsedim. Yüzümde hissedebildiğim tarzda ve neredeyse sadece ona ve bir-iki kişiye gönderdiğim bir gülümseme idi bu.

"Öyleyim," dedi. "Ve seninle birlikte burada olduğuma memnunum, Ethan. Sen... unutmamı sağlayan ilk insansın." Sesi gittikçe yumuşadı, fakat garip bir şekilde daha netleşti. "Niçin seninle işe yaradığını bilmiyorum ama yarıyor. Ben... ben çok uzun bir süre boyunca kimseyle yakınlık... yakınlık kuramadım. Ve sonra... denemeye çalıştığım o zamanlarda... hâlâ zordu—"

"Artık önemli değil bebeğim," diyerek lafını kestim. Brynne'i başkasıyla birlikte hayal etmekten bile nefret ediyordum; başka bir adamın onu çıplak gördüğünü, ona dokunduğunu, onu boşalttığını. Görüntü beni kıskançlıktan deliye çeviriyordu, fakat aynı zamanda bu

söylediği şey beni mutlu etmişti. Ona unutturan ilk insandım. *Siktir, evet!* Ve hatırladığı son insan olduğumdan da emin olacaktım.

“Artık sana sahibim, sana sarılıyorum ve bir daha gitmene izin vermeyi asla istemiyorum.”

Bana mırıldandı ve diğer göğsünü avuçlayıp meme ucunun sert tomurcuğunu bulduğumda gözleri adeta tutuştu. Duyarlı meme uçları vardı ve onları yalayıp yutmaya bayılıyordum. Ve beni istemesini sağlamaya. Dürüst olmam gerekirse bu gerçek bir motivasyon kaynağıydı. Brynne’in *beni* istemesi takıntımdı.

Saçını kenara çektim ve dudaklarımla boynunu kavradım. Teninin tadını ve ona dokunduğum zaman yanıt verişini seviyordum. Aramızda bir kimya vardı ve bunu en başından beri biliyordum. Şu anda sırtını yataktan kaldırıp göğsüme doğru yükseliyor, göğüslerini elime daha çok bastırıyordu. Meme ucunu çimdikledim ve bunu yaptığımda çıkardığı sesin tadını çıkardım. Bunun nereye gittiğini ya da benim nereye gitmesini istediğimi biliyordum. *Onun içinde hareket ediyorum, onu boşaltıyorum, boşaldıktan sonra gözlerinde o olağanüstü bakışı belirliyor.* Gözlerindeki o bakış için yaşıyordum. O bakış beni daha önce bir kadınla olacağını asla tahmin etmediğim davranışlara sürüklüyordu.

Kucağımda kıvranmaya başladı. Kalçaları, şortun ince kumaşının altında fazlasıyla erekte olan aletimin üzerinde salınıyor, deneyebileceğim her türlü alışılmadık müstehcenlikte şeyi hayal etmeme sebep oluyordu.

Üzerindeki ipek şort çamaşırın bacağındaki boşluktan elimi kaydırıverdim ve doğrudan kadınlığına ulaştım. *Kolay ulaştım.* Ve benim için öyle ıslanmıştı ki yalnızca daha fazlası için ilerleyebildim. Vajinasına do-

kunduğumda ve aletimin çarpmasını istediğim klitorisinin sıkı yumrusunda daireler çizmeye başladığımda sesler çıkardı. Beni istiyordu. Beni cinsel anlamda istemesini sağlamıştım. Eğer şimdilik onunla yapabileceğim en iyi şey buysa, o zaman alabildiğimi alacaktım. Bununla birlikte, Brynne'den daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını.

Ağzımı boynundan ve elimi de vajinasından çektim, önümde durması için onu kucağımdan kaldırdım. Şezlongda kalıp gözlerimi onun üzerinde gezdirdim. "Benim için soyun."

Ayağa kalkınca biraz sendeledi, başını eğmiş bana bakarken ifadesi okunaksızdı. Verilen emirle ne yapacağını bilmiyordum, ama umurumda değildi. Öğrenmek üzereydim ve meydan okumanın heyecanı beni demir gibi sertleştirdi.

"Ama dışarıdayız..." Balkondan aşağı bakmak için döndükten sonra tekrar bana döndü.

"Soyun ve tekrar üzerime tırman."

Daha ağırca solumaya başladı ve ben hâlâ ne yapacağından emin değildim, ama yine de ona söyledim. Brynne açık sözlü olmamdan hoşlanıyordu.

"Kimse göremez. Tam burada, şu anda, yıldızların altında düzüşmek istiyorum," dedim.

Adını koyamadığım renkteki o gözleriyle bana boş boş baktı ve ellerini tişörtünün kenarına getirdi. Göz açıp kapayınca kadar çıkarıverdi, fakat bir an için elinde tuttukten sonra kumaşı bıraktı ve balkon zeminine düşmesine izin verdi. O geciktirme, bana attığı bakış saf, katıksız seksilikti. Kızım bu oyunun nasıl oynandığını biliyordu. Ayrıca dünyadaki en müthiş memelere sahipti.

Sonra şortun kemerine uzandı. Başparmaklarını las-

tiğın altına geçirdi. Aşağı doğru inmeye başladığında ağzım sulanmaya başladı. Zarıfçe eğildi ve ipek şortun içinden çıktı. Benim için tamamen çıplak şekilde durdu, bacakları hafifçe aralıktı ve saçları uykudan dolayı vahşice karıştı, sonra ne yapması gerektiğini söylememi bekliyordu.

"Tanrım, kendine bir baksana. Söyleyebileceğin hiçbir şey senin hakkında nasıl hissettiğimi değiştiremez ya da seni daha az istememi sağlayamaz." Aletim kendi kalp atışıyla birlikte zonkladı, onun üzerine attırmak için ölüyordu. "İnan bana," dedim, ses tonum biraz sızı taşıyordu.

Yüzünde sözlerimin onu rahatlattığını gösteren bir bakış vardı. Hâlâ geçmişinin ona olan hislerimi değiştirebileceğine dair çok fazla şüphesi vardı. *Bunun benim için mantıksız olduğunu ona göstermek zorundaydım.* "Gel buraya, güzellik."

Bana geldi ve tekrar kucağıma çıktı, bacaklarını kıvrarak aletimin üzerine yerleşti, tenlerimizi sadece yumuşak pamuklu bir kumaş ayırıyordu. İlk önce memelerine doğru yöneldim, ikisini de avuçlayıp sıkıyordum. Ellerimi tamamen dolduruyorlardı, taşmıyordu, fakat bedeninin başka bir kısmını daha kendime ait yapma sözüyle umutlandıran yumuşak bir ağırlıktaydı. *Mükemmellik.*

Meme uçlarından birini ısırduğımda yay gibi gerildi. Çok sertçe ısırmadım, ama ufak bir sızı vermeye yetecek kadardı ve dilimle yatıştırdığımda görkemli bir şekilde inledi. Kıskaçlarla arasının nasıl olacağını merak ettim. Bahse varım onu orgazma ulaştırabilirdim. Yapabileceğimi aşağı yukarı biliyordum. Bu olduğunda izlemesi nefes kesecek bir şey olacaktı. Diğer göğsü üzerinde de çalıştım ve gerildiğini hissettim, tamamen açılıp sıcak...

ve muhteşem bir şekilde kollarımda geriye doğru kıvrılıyordu.

İçinde olmalıydım. Brynne'in parmaklarımın, dilimin ya da aletimin etrafında orgazm oluşunun tarifsiz hazzını hissetmeliydim. Bağımlı olmaya başladığım hazzın. Elimi sırtından aşağı doğru hareket ettirdim, poposunun üzerinden kaydırarak geçerek daha ileri götürdüm ve arkasından ıslak aralığıyla buluştum. Parmaklarım vajinasına dokunduğunda yumuşak bir sesle soludu ve derin bir tutuşla ıslak sıcaklığının içine girdiğinde inledi.

"Sen benimsin..." Yüzünden sadece santimetrelerce ötedeyken fısıltıyla konuştum. "Bu vajina bana ait. Her zaman. Parmaklarım, dilim ya da aletim olsa da, olmasa da."

Parmaklarım işe koyulduğunda gözleri bana alev saçı. Parmaklarım bacaklarının arasında işini yaparken ağzını ele geçirdim ve dilimi art arda ne kadar gömebilirim o kadar gömdüm. O muhteşem uyluklar kucağımda açılıverdi, çünkü ben yapmasını söyledim.

Sürtünmeyle öyle baştan çıkmıştım ki, ona karşı çok sert olduğumdan emindim, ama dizginleyemiyor gibiydim. Karşı çıkmadı ve eğer çıksaydı, dururdum. Her yanı, her sesi ve iç çekişi, aletimin üzerindeki her dalgalanması, aslına bakılırsa bundan hoşlandığını söylüyordu. Düztüştüğümüzde Brynne benim dominant olmamdan hoşlanıyordu ve ben de onu tam olarak benimle olduğu şekilde seviyordum.

Onu bu şekilde, kolum poposunun arkasından aşağı doğru gider bir halde tutmak, bana daha da yakından dayanmasını sağlamak yapmam gereken bir şeydi. Tekrar gitmesine izin veremeyeceğimi anlamasını istedim. Gitmesine izin vermezdim.

Sanırım içimdeki ona sahip olma ihtiyacıydı. Daha önce seks sırasında kontrole ihtiyaç duymuştum, fakat böyle değildi. Brynne bana idrak bile edemediğim bir şey yapıyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. *Sadece onunla.*

Ağırlığını kucağımdan kaldırdım. Ne düşündüğümü anladı ve şortumu gevşetip belimden indirmeme yetecek kadar kendini kaldırdı. En kolay numaralardan biri değildi, fakat eğer onun içinde olmak istiyorsam gereklidi ve o da planımla son derece hemfikir görünüyordu. Penisimi dik tuttum ve haşın bir sesle konuştum, "Tam buraya. Ve beni iyi becer."

Üzerimde kayıp hareket etmeye başladığında, sarı rım gözlerimden gerçekten de bir ya da iki damla yaş akmış olabilirdi. Ağlamak istediğimi biliyorum. Sertliği mi saran vajinasının o kaygan, şehvetli sıcaklığıyla bana ilk dokunuşunda ve yukarı aşağı hareket ederek, beni anılara gömecek şekilde düzdüğü vahşi binişi sırasında gözlerimin sulandığını hissettim. Ve menimi içine saçarken bir daha hissettim. Başparmağımla o tatlı noktasını okşayarak ondan bir orgazm daha almayı başardım ve bir dakika sonra zirveye ulaşırken çıkardığı her sestem ve ürpertiden mest oldum. Aletimin etrafında kasılarak boşaldı. Buna rağmen, adımın dudaklarında olması en iyisiydi. *Ethan...*

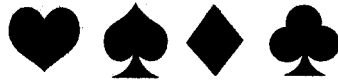
Üzerime yığıldığında aletim hâlâ kasılıyordu, derin bir şekilde içine gömülüydü ve içindeki kasların her kasılıp gevşeyişiyle sarsılıyordu. Sonsuza kadar içinde kalabileceğimden emindim.

Bedenlerimizi ayırmayı hiç istemeyerek bizi bir arada tuttum. Bir süre boyunca balkonda kaldık. Sadece onu tutarak sarıldım ve parmak uçlarımı omurgasında aşağı-

ğı yukarı hareket ettirdim. Burnunu boynumla göğsüme dayayıp sürttü, gece olmasına rağmen çok yumuşak ve sıcak hissettiriyordu. Dışarıdaydık ve o tamamen çıplaktı. Diğer şezlongun üzerine fırlatılmış battaniyeyi aldım ve etrafına sardım.

İlk defa, insanların çok mutlu oldukları için ağladıklarını söylerken ne demek istediklerini anlıyordum.

Bölüm 7

"Git hadi ve bugün için, beğendiğin bir tanesini seç," dedim. Brynne gardırobumun girişinde sırttı ve sonra arka taraflarda kayboldu.

"Pekâlâ, mor olanları seviyorum ama sanırım bugün bunu seçeceğiz," diye duyururken, elinde mavi bir kravatla belirdi. Aylak aylak bana doğru geldi ve ipeği boynumun etrafına geçirdi. "Gözlerinle uyumlu ve ben gözlerinin rengini seviyorum."

Benimle ilgili bir şeyden bahsederken seviyorum kelimesini söylemeni seviyorum.

Brynne kravatımı bağlamak için uğraşırken, ben de onun ifadesini izledim. Konsantrasyonla o nefis alt dudagının köşesini ısıırıyordu. Gösterdiği özeni seviyordum ama başka birinin üzerinde pratik yaptığının bariz olduğu gerçeğinden hoşlanmıyordum. Başka bir herifin tam karşısında durmuş ve kravatıru onun için bağlamıştı. Biliyordum. Saksocuya bu hizmeti sunduğunda sabah olduğunu ve önceki geceyi saksocunun aletini emerek geçirmediğini hayal etmemeye çalıştım. Şu anda tam da kıskanç bir piç kurusuydum. Daha önce çıktığım kadınların hiçbirini kıskanmamıştım, fakat öte yandan, Brynne benim için herhangi bir kadın değildi. Brynne 'o' kadındı. *Benim* kadınım.

“Burada olup benim için bunu yapmanı seviyorum,” dedim.

“Ben de öyle.” Bir an için başını kaldırıp bana gülüm-sedikten sonra tekrar elindeki göreve döndü.

Söylemek istediğim daha çok şey vardı ama söyle-medim. Ona baskı yapmak asla işe yaramamıştı ve o ko-nuda dersimi almıştım, fakat işleri ağırdan almak hâlâ zordu. Brynne’leyken ağırdan almak istemiyordum. Hız-lı, yoğun ve sürekli istiyordum. *Tanrı’ya şükür bunu sesli söylemedim.*

Onun yerine, “Bugün için planınız nedir, Bayan Ben-nett?” diye sordum.

“Üniversiteden meslektaşlarımla öğle yemeği toplan-tım var. Bana şans dile. Çalışma izni almayı düşünme-ye başlamam gerekiyor ve bu işte benim için bir şeyler olabilir. Büyük bir Londra müzesinde konservasyon gö-revi gibi.” Kravatımı bağlamayı bitirdi ve hafifçe vurdu. “İşte. Mavi kravatınızla çok şık görünüyorsunuz, Bay Blackstone.” Gözlerini kapatarak dudaklarını bana doğ-ru kaldırdı.

Büzülmüş dudaklarına ufacık bir öpücük kondur-dum. Gözlerini açtı ve kıstı, biraz hayal kırıklığına uğ-ramış görünüyordu. “Daha fazlasını bekliyordun, değil mi?” Ona sataşmayı ve biraz kahrkaha attırmayı seviyor-dum.

Umurunda değilmiş gibi durdu. “Peh,” dedi omzunu silerken, “Öpücüklerin... orta halli sanırım. Onlar olma-dan da yapabilirim.”

Yüzündeki ifadeye güldüm ve gıdıklamaya başladım. “Resimleri muhafaza etme üzerine çalışman iyi bir şey sevgilim, çünkü yalan söylemekte berbatsın.”

Gıdıkladığımda çığlık attı ve kaçmaya çalıştı.

Kollarımı etrafına dolayıp onu kendime çektim. Dudaklarına doğru, "Sana kaçış yok," diye homurdandım.

O da benim dudaklarıma doğru, "Ya kaçmak istemiyorsam?" diye sordu.

"O da işe yarar," diyerek gerçek bir öpücükle yanıtladım. Ağır ağır gittim, işlerimize gitmeden önce sabahın bu erken saatindeki ânımızın tadını çıkarıyordum. Bana doğru öyle tatlı bir şekilde eridi ki, ikimizin de işe gitmek zorunda olduğunu ve şimdi onu tekrar yatağa götürmek için zaman olmadığını hatırlamak zorunda kaldım. İşin güzel yanı, günün sonunda yine burada olacaktık ve fazlasıyla canlı hayal gücümü gerçekleştirebilirdim.

Ayrı yollara gitmeden önce birkaç defa daha hoşça kal öpücüğü verdim: asansörü beklerken, garajda Rover'a dayanırken ve onu Rothvale'e bıraktığımda. Delice hayatında olmasını istediğin birine sahip olmanın yararlarıydı bunlar. Yine söylüyorum, ben şanslı, şanslı bir adamdım. En azından bunun farkına varacak kadar akıllıydım.

Bugün arabayı park ettikten sonra ön taraftan giriş yaptım, çünkü bütün büyük Amerikan gazetelerini satın almak ve herhangi ufak bir şey var mı diye taratmak istedim. Şu ana dek politik çamur atmalarla doluydu, fakat adaylar arasındaki kavgalar henüz hedeften uzaktı. Başkanlık seçimleri Amerika'da kasımın başındaydı, yani beş ay boyunca daha çok tanıtım olacaktı. Bir endişe sızısı hissetsem de görmezden geldim. Onu korumada başarısız olamazdım. Başarısızlığa izin vermeyecektim.

Gazetelerin parasını öderken Muriel bana sırtıttı. Dişlerinin görüntüsüne karşılık ürpermeye çalıştım. "Al bakalım, canım," dedi, lekeli bir elle para üstünü uzatıyordu.

Kirli eline bir bakış attım ve onun bozukluğa, benim bulaşıcı bir hastalığa ihtiyaç duymamdan daha çok ihtiyacı olduğuna karar verdim. "Üstü kalsın." Garip bir şekilde güzel olan yeşil gözlerine bakıp başımı bir kez salladım. "Eğer hazırda tutmak istersen, artık tüm bu Amerikan gazetelerini düzenli olarak alacağım," diye önerdim.

"Ah, ne sevimlisin, sen. Elimde olacak. Sana iyi günler, yakışıklı." Bana göz kırptı ve o korkunç dişlerin birazını gösterdi. Fazla yakından bakmamaya çalıştım, ama sanırım Muriel kirli sakalda benimle yarışabiliirdi. Zavalı şey.

Ofisime girdiğimde, ciddiyetle istihbarat üzerinde çalışmaya başladım. Brynne'i arayan adamın mesajını dinledim. Mesajı birkaç defa daha dinledim. Amerikalıydı, çok gerçekçiydi, agresif değildi, soruşturması sırasında ne bilebileceği konusunda hiçbir şeyi açık etmiyordu. "*Selam. Ben Washington Review'dan Grey Denton. San Francisco, Union Bay Lisesi'nde okumuş olan Brynne Bennett'i bulmaya çalışıyorum...*"

Mesajı kısa ve pratikti. Geri arama için bilgisini bırakmıştı. Arama geçmişi yalnızca bir defa aradığını gösterdi, yani fazla bir şey ya da temas kurması gereken doğru kişinin Brynne olup olmadığını bile bilmiyor olması büyük ihtimaldi.

Kesin detaylar vermeden Frances'i bilgilendirdim, *Washington Review*'dan Greg Denton'ı bir araştırmasını söyledim ve ayrıca bu sabah satın aldığım gazeteleri tarayıp başka şeyler var mı diye bakmasını istedim.

Tam yerime geri oturmuş, sigaralarımı depoladığım çekmeceme gözlerimi dikmişim ki Neil içeri girdi.

"Bu sabah biraz daha... insan... görünüyorsun, dos-

tum." Sandalyeye oturdu ve bana göz attı, kare çenesinde kendini beğenmiş bir gülümse vardı.

"Söyleme," diye uyardım.

"Pekâlâ." Cep telefonunu çıkarıp onunla meşgul göründü. "Dün gece kimin yatıya kaldığını bildiğimi söylemeyeceğim. Ve bu sabah güvenlik kamerasından siz ikinizin asansörü beklerken öpüşüp koklaştığınızı gördüğümü kesinlikle dile getirmeyeceğim—"

"Bas git!"

Neil bana güldü. "Lanet olsun, tüm ofis çok sevindi, dostum. Hepimiz bağırsaklarımızın dökülmesi korkusu olmadan tekrar nefes alabiliyoruz. Patron kadını geri aldı. Tanrılara şükür!" Yukarı doğru baktı ve ellerini havada tuttu. "Bombok birkaç haftaydı—"

"Elaina aniden sana bakmaya katlanamadığına karar verse o sefil kıçının ne yapacağını görmeyi çok isterdim." Lafını keserek sahte bir gülümseme gönderdim ve tavrının değişmesini bekledim. "Hem bu her zaman olabilir, biliyorsun, ne de olsa bütün utanç verici sırlarını biliyorum."

Sihir gibi işe yaradı. Neil, bir buçuk saniye içinde pislik gibi davranmayı kesti.

"Senin için gerçekten mutluyuz E," dedi sessizce. Ve bunu içinden gelerek söylediğini biliyordum.

"Teğmen Oakley'le ilgili askeri soruşturma nasıl gidiyor?" diye sordum. Pes ederek masamın çekmecesini açıp çakmağımı ve Djarum paketimi çıkardım.

"Irak halkına çok kötü şeyler yapıyor ve bundan yakayı kurtarıyormuş, fakat ne kadar süre gömülü kalacağından emin değilim. Sanırım senatör seçim kampanyası bu kadar yakinken yalnızca oğlunun Irak'ta başını belaya sokmamasıyla rahatlayabilir."

Hemfikir olarak homurdandım ve sigaramdan ilk, tatlı nefesimi çektim. Tütün hızlı bir haz verdi, fakat alışkındım. Şimdi sadece nikotin işini yapmasına izin veriyor ve bedenime soktuğum şey yüzünden suçlu hissediyordum. "Yani ordunun kariyeri olduğunu mu düşünüyorsun?" Neil'dan uzağa üfledim.

Neil başını iki yana salladı. "Öyle düşünmüyorum."
"Neden?"

Neil tanıdıklarım arasında en keskin içgüdülere sahipti. Sadece bir çalışan değildi, katiyen. Neil çok, çok daha fazlasıydı. Çocukluğumuzda birlikteydik, birlikte savaşa gittik, o cehennemden kurtulup İngiltere'ye geri döndük, süreci geliştirmeyi başardık ve başarılı bir iş kurduk. Ona canım pahasına güveniyordum. Bu da ona Brynne'le ilgili de güvenebileceğim anlamına geliyordu. Brynne'in ondan hoşlandığına memnundum, çünkü eninde sonunda ne zaman dışarı çıksa korunması gerekeceğine dair içimde bir his vardı. Brynne bundan nefret edecekti. Fakat güvenlik detaylarından ne kadar nefret ederse etsin acısını Neil'dan çıkarmayacaktı. Benim kadının o tarz bir şey için fazla kibardı.

Kendimi de kandırıyordum... arkadaş ya da değil, Neil'in bir kadını olmasına gerçekten memnundum ve eğer yalnız olsaydı ilk tercihim olmazdı: Yakışıklı bir adamdı.

"İşte ilginç kısmı; uçak düştükten birkaç hafta sonra Teğmen Lance Oakley'nin mecburi görevi uzatıldı. Bulduklarına göre, mecburi görev uzatma kararları Amerika'da bir yıl kadar önce durduruldu. Bu uzatma kararlarının sayısı artık bir elin parmaklarını geçmez."

"Benim düşündüğümü mü düşünüyorsun, dostum?"

Neil tekrar onayladı. "Senatör kendisinin bir sonraki

başkan yardımcısı olabileceğini anladığı anda, tek oğlunun görev süresini uzatarak bir daha Irak'a yolladı."

Dilimi şaklattım. "Senatör oğlunu iyi tanıyor gibi görünüyor. Oğlu kampanyadan ne kadar uzak kalabilirse, kendisinin seçimi kazanma şansının o kadar iyi olacağı düşünüyor." Sandalyemde arkama yaslandım ve sigara dumanını üfledim. "Başka kim politik bağlantıları olan birinden daha iyi görev uzatma kararı alabilir ki? Senatör Oakley'nin, oğlunun Irak'tan hiç dönmemesini umduğunu düşünmeye başlıyorum. Savaş kahramanı ve tüm o... olağanüstü vatansever görünüşü." Vurgu için elimi salladım.

"Tam olarak benim düşündüğüm." Neil parmaklarındaki sigaraya gözlerini dikti. "Şunları bıraktığını düşünüyordum?"

"Bıraktım... evdeyken." Sigarayı küllüğe bastırdım. "Onun etrafında içmeyeceğim." Ve Neil'in niçin yapmayacağımı anlamaya yetecek kadar anlayışlı olduğundan oldukça emindim. Fakat arkadaşlık buydu... birbirini anlardın, unutabilmeyi dilediğin fakat iliklerine kadar senin bir parçan olduğunu bildiğin acı verici boklukları bıktırıncaya kadar açıklamak zorunda kalmazdın.

Brynné'in cep telefonunun ışığı yandı ve beni işimden uyandırdı. Arayanın kimliğini kontrol ettim. Ekranda tek kelime vardı: *Annem*.

Pekâlâ, bu eğlenceli olmalı, diye düşünürken, cevaplaya bastım. "Merhaba."

Bir anlık bir sessizlik oldu ve sonra kibirli bir ses geldi. "Kızıma ulaşmaya çalışıyorum ve bildiğim kadarıyla bu onun numarası, kiminle konuşuyorum?"

"Ethan Blackstone, bayan."

"Niçin kızımın telefonuna yanıt veriyorsunuz, Bay Blackstone?"

"Eski numarasını gözetim altında tutuyorum, Bayan—? Üzgünüm, adınızı bilmiyorum." Ona gümüş tepside sunmayacaktım. Brynne'in annesi bana sormak zorunda kalacaktı. Güzelce. Şu ana kadar etkilenmemiştim.

"Exley." Bir şey söylememi bekledi, fakat söylemedim. Poker oynadığım için nasıl beklenileceğini biliyorum. "Niçin telefonunu gözetim altında tutuyorsunuz?"

Elimde olmadan gülümsedim. Bu turu kimin kazandığını ikimiz de biliyorduk. "Evet, ben güvenlikle uğraşıyorum Bayan Exley. Bu benim işim. Senatör Oakley araştırıldığından, Brynne'in babası onun güvenliğiyle ilgilenmem için beni tuttu. Size de bilmiyormuş gibi davranmayacağım, bayan. Güvenliğinin niçin tehlikede olduğunu biliyorum ve siz de biliyorsunuz. Her şeyi biliyorum." Etki için duraksadım. "Oakley'nin oğlunun elinde neler yaşadığını bana anlattı."

Keskin bir soluk alındığını duydum ve kadının yüzünü görmek için para bile öderdim, fakat ne yazık ki hayal gücümü kullanmak zorunda kaldım. "Fotoğrafını satın alan kişi sizsiniz, değil mi? Sizin onun nü fotoğrafını satın aldığınızı ve ardından onu eve götürdüğünüzü anlattı. Brynne hakkında bilmeniz gereken şey, Bay Blackstone, beni şoke etmeyi sevdiğiidir."

"Öyle mi? Bunu bilemem, Bayan Exley. Dün geceye kadar Brynne sizden hiç bahsetmemişti. Sizi karşılaştıraçığım bir şeyim yok."

Örtülü hakaretimi görmezden geldi ve öldürücü darbe için atıldı. "Yani kızımınla bir ilişki içindesiniz Bay Blackstone, öyle mi? Satır aralarını okuyabiliyor ve her-

hangi biri gibi varsayımlarda bulunabiliyorum. Brynne benim tek çocuğum ve size söylediğinin aksine, kızımı seviyorum ve sadece onun için en iyisini istiyorum."

"Ethan deyin, lütfen... ve evet, üstü kapalı bir şekilde Brynne'le bir ilişkim olduğunu söyleyebilirim." Taze bir sigara için uzandım ve çakmağımı çaktım. Gerçekten mi? Bu kadın kiminle oynadığını bilmiyordu. Bütün gün böyle devam edebilirdik, yine de ben kazanırdım. "Ve ben de öyle."

Bir an için sessizdi, sonra sordu, "Siz de ne, Bay Blackstone?"

"Kızınızı seviyorum ve sadece onun için en iyisini istiyorum. Onu her tehlikeye karşı güvende tutacağım. Artık benim sorumluluğumda."

Yine söylediğim şeye gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordum ve sevgilimin bu kadının hoşnutsuzluklarına nasıl katlandığını merak ediyordum. Ayrıca ilk adımı kullanması için bulunduğum teklifi de görmezden geldiğini yakaladım. Bu, Brynne için üzülmeme sebep oldu. Ben hayatım boyunca annem için özlem duymuşken, Brynne'in her kararını sertçe eleştiren bir annesi vardı. Bir ömür boyunca bu ejderha kadına katlanmaktansa, hiç sahip olmadığım bir annenin sevgi dolu hatırasını tercih ederdim.

"Pekâlâ o zaman, bana kendisi vermeyi uygun görmediğine göre, yeni cep telefonu numarasını alabilir miyim?" Şimdi kulağa daha çok yaralanmış bir kurban gibi geliyordu ve mümkün olduğunca çabuk bir şekilde benden kurtulmaya niyetliydi.

Artık ben de gülümsüyordum. Kazanan eli seviyordum. "Ah, lütfen hayır, Bayan Exley, alınmayın. Bunların hepsi dün akşam aniden oldu. Brynne dün bana bir

şey anlattı ve yeni bir cep telefonu numarasına ihtiyaç duyduğuna karar verdim. O kadar basit. Sadece henüz sizinle temas kurmaya vakti olmadı, ondan olduğuna eminim." Elinizde daha iyi kartları tuttuğunuzda yüce gönüllü olmak daha kolaydı.

"Kararı siz mi verdiniz, Bay Blackstone?"

"Evet." Adamım, sigaramın tadı resmen kutsaldı.

"Niçin Brynne için o kararları siz alıyorsunuz?" Görünüşe göre anneciğin pençeleri de varmış.

"Çünkü daha önce de söylediğim gibi Bayan Exley, Brynne'i onu incitmeye çalışan herkesten ya da her şeyden koruyacağım. Herkesten... ya da her şeyden." Sigaramdan bir ciğer dolusu nefes çektim ve tadını çıkardım.

Sonrasında sessizleşti. Konuşmasını bekledim ve sonunda pes etti. "Brynne'in yeni numarası nedir, Bay Blackstone?"

"Elbette, Bayan Exley. Bakın size ne diyeceğim, yeni numarasını size kendi telefonumla mesaj olarak göndereceğim ve bu şekilde siz de benim numaramı alabilirsiniz. Eğer Brynne'le ilgili bu durum hakkında endişeleriniz olursa ya da geçmişiyile ilgili medyadan veya başka bir yerden araştırmalar yapılırsa, benimle paylaşmanızı isterim. Lütfen beni arayın."

Ondan sonra konuşmamız ivmesini çabucak kaybetti ve telefonu kapattığımızda epeyce tükenmiştim. Tanrım, kadın zorluydu. Zavallı Brynne. Zavallı Tom Bennett. Nasıl olmuştu da bu kadınla takılmıştı ki? O ilişkinin nasıl başladığını bile anlayamıyordum ve kadının nasıl göründüğünü dahi bilmiyordum. Bahse varım güzeldir. Soğuk, fakat güzel.

Brynne'in annesine kızının yeni numarasıyla birlikte kısa bir mesaj yazdım: Sizinle konuşmak zevkti, Ba-

yan E. -EB- Ve bunu yaptığım süre boyunca sırttım.

Yaklaşık bir saat kadar sonra Brynne bir mesaj yolladı: Annmle mi konuştun?! :O

Hadi be. Annecek anında yetiştirmişti. Başımın çok fazla belaya girmediğini umdum. Mesajla karşılık verdim: Üzgünm bebeğim. Eski telefonunu aradı ve açtığımda pek mutlu olmadı :/

Brynne anında cevap yazdı: Onunla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünm. Bunu telafi edeceğim.

♥♥

Yazdığına sırttım. Cevap yazdım: Bana 2 ♥ verdin!! Teklifini kabul ediyorum, bebeğim... ve o kadar da kötü değildi. Kız arkadaşımın annesi hususunda beyaz bir yalan söylemenin zarar vermeyeceğini düşündüm. O kadın iyi değildi.

Brynne yanıt vermeden önce biraz duraksama oldu, fakat mesaj geldiğinde buna değdi. Üzerinde büyük bir etki yaratmışsın. Bu akşam sana anlatırım. Şimdi öğle yemeğine gitmem gerek. Seni özlediyorum... bebeğim xxx ♥

Ekrandaki kelimeleri okşadım, mesajı kapatmayı istemiyordum. Bana bebeğim yazmıştı. Beni özlediğini söylemişti. Bana öpücükler ve kalpler yollamıştı. Bundan çok fazla bir şey çıkarmamaya çalıştım, fakat bu zordu. Sadece istediğim şeyi istiyordum ve bir dakika daha beklemek istemiyordum.

Frances arayıp bana yönetmem gereken bir şirket olduğunu hatırlattığında derin düşüncelerim bölündü. Hoparlörden, "Ivan Everley hatta," dedi.

Bağlamasını söyleyip ahizeyi kaldırdım. Alaycı bir şekilde, "Yine belaya bulaşıyorsun, değil mi?" dedim.

"Bir ölüm tehdidi daha geldi, E. Bu defa Dünya Ok-

çuluk Federasyonu ofisine. Umurumda bile değil, fakat Olimpiyat Komitesi'ndeki o mallar senden güvence gelmeden yarışmayı sunmam için bir mekân sağlamayacaklar. Sana diyorum, bu oyunları kafadan kontaklar yönetiyor ve bu saçmalık için vaktim yok."

"Bilmez miyim? Onlarla konuşurum ama bence takvimin üzerinden geçmek için buluşmalıyız, böylece senin için güvenliği garantiye alabiliriz," dedim.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, öğle yemeği? Müsait olduğunda Frances'e bir şeyler ayarlayabilirim."

"Bu işe yarar. Sana gerçekten minnettarım, E, yoksa oyunlarda hiç anons yapmayacaktım sanırım. Şirketin, bir şeyleri yöneten o moronlara sözünü geçiriyor."

"Bir şeyleri yöneten moronlardan bahsetmişken... Ivan, az önce bana bir şey hatırlattın. Sen Ulusal Galerî'nin yönetim kurulunda değil misin?"

Ivan homurdandı. "Evet, öyle diyebilirsin. Niye? Ve az önce bana hakaret etmemişsin gibi davranacağım, çünkü öyle yüce gönüllüyümdür... ve ailedensin."

"Tabii, kuzen." Gözlerimi devirdim. "Kız arkadaşım Londra Üniversitesi'nde resim konservasyonları eğitimi alıyor. Amerikalı ve burada süresiz kalmak için çalışma vizesine ihtiyacı var."

"Bekle. Geriye sar. Sen az önce 'kız arkadaşım' mı dedin? Ele avuca sığmaz Blackstone piyasadan çekildi mi? Bu nasıl mümkün olabilir, dostum?"

Ağzımı açtığım anda canıma okunacağını bilmeliydim. Biraz garip bir biçimde kakhaha attım. "Ben de bilmiyorum ama evet, tabloları restore etmede usta ve yaptığı işi gerçekten seviyor. Ve vizesinin süresinin dolmasını gerçekten istemiyorum..."

"Anlıyorum, E. Soracağım. Aslında Ulusal Müze'de yapılacak bir tören olacak. Mallerton Cemiyeti—"

"Ah evet, bana ondan bahsetti. Onu götürüyorum. Aslında Mallerton'ın tablolarından birinin üzerinde çalışıyordu. Brynne'in benden daha iyi anlatabileceğini biliyorum. Seni onunla tanıştıracam ve ne demek istediğimi göreceksin."

"Çükünü tek gecelik ilişki liginden çekip alan Amerikalı güzelle tanışmayı iple çekiyorum."

"Lütfen onunla tanıştığında bunu söyleme, yoksa sadık hayranlarından düzenli aralıklarla aldığın çekici ölüm tehditlerinin hepsinde başka tarafa bakmak zorunda kalacağım."

Bana güldü. "Biliyorsun E, eğer onun süresiz olarak burada kalmasını istiyorsan tek yapman gereken onunla evlenmek, böylece çalışma vizesine ihtiyacı kalmaz."

'Onunla evlen' kelimelerini söylediği anda beynim fazla kapasiteyle çalışmaya başladı ve kendimi masanın çekmecesinden başka bir sigara almak için uğraşırken buldum.

"Bunu bana öylece söylemedin! Şaşırmamam gerekse bile, tam bir cahilsin. Bütün insanların içinde senin evliliği destekleme... bütün yıl boyunca ağzından ya da gerzek götünden çıktığını duyduğum en komik şey."

Kuzenim çıkışına biraz daha güldü. "Benim evliliğimin elime yüzüme bulaşması seninkinin de öyle olacağı anlamına gelmez, E."

"Kesinlikle bu konuşmanın sonuna geldik Ivan. Şimdi suratına kapatıyorum." Ahizeyi kulağımdan uzaklaştırdığımda hâlâ kahkaha attığını duyabiliyordum.

Bölüm 8

Brynn'e'i işten almak iple çektiğim bir şeydi ve durum bugün de farklı değildi. Telefonuna o mesaj gelene kadar her şey iyiydi. Şimdi gözümün önüne gelmesini isteyen basit, yaşlı bir çaresizdim.

Rothvale'in otoparkına girip park ettim ve onun binadan çıkacağı kapıları izledim; kuzenimle yaptığımız sohbet, konuştuğumuzdan beri kafamı kurcalıyordu ve dürüst olmak gerekirse türlü deliliklerle hayal gücüme bulaşmıştı. *Evlilik... ciddi mi?! Yeni başlayanlar için özel, kendini adadığın bir ilişki nasıldı?*

Birisiyle evlenme düşüncesi asla listemde olmamıştı. Bu sadece kartlarımda gördüğüm bir gelecek değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı. Kuruma kendi başına büyük saygım vardı, fakat benim hayat tarzıma ve yüküme sahip olan bir insan, büyük ihtimalle bir koca olarak muhteşem bir fiyasko olurdu. Ardımda bir sürü bokluk vardı ve hepsi o kadar eskiye dayanıyordu ki normale dönebileceğim zamanı bile zorlukla ayırt edebiliyordum.

Ablam evliydi ve üç güzel çocuğuyla çok da mutluydu. Sanırım Hannah ve Freddy tam ayarında olmayı amaçlamıştı, ben sadece hiç düşünmemiştim. Ablam aile yolunu seçmiş ve babamı torunlarla kutsamıştı. Resmen beni rekabet etme oltasından kurtarmıştı. Yani, Hannah

o kadar iyi bir iş çıkarıyordu ki, benim baskı hissetmeme hiç gerek yoktu.

Brynn'e'in çıkmasını beklerken onu aramaya karar verdim. İkinci çalışta açtığında sııttım.

"Küçük kardeşim nasılmış bakalım?"

"İşle aklını kaybediyor," dedim.

"Aklını kaybettiğin tek şey işin değil ya da ben öyle duydum." Hannah canı istediğinde çok kendini beğenmiş ve sinir bozucu olabilirdi.

"Yani babam çoktan seni bulup gevezelik etti, değil mi?"

"Senin için gerçekten endişeli. Seni hiç öyle görmediğini söyledi, savaştan eve döndüğün zaman bile."

"Hımmmm. Oraya gidip tüm o şeyleri ona anlatmamalıydım. Bunu yaptığım için tam bir serseriyim. Bir şekilde telafi edeceğim. Ee... ablamın işleri nasıl bakalım?"

"İyi deneme E, fakat yemeyeceğim. Erkek kardeşim sonunda birine âşık oldu ve bu leziz dedikodunun peşini öylece bırakacağımı mı sanıyorsun? Beni ne sanıyorsun? Burada hangi kardeşin akıllı olan olduğunu ikimiz de biliyoruz."

İçimi çektim. "O konuda seninle tartışmam Han."

"Vay canına. Gerçekten değiştin, değil mi?"

"Evet, sanırım değiştim. İyi olduğunu umuyorum. Ve babam benim için endişelenmeyi bırakabilir, artık barıştık, o yüzden babamın son gördüğü yıkılmış, kırık dökük varlık değilim."

"Sen şiir mi okuyordun Ethan? Farklı konuşuyorsun."

Alaycılığına karşı, "Yorum yok," dedim. "Dinle, hafta sonu için onu sizin yerinize getirebilir miyim diye merak ettim. Sanırım Brynne, Halborough'a bayılacaktır ve onu birkaç günlüğüne şehirden çıkarmak hoşuma gider.

Freddy'le ikiniz bizi araya sıkıştırabilir misiniz?"

"Senin için mi? İlgisiz, bağımsız erkek kardeşimi Meksika biraları içen, aşırı duygusal, aşk sarhoşuna dönüştüren bu Amerikalıyla tanışma şansı için mi? Sorun olmaz."

Kahkaha attım. "İyi. Bana tarihi haber ver Han. Hepinizin onunla tanışmasını istiyorum ve güzel evin bunu yapmak için mükemmel bir yer olacaktır. Hem çocukları özledim."

"Onlar da Ethan Dayı'larını özledi. Tamam... Kayıtları kontrol ettikten sonra sana haber vereceğim. Oyunlar yaklaştığı için gittikçe yoğun olmaya başlıyor."

"Bana mı diyorsun? Bütün şehir kafayı yedi ve daha haziran ayında!"

Telefonu kapattık ve Brynne'i bekleyerek pencereden dışarı baktım. Cebimden onun cep telefonunu çıkardım ve huzurlu olan günümü mahveden mesajı açtım. Victoria ve Albert Müzesi'nden, hadıma dönüştürmekten büyük bir keyif alacağım Alex Craven diye bir herif yazmıştı: Brynne, bugün seni yeniden görmek güzeldi. Muhteşem Mallerton'ı da. Seni kadroya nasıl alabileceğimizle ilgili daha fazla görüşmek için seni bir akşam yemeğine çıkarmak çok hoşuma giderdi. Modellik yaptığını bilmiyordum, fakat şimdi fotoğraflarında gördüğümünden daha fazlasını bilmek zorundayım! -Alex

Dişlerimi sıkımdan dilimin kenarını kestiğime eminim. Mesajı cevaplama dürtüsü öyle fenaydı ki ağızda kanla birlikte onun da tadını alabiliyordum. Tek istediğim şey, şu satırlarla birlikte bir mesaj yazmaktı: Siktir git, seni gerzek otuz birci. Onun sahibi var ve eğer çıplaklığı hakkında çok fazla düşünürsen

erkeği senin taşaklarını kesecek. -Büyük bıçaklı Ethan.

Tabii ki yapmadım ama kendime zor engel oldum.

Tanrım, kendimle nasıl başa çıkacaktım? Bu tarz şeylerde hiç iyi değildim. Kıskançlık berbattı ve Brynne'leyken dağ gibi yığının içindeydim. O bu kadar güzelken ve belirgin bir biçimde sergilenirken, paketin bir parçasıydı. Daha fazla güvence vermesine ihtiyacım vardı ve henüz bana daha fazlasını vermeye hazır olmadığından oldukça emindim.

Yolcu kapısı açıldı ve Brynne içeri girip koltuğa oturdu, park ettiğimde hafifçe çiselemeye başlayan yağmurda koşturduğu için kızarmıştı. Sırttı ve öpücük için bana doğru eğildi.

"İşte buradasın," dedim ve onu kendime çektim. Teni biraz soğuktu, fakat dudakları benim için sıcacık ve yumuşacıktı.

Siktir, evet, benim için!

Dudaklarına atılıp yüzünü kendime yakın tuttum, onu dilimle derinden işaretliyordum, böylece onu ne kadar istediğimi hissedebiliyordu. Başta istilama izin verdi ve cırlayıp geri çekilmem gerektiğini söyleyene kadar kalkmasına izin vermedim. Onu serbest bıraktım ve koltuğumda yan yaslanarak ona baktım.

"Üzgünüm, biraz hayvan gibi davrandım." Ona en iyi azarlanmış bakışımı gönderdim.

Yüzü değişti ve gözlerinde şu araştıran bakışı belirdi. Tanrım, ne de güzeldi. Alex denilen o otuz birinin onu çıplak istemesine şaşmamalıydı. Ben onu çıplak istedim. Şu kahrolası anda! Bugün saçlarını açık bırakmıştı ve

üzerinde koyu yeşil bir ceketle atkısı vardı. Bu renk ona yakışıyordu, gözlerindeki yeşil ve elayı ortaya çıkarıyordu ve saçlarına birkaç yağmur damlası dökülmüştü.

"Sorun ne, Ethan?"

"Niçin bir sorun olduğunu düşünüyorsun?"

Zorlama bir gülümsemeyle konuştu. "Sadece gerçekten iyi bir önsezi ve azar kanıtladı."

Başımı iki yana salladım. "Sadece seni özledim, hepsi bu. Etkilemek istediğin şu meslektaşlarınla öğle yemeğin nasıldı?"

"Harikaydı. Leydi Percival'ın restorasyonunu paylaştım ve bu beni hatırlamaları için gerçekten bir fırsat verdi. Umarım bundan bir şeyler çıkar. Belki olur." Gülümsedi. "Ve hepsini sana borçluyum." Dudaklarımdan bir defa öptü ve çenemi parmakları arasına aldı.

Gülümsemeyi denedim. Yaptığımı da sandım, fakat görünüşe göre kıskançlığımın baş etmekte berbat olduğum gibi, hislerimle ilgili numara yapmakta da berbat-tım. Ah bir şeyler çıkacak, bebeğim. Alex Craven'ın bir tarafı kalkacak ve verilen fırsat da çıplak fotoğraflarının hatırlanması olacak, nadir ve kıymetli kitabını tutan duygulu Leydi Percival'ın hatırlanması değil! Mallerton'ın tabloları çürüyüp gidebilir, herifin istediği Brynne Bennett'in onun aletinin üstüne oturmasıydı!

Brynne bana bakarak içini çekti. "Sorunun ne olduğunu bana söyleyecek misin? Az önce hurladın ve hırlamanın mutluluğun ve uyumun evrensel işareti olmadığından oldukça eminim." Bana sinirlenmiş gibi görünüyordu.

"Bu biraz önce geldi." Cep telefonunu ekranda mesaj açık bir halde kucağına bıraktım.

Telefonu alıp okudu, bir defa yutkundu ve sonra bana yandan bir bakış attı. "Bunu gördüğünde kıskandın." Bu bir soru değildi.

Onu onayladım. Hazır konuşurken içimdekini söylemek de iyi olabilirdi. "Seni becermek istiyor."

Çıplak fotoğraflarını gördüklerinde bütün erkekler bunu istiyor. Bunu ona söyleyecek kadar salak değildim, fakat eğer istersem düşünebilirdim. Bu çırlıçıplak gerçektir!

"Bundan son derece kuşkuluyum Ethan."

"Eşcinsel o zaman?"

Omzunu silkti. "Alex'in eşcinsel olduğunu sanmıyorum ama cidden bilmiyorum."

"O zaman kesinlikle seni becermek istiyor." Artık yağmurla kaplanan pencereden dışarı bakarken acımasızca konuştum, hava nasıl hissettiğimle inanılmaz derecede uyumluydu.

"Ethan, bana bak."

Sesindeki emredici ton beni şoka soktu. Ve sertleşti.

Kısa zamanda benim için çok anlam ifade etmiş olan kadına bakarak ne söylemek istediğini merak ettim. Onu nasıl paylaşacağımı ya da nasıl kıskanç olmayacağımı veya nasıl diğer adamların ağzını sulandıran, becermeyi fanteziledikleri nü fotoğraf modelinin nezaket sahibi partneri olacağımı bilmiyordum. Nasıl o adam olacağımı bilmiyordum.

"Alex Craven bir *herif* değil."

Brynn'e kahkahasını tutmak için dudaklarını birbirine bastırarak büzdü. Sorun değildi. Sataşmasını kaldırmaya yetecek kadar rahatlamıştım.

Çok, çok aptal hissederken, "Ah," demeyi başardım, "pekâla o zaman, Alex Craven'la yemeğe gitmelisin ve

sana tonla şans dileyeceğim, bebeğim. Kadın gerçekten de seni işe almak istiyor gibi." Onayladım.

Bana güldükten sonra konuştu, "Çok fazla endişeleniyorsun, bebeğim."

Dudaklarına doğru eğildim ama dokunmadım. "Endişelenmemek elimde değil ve bana bebeğim demene bayılıyorum." Onu tekrar öptüm, bu defa bir mağara adamı gibi değil de, en başından onu öpmem gereken şekilde öptüm. Parmaklarımla başını tutarak benim için ne anlam ifade ettiğini göstermeye çalıştım. Alt dudağını birkaç defa dişlemek için yavaşça geriye çekildim, elimi yüzünün yan tarafından ve boynundan aşağı kaydırdım. "Şimdi seni eve götürmek istiyorum. Benim evime. Buna fena halde... ihtiyacım var."

Bunun benim rica anlayışım olduğunu bildiğini umdum. Birkaç gün yetecek kadar kıyafet getirmesini istemiştim ama gerçekten yaptığından emin olamadım. Sadece onun her zaman benimle birlikte olmasını istiyordum. Bunu çok derin bir istekten daha farklı şekilde açıklayamazdım. Benim için her an orada olması bir ihtiyaçtı. Konuşmam ve dokunmam için. Ve düzüşmek için. Bu beni tam da muhtaç bir piçe dönüştürüyordu ama umurumda değildi ve kendimi ona baskı yapmamak için tutmaya çalışmak sinir bozucu şekilde zordu.

"Pekâla, bu akşamlık senin evin." Elini saçıma doğru çıkarıp parmaklarını saçlarımla arasında gezdirdi, o zeki gözleriyle tekrar beni araştırıyordu. Yemin ederim beni açık bir kitap gibi okuyabiliyordu ve bana niçin katlandığını merak ettim. Sebebinin onun da beni sevmeye başlaması olduğunu umdum ama bunun üzerinde çok düşünmekten nefret ediyordum, çünkü hep aynı şeye dönüyordum; *ya sevmiyorsa?*

“Teşekkür ederim.” Elini tuttuğu yerden aldım ve öpmek için dudaklarıma doğru getirdim. Tepkisini görmek için gözlerini ona çevirdim ve o gülümsemesini gördüğümde oldukça mutlu oldum. Gülümseyerek karşılık verdim ve arabayı çalıştırdım. Kızımı tek başımıza olacağımız eve, gerçekten onunla yapmak istediğim şeylerin hepsini yapabileceğim yere götürmenin vaktiydi.

Ağızındaki parmesanlı tavuk; sulu et, iştah açıcı sos ve baharatlarla mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı, fakat masada karşımda oturan kişi çok daha iyiydi.

Erken saatlerde ben dizüstü bilgisayarımın çalışırken onun yemek yapışını izlemiştim. Yani bir bakıma. Mutfak barına yerleşip yayılmışım ve onu inceleyip arada sırada da gülümsemiştim. Onun mutfakta çalışmasının sesleri hoşuma gitmişti. Nadiren vakit geçirdiğim bir odadan leziz kokular gelmesi çok güzel bir histi. Brynne’in o güzel elleriyle yaptığı akşam yemeğimizin kokusu.

Bana soracak olursanız çok seksi bir olay.

Annabelle’in benim için yaptıklarından farklıydı, ne de olsa o, evimi temizleyip, bir şeyler pişirerek etiketleyerek dondurucuya koyan bir çalışandı. Ama bu gerçekti. İnsanların ücret aldıkları için değil, önemsedikleri için yaptıkları bir şeydi.

Evimde benim için yemek pişiren bir kadının olması da daha önce tecrübe etmediğim bir şeydi. Ama alışabileceğimden hiç kuşum yoktu. Evet. Brynne bana kancaı takmıştı. Zeki, seksi, güzel, başarılı, feci bir aşçıydı ve yatakta, altımda yayılmışken iynin de ötesiydi. Seksi

ve güzel olduğundan bahsettim mi? Daha sonra yatakta geçireceğimiz vakti düşündüm.

Bir ısırık daha alıp ağzıma yayılan tadın keyfini çıkardım. Saçını şu kısaçlı tokalardan biriyle toplamıştı ve derin V yakalı, kırmızı bir tişört giymişti. Gözlerim güzelce tomurcuklanmış ve dudaklarım için çılgık atan, o ağız sulandırıcı meme uçlarına kayıyordu. Uzun saçından birkaç tutam tokasından kurtulmuştu ve göğüs dekoltesinin şişkinlikleri üzerinde duruyordu. *Mmmmm... leziz.*

“Öyle düşünmene memnurum. Bunu yapması gerçekten çok kolay,” dedi.

Şarabından bir yudum alırken ağzını ve dudaklarını izledim, yüksek sesle konuştuğuma şok olmuştum ve yemekten bahsettiğimi düşünmesine memnun oldum. “Böyle güzel becermeyi nasıl öğrendin?” Çabucak düzelttim, “Yani pişirmeyi becermeyi!”

Gözlerini devirip başını iki yana salladı.

Sırıtırken göz kırptım. “İkisinde de iyisin, bebeğim; hem becermekte *hem de* pişirmeyi becerme kısmında.”

“Sersem,” dedi kaşlarını çatarak. “Yemek programlarını izledim ve öğrendim. Babam boşandıktan sonra onun üzerinde deney yapmama izin verdi. Yemek pişirmeye başladığım ilk zamanları ona sorabilirsin.” Kalkkaha atıp yemeğinden bir lokma daha bölerek ağzına attı. “Ama seni *becermeye* başladığım zamanı sormasan iyi edersin!”

Kendi kendime güldüm ve başımı eğdim. “Bu akşam yaptığın yemek kadar iyi değildi o zamanlar, öyle mi?”

“Yakın bile değildi. İlk denemelerim çok kötüydü ve bedelini babam ödedi. Yine de hiç şikâyet etmedi.”

“Baban aptal değil ve seni çok fazla seviyor.”

“İkinizin konuştuğuna memnurum. Senden gerçek-

ten hoşlanıyor Ethan. Sana fazlasıyla saygı duyuyor." Bana gülümsedi.

"Ah, ben de onun için aynısını hissediyorum." Annesiyle ilgili konuyu açmadan önce tereddüt ettim ama yapmam gerektiğini fark ettim. "Yine de, annenin bugün benden o kadar da etkilendiğini sanmıyorum. O konuda üzgünüm. Kendimi tanıtmanın ve hayatında ne aradığını söylemenin en iyisi olacağını düşündüm. Gerçi sanırım daha zarifçe söylemeliydim."

Başını iki yana salladı. "Sorun değil. Aslında senin bana göz kulak olmandan memnun olduğunu ve hiçbir şey olmayacağından emin olmaya kararlıymışsın gibi konuştuğunu söyledi..."

Sesindeki titremeyi yakaladım ve hiçbir şeyi ona güven vermekten daha çok istemedim, fakat bitirmesini bekledim.

"Buna rağmen, bana kafayı taktığını düşünüyor." Brynne tavuğuyla oynadı.

Omzunu silktilim. "Ondan lafımı esirgemedim, bu doğru. Annene senin için ne hissettiğimi anlattım."

Bana gülümsedi. "Bana onu da anlattı. Oldukça cesur-sun Ethan."

"Doğruyu söylemek cesaret değil, beklenendir." Başımı iki yana salladım. "Ailenin, kızlarına sadece güvenlik sağlamadığını bilmesi benim için önemli." Tek elimle ona doğru uzandım. "Senin bilmen de önemli, Brynne, çünkü sen benim için bir işten çok daha fazlasısın."

Elini benimkinin içine bıraktığında, elini sıktım. Gözlerim kapanırken, parmaklarım da elinin narin kemikleri üzerinde kapandı. Bu akşam bana yemek hazırlamış olan ve bu sabah kravatımı bağlayan güzel eller. Bundan çok

kısa bir süre sonra onu yatağa götürüp yatırdığımda, vücuduma dokunacak olan el.

“Sen de öylesin, Ethan.”

Sahiplenme hissinin bedenimi tekrar ele geçirdiğini hissettim. Yemin ederim sanki bir düğmeyle çalışıyordu. Bir an için durumumuzu son derece iyi şekilde kaldırıyor ya da öyle yaptığımı sanıyordum ve sonra bir şey konuşuluyor veya ima ediliyordu ve bam, anında “şimdi seni becermek istiyorum” diyarına gidiyordum.

Tek duymam gereken onun sözleriydi. Sandalyemden kalktım ve onu da kendimle birlikte kaldırıp kucağıma aldım. O uzun bacaklarının belime dolandığını hissettim, böylece onu yemek odasından dışarı, yatak odasından içeri taşıyabilirdim.

Yüzümü yanlardan kavradı ve onu taşıdığım yol boyunca beni çalgınca öptü. Şikâyet etmiyordum. Brynne’in tümüyle uyarılmasına bayılıyordum. Ve Brynne böyle olabiliyordu.

Tanrı’ya şükür.

Soyma oyununu beklemeden üstündekini ve altındakini çıkardım, tamamen aklımı kaybetmeden önce vücudunu görmem lazımdı. Eflatun sütyeni ve siyah bir tanga vardı. Üzerinden ona doğru inledim. “Ne yapmaya çalışıyorsun kadın, beni öldürmeye mi?”

Gülümsedi ve başını yavaşça ileri geri salladı. “Asla,” diye fısıldadı.

Bu cevabı için eğilip onu yavaş ve tatlı bir şekilde öptüm ama kalbim sertçe ve hızlıca çarpıyordu. Tanrım, benimleyken böyle olmasını seviyordum, çok yumuşak ve çekici; beni olduğum gibi kabul ediyordu.

Onunla ilgili bir sürü şeyi seviyordum.

Onu karnının üzerine çevirdim ve güzel sütyeninin

kopçasını açıp tangasını çekiştirdim. Manzaraya kapılıncaya soluğum kesildi, ellerimi sırtından aşağı, kalçalarına, o güzel poposuna indirdim ve sonra tekrar yukarı çıktım.

Çıplak kaldığında biraz sakinleştim ve ağırdan aldım. Kıyafetlerimi üzerimde bırakarak yanına uzandım. Benimle yüz yüze gelmek için döndü ve sadece birbirimizin yüzüne baktık.

Saç tokasına uzanıp çıkardım, saçlarını sırtına ve omuzlarına yaydım. Brynne'in uzun, ipeksi saçları vardı. Onlara dokunmayı ve parmaklarımı aralarından geçirmeyi seviyordum. Üzerime çıkıp aletimin üzerinde hareket ederken saçlarının göğsüme saçılmasını seviyordum. Onu paramparça eden bir orgazmla sarsıp, adımı haykırtarak becerirken bir avuç saçını kavramayı ve onu sımsıkı tutmayı seviyordum.

Ancak bu akşam onların hiçbirini yapmadım. Onun yerine yavaşça ve dikkatle üzerinde uğraştım, olmak zorunda olduğum tüm yerlere dilimi ve parmaklarımı soktum, onu defalarca boşalttıktan sonra soyundum ve penisimi içine soktum.

Bu şekilde, birbirimize tam anlamıyla uyuyorduk. Onunla seks yapmak beni karmaşıklığın en derin seviyelerine kadar itiyordu; Brynne farkında değilse bile, ben farkındaydım. Hatta olayın ateşiyle ona ne söylediğimi bile bilmiyordum. Bir sürü şey söylüyordum, çünkü edepsizliğim hoşuna gidiyordu. Bana öyle olduğunu söylemişti. Hoşuna gitmesi iyi bir şeydi, çünkü elimde değildi. Beynimle ağzım arasındaki filtre neredeyse yok oluveriyordu.

Beni güçten düşürüp hâlâ içine gömülü bir halde uy-

kuya dalmaya başlamamı sağlayan patlayıcı orgazm sırasında ona ne söylediğimi hâlâ bilmiyordum ve bir süre daha içinde kalmama izin vermesini umuyordum.

Fakat Brynne, "Ben de seni seviyorum," dediğinde, ne demiş olduğumu anladım.

Gözlerim açılıverdi ve karanlığa bakarak ona sarıldım. O kelimelerin sesini hiç durmadan kafamda canlandırdım.

Siktir. Yapacaklar. Damarlarımdan vücuduma adrenalin pompalanırken, kalbim hiç bilmediğim bir korkuyla çarpmaya başladı. Bunun gelmesini bekliyordum. Derinlerimde biliyordum, fakat akıl sağlığımı korumak için kafamdan uzaklaştırmıştım. İnkâr bir süre için işe yaradı, fakat onun da süresi dolmuştu.

Adam, "Hazır mısın?" diye sordu. Soruyu soran yaratık, içini dışına çıkarmak ve yavaşça kan kaybetmesi için bırakmak istediğim herifti. KADININ hakkında konuşan. Hiç durmadan Brynne'e zarar vermekle alay eden.

Siktir, HAYIIIRR!

Üzerime yürürken başımı iki yana salladım, yüzü çok yakındı, el sarması karanfilli sigarasının dumanı girdap gibi dönüyor, kışkırtıyor ve ağzımı sulandırıyor. Böyle bir anda bir sigara için açlık duymam komikti ama duyuyordum. Eğer yapabilseydim siktiğimin sigarasını onun ağzından çekip alırdı ve kendi ağzına tıkarırdı.

Kollarım başka biri tarafından arkamdan tutuldu ve burnum tıkandı. Nefesimi tutmaya çalıştım ve elimden geleni yaptım, fakat bedenim bana ihanet etti. Soluk almak için ağzımı açtığım anda boğazımdan aşağı mide bulandırıcı bir şey döktü. Yaşam iksirinin aşağı inmemesi için uğraştım, fakat yine bedenim bana nefes aldırma temel işlevini gerçekleştirdi. Ne iro-

nikti. Beni infaz etmek için uyuşturuyorlardı... böylece süreç sırasında karşı koymayacaktım... onlar da ölümümü kasete alıp tüm dünyaya gösterebilecekti.

Hayır. Hayır! HAYIR!

Sahip olduğum her şeyle karşı koydum, fakat çabalarım sadece güldü. Gözlerimden yaşların döküldüğünü hissettim, fakat ağlamadığımdan emindim. Ben asla ağlamazdım.

Bir emir böğürdü ve sonra gördüm. Kamerayı. Ben bakarken bir ast tripodu kurdu ve esrar beni ele geçirmeye başlarken göz yaşlarımın akmasına izin verdim.

Kesinlikle ağladığımı fark ettim.

Fakat onların düşündüğü sebepten değildi. Babam ve ablam için ağlıyordum. Brynne'im için. Bu... şeyi... sonum olan şeyi görmek zorunda kalacaklardı. Bütün dünya izleyecekti. O görecek.

"Kendini tanı!" diye emretti.

Kafamı iki yana salladım ve kamerayı işaret ettim. "Video yok! VIDEO yok, seni ibne! SIKTIĞIMIN VIDEOSU YOK—"

Elinin tersiyle ağızma öyle acımasızca indirdi ki darbenin gücü beni susturdu. Kameranın merceğini künyeme çevirmiş olan adama bir emir daha böğürdü ve duraksayan İngilizcesiyle okudu: "Blackstone, E. SAS. Komutanı. İki dokuz bir beş sıfır bir."

Tekrar bana doğru yöneldi, bu defa kınından bir Gurka kaması çıkardı. Bıçak kıvrımlıydı ve güzelce bilenmişti. Uyuşturucudan dolayı tepki verme kabiliyetim zayıflamış olsa bile, aletin yapmak üzere olduğu iş için iyice hazırlandığını görebiliyordum.

Annemi düşündüm. Bütün hayatım boyunca onu istemiştim ve şimdi her zamankinden daha çok istiyordum. Cesur değildim. Ölmekten korkuyordum. Brynne'e ne olacaktı? Ben gittikten sonra onu kim koruyacaktı?

Ah, Tanrım...

"Video olmaz. Video olmaz. Video olmaz. Video olmaz," çıkarabildiğim tek iniltiydi. Ve artık inilti ağzımın çıkaramayacağı bir sese dönüştükten sonra diğerleriyle birlikte aklımdan geçen son şeydi. "Üzgünüm, baba. Hannah. Brynne... Lanet olsun, çok üzgünüm..."

"Ethan! Bebeğim, uyan. Rüya görüyorsun." Seslerin en tatlısı kulağıma geldi ve yumuşacık eller bana dokundu.

Soluk soluğa sıçradım, şuurum beni fazla tetik bir duruma sokmuştu. Yatağın başına çarpıp içimi oksijenle doldurmaya çalıştığımda elleri üzerimden düştü. Zavalı Brynne, benimle birlikte yatakta doğrulup otururken gözleri kocamandı, korkmuş görünüyordu.

"Ah, siktir!" Nerede olduğum gerçeğini idrak ederken nefes nefeseydim.

Nefes al, orospu çocuğu!

Bunu çok kez yapmıştım. Yalnızca kafamın içindeydi. Gerçek değildi. Ama işte burada oturuyor, kadının önünde fena halde aklımı kaçıryordum. Onun için korkutucu olmalıydı ve bu yüzden derinden bir pişmanlık duydum. Sanki midem bulanabilirmiş gibi hissettim.

Tekrar uzandı, elinin göğsümdeki soğuk dokunuşu beni yeryüzüne indiriyor, şu âna geri getiriyordu. Brynne yatakta tam yanımdaydı, o bombok rüyada değildi. Onu kâbuslarıma sokup duruyordum. Niye bu lanet olası şeyi yapıyordum?

Kayarak bana yaklaştı ve elini göğsümün üzerinde tuttum, hayatım dokunuşuna bağılıymış gibi hissediyordum.

"Bu da neydi Ethan? Bir şeyler bağılıyor ve yatakta kendini savurup duruyordun. Seni uyandıramadım—"

"Ne söyledim?" diyerek onu kestim.

"Ethan," dedi yatıştırırcasına, yüzüme uzanıp parmaklarını çenemde gezdirdi.

"Ne söyledim?" diye bağırdım, elini yakaladım ve vücudumdan uzakta tuttum. Ağzımdan neler çıkmış olabileceğini düşünürken kusma dürtüsü hissediyordum. İrkildiğinde onu korkuttuğum için üzülüm, fakat bilmek zorundaydım. Karanlıkta gözlerimi ona dikerek ciğerlerimi yeterli oksijenle doldurmaya çalıştım. Bu neredeyse anlamsız bir denemeydi tabii. Şu anda tüm Londra'da beni tatmin etmeye yetecek kadar hava yoktu.

"Durmadan video olmaz deyip duruyordun. Bu ne demek, Ethan?"

Örtü beline doğru düşmüş, güzel çıplak göğüslerini gökdelenlerin arasından göz kırpañ ayın ışığına açmıştı. Elini, parmaklarımın arasından çekip alırken gözlerinde bir tereddüt gördüm ve bundan nefret ettim. Gitmesine izin verdim.

"Üzgünüm. Ben... ben bazen rüyalar görüyorum. Sana o şekilde bağırdığım için üzgünüm." Yataktan fırlayıp banyoya girdim. Lavaboya doğru eğilip suyun kafaından aşağı akmasına izin verdim, ağzımı çalkaladım ve çeşmeden su içtim. Siktir, aklımı başıma toplamalıydım—bu hiç doğru değildi. Onun için güçlü olmam gerekiyordu. Tüm o şeyler eski hikâyeydi ve geçmişimin cehenneminde gömülüydü. Bugünümde ve Brynne'le olan geleceğimde kesinlikle hoş karşılanmıyordu.

Kolları arkamdan etrafıma dolandı. Sırtımda çıplaklığını hissedebiliyordum ve bu aletimi canlandırmıştı. Dudaklarını yara izlerime bastırıp öptü. "Konuş benimle. Orada olan neydi anlat bana." Yumuşacık sesi demir gibi güçlü kararlılık taşıyordu, fakat onu bu eziyetli karmaşaya götürebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Oraya benimle birlikte girmesinin oluru yoktu. Bu masumiyetiyle olmazdı.

"Hayır. İstemiyorum." Lavabonun üzerindeki aynaya baktım ve kendimi gördüm, saçımdan su damlıyordu. Brynne'in kolları yanlarımdan gelerek göğsümün üzerinde kavuşuyordu, her türlü bokluğun olduğu sonu gelmez bir kâbustan dolayı kalbimin acımasızca gümbürdediği yerde. Yine de bana sarılıyordu, o güzel ellerinin içinde kalbimi tutuyordu. Beni rahatlatmak için buraya kadar peşimden gelmişti.

"Ne videosu Ethan? Bir video hakkında çılgık atıp durdun."

"Bununla ilgili konuşmayacağım!" Ona karşı kullandığım ses yüzünden gözlerimi kapattım, içimde öfkeyi duymaktan nefret ediyordum, beni bu şekilde görmesinden nefret ediyordum.

"Benim yüzümden mi? Benim videom mu?" Ellerini üzerimden çekip benden uzaklaştı. "Hiç görmediğini söyledin." Sesindeki incinmişliği duyabiliyor ve bu senaryoda aklının nereye gittiğini tahmin edebiliyordum. Hedeften daha uzak olamazdı.

O anda bana güvenmeyebileceği korkusuyla, tekrar gider endişesiyle tümüyle kendimi kaybettim. Arkamı dönüp onu sertçe kendime doğru çektim. "Hayır, bebeğim. O değil. Lütfen. Ondan değil. Sorun benim, geçmişimden... savaştaki kötü bir zamandan."

"Yine de anlatmayacaksın. Niçin sana ne olduğunu... yara izlerini anlatamıyorsun, Ethan?"

Geri çekilmeye, aramıza mesafe koymaya çalıştı ama buna izin vermem mümkün değildi. "Hayır, Brynne. Sana ihtiyacım var. Benden kaçma."

"Kaçmıyorum—"

Dudaklarımı onunkilere yapıştırarak sözünü kestim, dilimi öyle derinlere daldırarak ona sahip oluyordum ki tek yapabildiği kabul etmekte. Onu kaldırıp kucığıma alarak yatağa doğru onunla birlikte ilerledim. İçinde olmam gerekiyordu, her yönden. Onun burada olduğuna, benim yaşadığıma dair doğrulamaya ihtiyacım vardı. Benim himayemde güvende olduğuna, hayatta olduğuma... güvende olduğuna... hayatta olduğuma...

"Bebeğim, benim için öyle güzel ve iyisin ki... Sen benim için her şeysin, tamam mı? Bana beni istediğini söyle." Dizlerimle bacaklarını aralarken ve iki parmağını ıslak sıcaklığına iterken gevezelik ediyordum. Sıvazlamaya başladım, önceden kalmış meniye hoşuna giden şekilde klitorisinin üzerine ve etrafına sürüyordum.

Nefes nefese, "Seni istiyorum, Ethan," diye yanıtladı, kadınlığı benim için yanıyor, beni içine almaya hazırlanıyordu. Tanrım, benimleyken böyle itaatkâr olduğu zaman iki ateş arasında kalan kontrolümle savaşıyordum; bu davranışın bu şekilde işe yaradığı ilk kadın olsa da, bu inanılmaz derecede tahrik ediciydi.

"Her şeyine sahip olmama izin vereceğini söyle bana. Her parçana. Hepsini istiyorum Brynne!"

"İzin vereceğim!" diye çığlık attı. "Tam buradayım."

Dilimle derinden ve doğrudan, tekrar ağzının içine dalıverdim, parmaklarım kadınlığının içinde hareket ediyor, onu daha da ıslatıyordu. "O frambuaz dudakları aletimin etrafına sarıp beni emerek boşalttığında o ağız benim."

Altımda hareket etti. Meme uçlarından birini kavramak için dudaklarından uzaklaştım. Ondan bir inilti çıkana kadar hafifçe ısırdım, ardından iyice şişene kadar emdikten sonra diğer göğsüne aynısını yaptım. "Güzel

göğüslerin de bana ait... Onları ısırp emerek seni deliye çevirdiğimde."

"Ah, Tanrım..."

Vücudundan aşağı doğru hareket ettim, parmaklarım hâlâ içindeydi, yumru boyunca kayarak onu zirveye daha çok yaklaşıtıyordu. "Aletimi soktuğum ve içine menimi akıttığım bu tatlı bal kutusu her zaman benim." Daha edepsiz şeyler fısıldadım ve onun daha fazla ateşlendiğini hissettim.

Dilimi klitorisinde kıvırdım ve hatta dişlerimi bile değdirip hafifçe dişledim, ta ki çığlığını duyana kadar. Sonra dokunuşlarımı yatıştırıcı, fazlasıyla nazik yumuşak dokunuşlara dönüştürdüm, zamanı gittikçe uzatıyordum.

"Daha fazlasına ihtiyacım var. Becer beni, Ethan!

Ah evet, daha da ateşliydi.

Lanet olsun, en sonunda kadınım tam da onu istediğim yerdeydi. Dilimin her bir yanındaki tadıyla deliye döndüm, benim tadım, onun kokusu, sıcaklığı, sırlıslıklam olmuş hali, süper yakıtlı seks!

"Sana daha fazlasını verebilirim bebeğim. Daha fazlasını vermek istiyorum." Parmaklarımı vajinasından dışarı çıkarıp diğer deliğine kaydardım ve sırlıslıklam işaret parmağımla açıklığının kenarında gezdirdim. İçine bir soluk çekti ve hareketsizleşti. Sadece parmak ucumu içine kaydardım ve bakışıyla buluştum. Vahşi görünüyordu, gözleri alev alevdi. "Buraya girmek istiyorum, Brynne. Güzel kıcını becermeme izin verecek misin?" Titreyen dudaklarına doğru konuştum ve alttakini ısırđım, cevabım beklerken parmak ucum hâlâ açıklığına sataşıyordu.

"Evet!" Sert bir fısıltı olarak çıktı, fakat kesinlikle kabul ediyordu.

Geri çekildim ve onu karnının üzerine çevirdim. Kalçalarını kavrayıp havaya kaldırdım ve arkasında dizlerimin üzerinde durabilmek için bacaklarını genişçe ayırdım. Nefes kesiciydi. Benim için tamamen açılmış, bekliyor ve beni kabul ediyordu. Alışılmışın dışında mükemmeldi.

Elim aletimdeydi, başını ıslanmış vajinasında kaydırırdım. Tekrar tekrar klitorisinin üzerinde gezdirerek onu boşalmaya daha çok yaklaşıyor ve penisimi iyice kayganlaştırıyordum.

"Mimmm hummm," diye inledim, penisimi sıkı deliğinde ortaladım. "Sen öyle mükemmel bir şeysin ki..." İttim ve sadece aletimin başını içeri soktum, onu biraz daha açmaya çalışıyordum ve kendimi kolayca kaybedebileceğimi düşündüm. Mesela, içine bile girmeden boşalmak gibi.

Gerildi ve istilama karşı yay gibi yükseldi, arında baskıyı azalttım. Hareketsiz kalmasını sağlamak için elimi sırtının alt kısmına yerleştirdim. "Sakin ol... Benim için rahatla bebeğim." Hareketsizleşti ve ağır ağır soluyup beni bekledi, arzularıma teslim oluyordu; her an patlamaya hazır penisimin etrafını kavrayan kaslarıyla öyle mükemmel biçimde sahip olunabilir ve öylesine sıkıydı ki. Canını yakmak istemedim ama Tanrım, içine karışabileceğim son yere sahip olmak için benim gibi harekete hazır olması ne kadar nefes kesici bir uyarandı.

Altımda ürperdi. "Beni boşaltmak üzeresin, bebeğim. Seni öyle fena istiyorum ki ama önce sen. Sana kendini çok iyi hissettireceğim!"

"Ethan, lütfen beni boşalt!" Sadece ucunu soktuğum aletime doğru kıvrandı, hepsini almaya hazırdı. Acı ve-

rici bile olsa bana izin vereceğini fark ettim, çünkü o çok cömert bir âşıktı.

Azizler yardımcım olsun!

Sahip olmak üzere olduğum o esnemiş, gizemli yerine gömülmemek bütün gücümü aldı. İstedim. İhtiyaç duydum. Ama ona sevgiyle muamele etmeyi daha çok isteyip ihtiyaç duyuyordum. Canını yakacağımı biliyordum ve hazır olmaya yakın bile değildi. Üzerinde çalışmamız gerekecekti; bu beklenmeye değer bir şey olacaktı. Birlikte yaptığımız her yeni şey gibi. Şu anda kahrolası aklım başımda değildi ve benimle ilk anal seksini yapması için baskı yapılacak zaman değildi.

Sırtına doğru, "Brynn... Seni çok seviyorum," diye fısıldadım, aletimi vajinasını bulmak için aşağı ittim. Dokunduğumda eti ateş gibi yanıyordu. Derin bir şekilde içine girip, becermeye başladığımda kendi bağrışımı duydum. Ellerim kalçalarını sıkıca kavıyor, tekrar tekrar, hiç durmadan aletime doğru sertçe çekiyordum. Bedenlerimizin birbirine çarpma sesinin yerini saf zevkten oluşan mırıltılar aldı.

Uzun süre devam ettik. O dehşet verici rüyayı sistemimden atmam gerekiyordu ve düzüşmek benim için bunu yapacak bir yoldu. Eğer düzüşebiliyorsan hayattasındır; bu acımasız mantığa karşı koymak zordu.

Oldukça sert bir düzüşmeydi, bizim için bile. Ve Brynne benden gelen sertlikle başa çıkabiliyordu. Daha önce yapmıştı ve tekrar yapacaktı, çünkü gitmesine asla izin vermeyecektim. Asla. Az önce onunla yaptığım şeyleri başka biriyle yaptığımı hayal edemiyordum. Yapamayacağımı da biliyordum.

Daha sonra karanlıkta, onu sürüklediğim çılgın seks yolculuğundan ve yanımda derin bir uykuya daldıktan

sonra anladım: O kadar fazla doruğa ulaşmıştı ki en sonunda kendimi durdurabildiğimde yorgunluktan sızmıştı. Buna rağmen durmamı hiç istememişti. Kendini bana vermiş, cevaplar için baskı yapmamıştı. Buna memnundum, çünkü henüz hiçbirini konuşmak istemiyordum. Kâbusumdan sonra hâlâ fazlasıyla hassastım.

Bir sigara yakmak istesem de kendime engel oldum. Brynne'e yapılmış bir hata gibi hissettiriyordu. Benim sağlıksızca sigara içişime onu ortak etmem yanlıştı ve artık onun etrafındayken bunu yapmayacaktım.

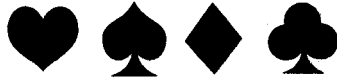
O seanstan sonra uyuyuşunu, düzenli olarak nefes alıp verişini, uzun kirpiklerinin elmacık kemiklerine değişişini, saçının vahşice yastığa dağılmasını izlemek tamamen nefesimi kesiyordu. En sonunda meleğimi bulduğumu biliyordum ve sahip olduğum her şeyle ona tutunacaktım.

Rüyadan başka bir şey değil...

Beni işkencemin deliliğinden kurtarmış, daha önce istemediğim şeyleri istememi sağlamıştı. Onu güvende tutmak için gerekirse cinayet bile işlerdim. Eğer onun başına bir şey gelirse, bu beni öldürürdü.

En sonunda tekrar uykuya dalabildimde, bunun tek sebebi onun benimle birlikte olmasıydı.

Bölüm 9

Boş bir yatakta, boş bir dairede ve hakiki bir kâbusa uyandım. Dün gece olanların ardından, beklediğim son şey Brynne'in firar etmesiydi.

Bir şeylerin yolunda olmadığına dair ilk işaretim yatakta dönüp ilerlemeye devam ettiğim zamandı. Çiçeklerin ve dün geceki yozlaşmış seksin kokusunu taşıyan, dayanacağım ve kendimi etrafına saracağım yumuşak, sıcak beden yoktu. Sadece örtüler ve yastıklar... O yatağında değildi. Adını seslendim ve yalnızca uğursuz bir sessizlikle karşılaştım. Korkuyla midemin bulandığını hissetmeye başladım.

Dün gece onun için çok mu fazlaydı?

İlk önce banyoyu kontrol ettim. Duşu kullanmış olduğunu görebiliyordum. Kozmetik ürünleri ve fırçası tuvalet masasının üzerindeydi, fakat kesinlikle o yoktu. Mutfakta kahve yapmıyordu, ofisimde e-postalarını kontrol etmiyordu, spor odasında spor yapmıyordu, dairenin hiçbir yerinde yoktu.

Monitörden ön kapıyı ve koridoru kaydeden güvenlik kamerasının görüntüsünü aldım. Gelen ve giden herkes içinde olacaktı. Kalbim göğsümde öyle sertçe çarpıyordu ki resmen gözle görülür şekilde hareket ediyordu. Son saati başa sardım ve işte oradaydı, koşu şortu ve spor

ayakkabılarını giymiş, kulağında kulaklıklarla asansörlere doğru gidiyordu.

"Siktir!" diye bağırdım, ellerimi masanın üzerine indirdim. Sabah koşusu için mi dışarıdaydı? İnanılmaz! Gördüğüm şey üzerine gözlerimi kırptırdım ve tek elimi sakalımın üzerinde gezdirdim.

"Şu anda onun peşinde olduğunu söyle!" Neil'a direkt hattan bağırdım.

"Ne?" Sesi hâlâ yatağmda yayılıyormuş gibi geliyordu ve kendimi öncekinden daha hasta hissettim.

"Yanlış cevap, dostum. Brynne evden çıkmış. Koşuya gitmiş!"

"Uyuyordum, E," dedi. "Seninle birlikte evindeyse niçin onu takip edeyim ki—"

Neil'ın suratına kapatarak Brynne'in cep telefonunu aradım. Elbette sesli mesaja düştü. Neredeyse telefonu duvara fırlatıyordum ama mesaj yazmayı başardım: **Hangi Kahrolası yrdsn?**

Dolabıma koştum, üzerime kıyafet ve ayakkabıları geçirdim. Araba anahtarlarını, cüzdanı, cep telefonumu aldım ve garaja indim. Lastikleri cırlatarak caddeneye atıldım ve güvenlik kamerasında görüldüğü zamanın üzerinden geçen vakitte ne kadar uzaklaşmış olabileceğini hesaplamaya başladım. Aklım, bu saatte profesyonel bir tetikçinin onu öldürmesinin ve kaza süsü vermesinin ne kadar kolay olduğuyla ilgili vahşi senaryolarda dolanıyordu.

Saat erkendi, yediye biraz geçiyordu, gün için canlanan tipik basık bir Londra sabahıydı. Her zamanki teslimat kamyonları ve sokak satıcıları geziniyor, civardaki kahve dükkânında hareket başlamıştı, birkaç erkenci sabah koşucusu sporlarını yapıyordu, fakat hiçbirini benim

aradığım kişi değildi. Herhangi bir yerde olabilirdi.

Sürekli niçin bana söylemeden başını alıp gittiğini düşünmeye geri dönüyordum. Benim yüzümden olacak diye ödüm kopuyordu. Dün gece gördüğü yönüm. Ondan sonra olanlar... Aklım Brynne'le o kadar meşguldü ki bu gülünçtü. Tanrı biliyor ya, ikimizin de sorunları vardı, fakat dün geceki duygu patlaması belki onun uğraşmak istediğinden fazlaydı. Göğsümü ovalayarak arabayı sürmeye devam ettim.

Telefonum çaldı. Neil. Sesini araba hoparlörüne verdim.

"Henüz onu görmedim. Şimdi Cromwell'deyim, güneye gidiyorum ama güvenlik kamerasındaki zamana bakarsak, onun gitmiş olabileceğinden daha ileri gittim sanırım."

"Bak, E, üzgünüm."

"Onu bulduktan sonra bunu söyleyebilirsin." Öfkeliydim ama bu onun hatası değildi. Brynne benimle birlikteydi ve Neil teknik olarak görev başında değildi. Bu benim hatamdı. Ne sikik bir karmaşa ama.

"O zaman ben doğuya gideceğim. Koşucular parktaki Heath Downs'ı takip ediyor."

"Onu yap, dostum."

Etrafı taramaya devam edip ondan bir iz için dua ederken bir mesaj geldi: Uyanmışsın. Kahve alıyorum. Sana ne getirmemi istersin?

O tatlı kıçını eve getirmeye ne dersin, kadın!

Rahatlama beni resmen minnettarlıkla dizlerimin üzerine çöktetti, fakat şu anda ona çok ama çok öfkeliydim. Kahrolası kahve almak için dışarıda! Yüce Tanrım! Anında kenara çektim ve bir an için başımı direksiyona dayadım. Onu karşıma almam ve gelecek birkaç ayda ha-

yatında birkaç şeyin değişmek zorunda olduğunu açıklamam lazımdı. Ve şu tek başına yaptığı sabah koşuları söz konusu bile değildi.

Beni sinirlendirdi!

Mesajı yazarken parmaklarım titredi: **Hangi kahve dükkânı?**

Kısa bir duraklamanın ardından yanıt geldi: **Hot Java. Kızdın mı?**

Boş bir soruydu bu.

İsmi verdiğ i kahve dükkânı dairem den bir sokak bile ötede değildi. Hatta gece bende kaldığı zamanlarda birkaç sabah birlikte gitmiştik. Tüm süre boyunca Brynne evin yakını ndaydı! Mesaj yazdım: **Bir yere ayrılma! Seni almaya geliyorum!**

Kendi sokağıma dönen yollarda gitmek en az on dakika sürdü. Kendime birkaç sebepten kızgındım, fakat en çok uyanıp gittiğinden haberim olmadan uyuduğum için. Peşinden öyle aceleyle çıkmıştım ki kahve dükkânının yanından dikkat etmeden geçip gitmiştim ve bu kabul edilemezdi. Kontrolümü kaybediyordum.

Derin uykumun nedenlerini şimdilik bir kenara bırakmaya karar verdim.

Cehennemden gelen kâbus ve sonrasında gelen düzüş-raton, olabilir miydi ki?

Bir noktada, muhtemelen yakında, konunun tekrar eşeleneceğini biliyordum; Brynne bana soracaktı, fakat bilinçaltımda fokurdayan şey her neyse şu anda yüzleşemeyecek kadar hassastım. İnkâr çok daha çekici görünüyordu.

Hassiktir! Bunda kasıt yoktu.

Hay lanet, ona söylediğim gibi kafenin içinde beklemek yerine elinde iki kahveyle kaldırımda duruyordu!

Ve yalnız değildi. Herifin biri salyalarını akıtıyor, onunla muhabbet ediyordu, kim bilir Brynne için kimdi. Tanıdığı biri mi? Yoksa amacını sadece Tanrı'nın bileceği bir şeyden dolayı mı üzerine düşüyordu! Yalnız kaldığımızda bu davranışı için kıcı öyle bir şaplaklanacaktı ki...

Yolun karşı tarafına park etmek zorunda kaldım ve karşıya geçtim. Yaklaştığını gördü ve yanındaki adama bir şey söylediğinde adam da dönüp bana baktı. Gözleri biraz alevlendi ve Brynne'e doğru yaklaştı.

Yanlış hareket, göt herif.

"Ethan," dedi, sanki bu, güne başlamanın kabul edilebilir bir yoluymuş gibi gülümsüyordu.

Ah sevgilim, bazı şeyler hakkında fena halde bir konuşma yapmamız gerekiyordu.

"Brynne," dedim gergince, belinden tutarak onu kendime çektim ve arkadaşına uzun, iyi bir bakış attım. Yaklaşık on dakika önce yoluna gitmesi gereken arkadaşına. Adam benim zevkime göre biraz fazla cüretkârdı, sanki kadınımla konuşmaya hakkı varmış gibi orada duruyordu, bunu daha önce yapmış ve onunla mazisi varmış gibiydi. Siktir! Brynne'i tanıyordu. Bu adam Brynne'i tanıyordu.

"Ethan, bu Paul Langley, humm... sanat departmanından bir arkadaşım. Öğretmenlik yapıyor... Ben tam çıkar-ken Paul içeri giriverdi."

Gergindi. Brynne rahatsız olmuş göründü ve eğer ben bir şeyde iyiysem, o da insanları okumaktı. Brynne'den yükselen huzursuzluğun kokusunu alabiliyordum. Öte yandan herif farklı bir hikâyeydi. Fazla kendini beğenmiş ve biraz fazla yetkili gibi görünüyordu, benim anlamamı sağlayan da oydu.

Brynne kendini toparlamış gibi görünüp konuştu,

"Paul, bu Ethan... Blackstone, erkek arkadaşım." Kahvelerden birini uzattı. "Sana misto aldım." Bana bakarak kahvesinden bir yudum aldı. Evet. Rahatsızdı.

Aptal, elini ilk uzatan oldu.

Senden nefret ediyorum.

Tek kolumu Brynne'e dolamıştım ve diğerini de az önce elime tutuşturduğu kahve işgal ediyordu. Elini sıkamak için kadınımu bırakmam gerekiyordu. Pürüzsüz takımı, profesyonel, temiz tıraşı ve küstah görünüşü yüzünden ondan nefret ettim. Elimî Brynne'in belinden çekip ona uzattım. Elini sertçe sıktım ve ne kadar berbat görüldüğümü düşünmemeye çalıştım, çünkü yataktan çıktığım gibiydim.

Langley aslında öyle kast etmeyerek, "Ne zevk," dedi.

Kısa bir baş selamıyla cevap verdim. Yapabileceğimin en iyisiydi ve kaba davranmış olmam ya da olmamam umurumda bile değildi. Asla arkadaşım olmayacak, yanlış zamanda yanlış yerdeki herifin biriydi. Anında ondan nefret etmiştim.

Gözleri üzerimde gezindi. Bu el sıkışmayı ilk bitiren olmaya karar verdim. Ya da sidik yarışını.

Elimi çektim ve dudaklarımı Brynne'in saçına bastırdım ama konuşurken gözlerimi adamın üzerinde tuttum. "Uyandığımda yoktun." Kolumu tekrar ona doladım.

Gergince güldü. "Sadece bu sabah canım beyaz çikolatalı mocha çekti."

"Görüyorum ki hâlâ sabah kahvene ihtiyacın var. Bazı şeyler hiç değişmiyor, hı, Brynne canım?" Langley, Brynne'e pis pis sırttı ve işte tam o anda farkına vardım. Onu becermişti. Ya da en kötü ihtimalle denemişti. Bir çeşit mazileri vardı ve ben sadece gözlerimin önünde dalgalanan kırmızı kıskançlık bayrağını görebiliyordum.

Lanet olsun, o saniyelerde bedenim vahşi duygularla kavruldu. Langley'e yumruğumla kaldırırma yüzüstü yatmayı göstermek istiyordum, fakat Brynne'i ondan uzağa götürmeye daha çok ihtiyacım vardı.

"Gitme vakti, bebeğim," diye bildirdim, elimi sırtına bastırıyordum.

Brynne bir an için gerildi, fakat sonra uyum sağladı. "Seni tekrar görmek çok güzeldi Paul. Kendine iyi bak."

"Aynı şekilde, güzelim. Yeni numaranı aldım ve sende de benimki var, yani beni nerede bulacağını biliyorsun, tamam mı?" Piç herif bana baktı ve gözlerinde meydan okuma olduğu barizdi. Benim bir çeşit mankafa olduğumu düşünüyordu ve eğer Brynne kurtarılmaya ihtiyaç duyarsa sadece aramasını, Yakışıklı Prens'in onun için geleceğini söyleme cüretini gösteriyordu.

Siktir. Git. Seni. Acınası. Pislilik.

Brynne başını salladı ve adama gülümsedi. "Hoşça kal, Paul."

Evet, toz ol... Paul.

Âşık Paul'un onu bırakmak istemediği o kadar açıktı ki. Samimi bir veda gibi göstermek için Brynne'i öpmek ya da ona sarılmak istiyordu, fakat denemeye kalkışmayacak kadar beyni vardı. Adamın aptal olduğunu söylemedim, sadece düşmanımdı.

"Seni arayacağım. Mallerton hakkında her şeyi duymak istiyorum." Tek eliyle kulağına doğru hareket yaptı. "Hoşça kal, güzelim." Bana bir bakış attı ve ben de aynı karşılığı verdim. Herifin akıl okuyabilmesini cidden umuyordum, çünkü gerçekten duyması gereken söyleyecek çok şeyim vardı.

Seni çükünü sallayan, beş para etmez bok çuvalı! Onu Mallerton hakkında konuşmak için kesinlikle ARAMAYACAK-

SIN. Ona bakmayacaksın ve onun hakkında da düşünmeyeceksin! Anladın mı? Benim kadınımla artık senin güzelin DEĞİL, gelecekte de olmayacak. Beni KADINIMLA dünya kadar belaya bulaştıracak bir şey yapmadan önce, gözümün önünden kaybol.

Caddenin karşısına geçerken kalbim gümbürdüyordu, Brynne ağzını açtığı anda öfke gözeneklerimden fışkırıyordu.

"Orada yaptığın da neydi öyle Ethan? Son derece kabaydın."

Karşıya geçerken dişlerimin arasından konuşmayı başardım. "Yürümeye devam et. Bunu evde tartışacağız."

Sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi, dik dik baktı ve kaldırımında durdu. "Sana bir soru sordum. Benimle sanki başı belada bir çocukmuşum gibi konuşma!"

"Arabaya bin," diye patladım. Onu kaldırıp koltuğa oturmamak için kendimi zor tutuyordum ama henüz bilmece de, bunu yapmaya tehlikeli şekilde yakındım.

"Affedersin ama bu saçmalık. Ben yürüyerek döneceğim!" Bana arkasını döndü.

O kadar öfkeliydim ki patlamak istedim. Gitmesin diye elini yakaladım. "Hayır, yürüyerek geri dönmeyeceksin, Brynne. Hemen arabaya gir. Seni eve götürüyorum." Alçak sesle ve doğrudan yüzüne konuştum, öfkeli gözlerinin bana alev saçtığını görebiliyordum. Sinirlendiğinde baş döndürücü görünüyordu. İçimde onu yatağıma sürükleme ve bir buçuk gün boyunca ona edepsizce şeyler yapma isteği uyandırıyorlardı.

"Senden emir almıyorum. Niçin bu şekilde davranıyorsun?"

Gözlerimi kapattım ve sabır için dua ettim. "Hiçbir şey yapmıyorum." İnsanlar bize bakıyordu. Muhteme-

len konuşmamızı da duyuyorlardı. Lanet olsun! “*Lütfen, arabaya biner misin, Brynne?*” Sahte bir gülümsemeyle gülümsedim.

“Bir pislik gibi davranıyorsun, Ethan. Benim hâlâ bir hayatım var. Sabahları koşuya gideceğim ve eğer canım isterse kahve dükkânında durabilirim.”

“Yanında ben ya da Neil olmadan, duramazsın. Şimdi o tatlı Amerikalı kıçını kahrolası arabanın içine sok!”

Bir an için gözlerini bana dikip başını iki yana salladı, gözleri bana adeta hançerler fırlatıyordu. Çenesi amirane bir tavırla havaya kalktıktan sonra Rover’a doğru yürüdü ve içeri geçti. Davranışını görmezden geldim, kimi şartlarda oldukça yüce gönüllü olduğumu düşünüyordum. Neil’a, Brynne’i bulduğumu haber veren bir mesaj attım ve bunu yaparken Brynne’i beklettim. Arabanın içinde kilitliydi ve en azından şu an için hiçbir yere gidemezdi.

Ona baktım. O da bana baktı. Bana öfkeliydi. Ben de ona oldukça sinirliydim.

Belirsizliğe hiç yer bırakmadan, “Bir daha bunu *asla* yapma,” dedim.

“Neyi, yürümeyi mi? Kahve almayı mı?” Somurttu ve pencereden dışarı baktı. Telefonunun ışığı yanıp titredi. Bana baktıktan sonra aramayı kabul etti. “Evet, iyiyim Paul. Olan her neyse özür dilerim ama endişeye gerek yok. Sadece ufak bir sevgili atışması.” Kendini beğenmiş ibneye benim kötü bir gün geçirdiğimi söylerken bana resmen pis pis güldü.

Telefonu elinden alıp pencereden dışarı atmak istedim ve eğer kapatıp cebine koymasaydı büyük ihtimalle yapacaktım da. “Ne demek istediğimi biliyorsun Brynne ve sakın beni ona alay malzemesi yapma!”

“Orada beni utandırdın, Ethan! Paul sandı ki sen—”

“O ibnenin ne düşündüğüne bakire kraliçenin ilk dü-
zuluşü kadar değer veriyorum. Zaten o herifin sendeki
yeri ne ki?”

“İyi bir adam ve bir arkadaşım.” Bunu söylerken gö-
züme bakmadı ve biliyordum. Ah lanet, hem de ne bili-
yordum!

“Seni becermesine izin verdin mi, Brynne? Sadece
becerilmek için yapılmış vajinandan haberi var mı? El-
lerini her tarafına değdirdi mi, aletini içine soktu mu?
Hımmmm? Gerçekten bilmek istiyorum. Bana senden ve
iyi çocuk Paul’dan bahset.”

“Şu anda tam bir puştun.” Kollarını göğüslerinin al-
tında bağladı ve ön camdan dışarı baktı. “Sana hiçbir şey
anlatmıyorum.”

“Onu becerdin mi?”

Koltuğunda kıpırdandı ve aletimin acıyla burkulma-
sına sebep olacak bir bakış attı. “Yönünü bana çevir-
menden önce en son kimi becermiştin, Ethan? Şanslı kız
kimdi? İlk defa yattığımızda senin en son seks yapışının
üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmemiş olduğunu
biliyorum!” Ellerini sallayarak hareketler yaptı. “Bir haf-
tanın seks yapmadan geçirilecek uzun bir zaman oldu-
ğunu düşünen adam konuşuyor!”

Şey, siktir!

Bu güzel bir düşünce değildi, çünkü haklıydı. Kabul
etmekten nefret ettim ama Brynne’e en son kızın adını
söyleyemezdim. Pamela? Penelope? P’li bir şeydi. Ivan
bilirdi, bayan *arkadaşlardan* oluşan uzun bir listesi vardı
ve bizi o tanıştırmıştı. Gerçekten hatırlayamadığımı fark
ederek kaşlarımı çattım ve aslında kim olduğu gerçeği,
onu çıkaramamam ya da düzüşmemiz, adının baş harfin-
den daha hatırlanır değildi.

Paul da P'yle başlıyor, diye düşündüm. Yine de onun adını asla unutmayacağımdan oldukça emindim.

Brynnne, "Kadının adını hatırlamakta sorun mu yaşıyorsun?" diye sordu.

Evet.

"Saçları ne renkti, hımm?"

Doğal kızıl-sarı saçlı, o kadarını hatırlıyorum.

"Eğer benimle tanışmasaydın onu tekrar becerecek miydin, Ethan?" diyerek yüzüme vurmaya devam etti.

Cevap vermedim. Arabayı çalıştırdım ve trafiğe girdim, sadece eve gitmek istiyordum. Ve belki de birkaç saat önceki halimize dönmeyi. Onunla tartışmaktan nefret ediyordum.

En sonunda, "Niye sessizce gidiverdin?" demeyi başardım. "Dün gecedен sonra bu sabah beni öylece ektin mi?"

"Seni ekmedim, Ethan. Kalktım, koşu bandını kullandım, duş aldım ve canım mocha çekti. Her zaman o dükkâna gidiyoruz ve şey... dün gecedен sonra... senin yorgun olduğunu biliyordum."

Yani o da dün geceyi düşünüyordu. Bunun yararına olup olmadığını henüz bilmiyordum ama öyle umdum. Arabayı binamın garajına çekip Rover'ı park ettim. Dönüp baktığımda koltukta öfkeden tısladığını gördüm.

Brynnne'in beni paylaşması bitmemiştir anlaşılan. "Bu çoğu sabah yaptığım bir şey. Yağmur yağmıyordu ve hava köşeye kısa bir yürüyüş yapmak için mükemmeldi." Kollarını tekrar havaya kaldırdı. "Koşumu koşu bandında yaptım ve beyaz çikolatalı bir mocha istedim. Bu büyük bir suç mu? Kule'yi basıp kraliyet mücevherlerini falan çalmaya çalışmadım ya."

Gözlerimi devirdim. "Bebeğim, bu sabah senin gitti-

ğini fark edince benim ne halde olduğum hakkında bir fikrin var mı? Mesaj yok, not yok, hiçbir şey yok!"

Başını koltuğun arkasına atıpyaslayıp yukarı baktı. "Tanrı yardımcım olsun! Sana bir not bıraktım! Yaptım. Sen görebilesin diye yastığımın üstüne yerleştirdim. Üzerinde; *Kahve almak için Java'ya gittim. Kısa sürede döneceğim, yazıyordu. Senin spor odanı kullandım ve gitmeden önce duş aldım. Bu ne yaptığımı açıklamıyor mu? Gizli kapaklı yapılan bir şey yok, sadece normal bir sabah, Ethan.*"

Benim bir daha uyanıp da karşılaşmak istediğim tarzda normal değil, çok teşekkürler!

"Kahrolası notunu almadım! Seni aradım ve sesli mesaja düştü! Kahve için kuyruktaysan niye telefonunu açmadın?" Arabadan çıkarak onun kapısını açtım. Bir evvel yine evimin mahremiyetinde olmasını istiyordum. Bu halka açık kavgalar berbattı.

Başını iki yana sallayıp arabadan çıktı. "Marie teyzemle konuşuyordum."

Asansörün çağrı tuşuna bastım. "Sabahın köründe mi?" Asansöre girmesi için iteledim ve onu köşeye doğru geriletтім, kollarım etrafını sarıyordu. Oradayken üzerinde biraz daha etkili olabilirdim. Şu anda deli fişek gibiydi. Başbaşa kaldığımızı belirten kapıların kapanış sesi, son dakikalarda duyduğum en hoş sestti.

"Marie Teyze erken kalkar ve benim sabahları koşmak için erken kalktığımı bilir." Brynne ağzıma baktı, gözleri sanki beni okuyormuş gibiydi. Ne düşündüğünü bilmeyi diledim. Yüreğinde ne olduğunu. Vücuduna doğru fazlasıyla yaklaştım ama ona dokunmadım. Sadece onu tek

parça halinde geri aldığım gerçeğini sindirmek istedim.

"Bunu bir daha yapma, Brynne. Ben ciddiylim. Kendi başına çekip gittiğin o zamanlar sona erdi."

Asansörün kapıları açıldı ve dışarı çıkmak için kollarımın altından eğildi. Koridorun sonuna doğru onu takip ettim ve dairemin dış kapısını açtım. İçeri girer girmez hakkımdan geldi. Gözleri ateş saçıyordu ve ısıllı ısıldı. Tepesi çok ama çok atmıştı ve beni taş gibi sert hale getirecek kadar güzeldi. "Yani Java'ya gidip bir kahve almaya bile izinli değilim, öyle mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. *Yalnız başına gitmeye izinli değilsin. Özellikle de kimseye söylemeden!*" Yapmış olduğu şeyle ileden çıkarak başımı iki yana salladım, anahtarlarımı attım ve başımı ovaladım. "Bu durumu kavramak niçin bu kadar zor?"

Bana sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi garip bir şekilde baktı. "Niçin bu kadar sinirlisin Ethan? Gün ışığında, etrafta insanların olduğu zamanda kahve almaya gitmek o kadar da riskli olamaz." Yine kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu.

"Yine beni terk ettiğini ve kendi evine gittiğini düşündüm!" *Gerçek bazen korkunç olurdu. Bunu az önce sesli mi söyledim?*

"Ethan! Öyle bir şey yapmazdım!" Bana dik dik baktı. "Niçin yapacağımı düşündün?"

"ünkü daha önce yaptın!" diye bağırdım. *İşte yine korkunç piç kurusu ortadaydı, etrafa sinsi sinsi giriyor ve güvensizliğimle büyük bir gün geçiriyordu.*

"Siktir gitti!" diye tısladı. Topukları üzerinde dönüp yatak odasına fırlarken saçları uçtu, içeri girdiğinde kapıyı çarptı.

Lanet olsun, iyi bir düzüşmeye ihtiyacı vardı. Çenesini

kapattırarak birkaç şey düşünebiliyordum. Başkası, dün geceden sonra uykulu bir kedi gibi yumuşacık ve yardımsever olarak uyanacağını düşünürdü. Öyle bir şans yoktu. Ellerimde fena halde öfkeli, yabancı bir kedi vardı.

Benim için aldığı kahveyi arabadaki bardak tutacağında bıraktığımı fark ettim. Kahveye de lanet olsun, benim bir şişe Van Gogh'la bir düzine sigaraya ihtiyacım vardı.

Ayrıca bir duşa ve tepesi atmış kadınıma birkaç şeyi tamamen açıklamaya ihtiyacım vardı. Tanrım, böyle olduğunda ele avuca sığmaz oluyordu ama ilk öncelik düşündü ve sonra belki onu oturtabilir, bazı mantıklı açıklamalar yapabilirdim. Banyoya yatak odasından geçip gitmektense, arka taraftan gittim, çünkü orada iş için giyindiğini ve az önce bana kaybolmamı söylediğini göz önüne alırsak, biraz mahremiyeti takdir edeceğini düşündüm. Ayakkabılarımı ve gömleğimi çıkarıp içeri giriverdim.

Ve gözlerim yuvalarından fırlayıp yerde yuvarlanmasınlar diye uzanmak zorunda kaldım. Brynne gerçekten çok seksi iç çamaşırları içinde yarı çıplak duruyor, makajını, saçını ya da her neyiye onu yapıyordu.

Döndü ve hâlâ ne kadar öfkeli olduğunu sesli olarak dile getiren bir bakış attı. "Senin için bıraktığım notu buldum." Tuvalet masasının üzerindeki bir parça kâğıdı kaldırdı. "Senin kenara ittiğin örtülerin altındaydı," derken kendinden memnun bir şekilde gülümsedi, kâğıdın yere düşmesine izin verdikten sonra aynaya geri döndü ve siyah dantel iç çamaşırının içindeki mükemmel arka kısmını göstererek kendimi optik sınırlarımın yandığından emin hissettirdi.

Kıçını ve dün geceyi düşündüm. Yaptıklarımızı ve yapmadıklarımızı...

Gözleri aynadan benimkilerle buluştuktan sonra aşağı baktı, deli gibi kışkırdığım siyah dantel sütyeni içindeki göğüslerinin kıvrımları hafifçe pembeleşti.

İşte benim kadını.

O da hatırlıyordu. Şu anda aramızdaki bazı şeyler kötü olabilirdi ama seks konusunda sağlamdık.

"Seninle ilgili güvenliğin nasıl olacağını tartışmayı bitirmeye yakın bile değiliz." Arkasına geçip elimi saçına doğru kaldırdım ve bir avuç kavradım. Derin bir soluk aldı ve gözleri aynadan benimkilerle buluştu. "Ve şu anda başın büyük belada." Başını yana doğru çektim ve ulaşabilmek için boynunu açtım.

"Ah," diye ağır ağır soludu. "Ne yapıyorsun?"

Boynuna eğildim ve dudaklarımı ince kıvrımında sürükleyip dişledim. Ondan biraz ses çıkmaya yetecek kadar ısırdım. O kadar güzel kokuyordu ki kokusu beni uzun süre kontrol sağlayamayacağım bir noktada büyü-lüyordu.

"Ben değil. Sen söyleyeceksin. Ne yapacağımı sen söyleyeceksin, bebeğim. Sana ilk önce ne yapacağım?" Tek elimi saçında tuttum ve diğerini karnının üzerine getirip yaydım. Elimini hoş dantelin altına doğru indirirken sertçe bastırıyordum.

Kıvrandı, fakat sıkıca tuttum. Orta parmağımı vajinasının katları arasından ve klitorisinin üstünden kaydırdım. "Bunu mu?" Parmağımı ileri geri hareket ettiriyor, onu kayganlaştırıyor ve benim için iyi, ıslak hale getiriyordum ama içine girmiyordum. Onun için uğraşması gerekecekti.

"Ah, Tanrım," diye inledi.

Saçını biraz çektim. "Yanlış cevap, güzelim. Henüz sana ne yapacağımı söylemedin. Şimdi söyle, 'Ethan,

yapmanı istediğim şey...” Elimi bacaklarının arasından çıkardım ve vajinasında kaydırduğım parmağımı ağzıma sokuverdim. Epeyce gösteri yaparak tertemiz hale getirdim. “Mımmm, baharatlı bal gibi.” Yeniden boynunu dişledim.

Hüsrana uğramıştı, ateşli ve muhtaçtı. Yaptıkları için onu cezalandırmak hoşuma gidiyordu. Bana doğru eğilip kalçalarını penisime sürttü. Kalçamı geriye doğru çektim ve bunu yaptığında çıkardığı karşı çıkma seslerine alçak sesle güldüm.

“Ethan...”

Onu gıdıkladım ve tekrar saçını çektim. “Bugün nasıl da laf dinlemez küçük şeydin. Hâlâ bekliyorum, bebeğim. Benden ne istediğini söyle bana.” Boştaki elimi kalçasına indirdim ve sertçe kavradım. “Bu ufak oyunu sen başlattın ve bunu biliyorsun, o yüzden seninle ne yapacağımı söyle bana.” Parmaklarımı iyice geçirdiğimde soluğu kesildi ve yine aletime doğru dayanmaya çalıştı. “Yoo. Güzelce isteyene kadar onu alamayacaksın.” Elimi geriye çektim ve bir şak sesiyle poposuna indirdim. Çığlık atıp parmak uçlarında gerildi, güzel bir tanrıça gibi kıvrılıyordu.

“Ethan, seni istiyorum...” Yumuşadı ve başını göğsüme doğru çevirmeye çalıştı.

“Mımmmm, yani o harika kıcının tokatlanmasından hoşlanıyorsun, öyle mi? Sana bir tane daha versem mi?” Doğrudan kulağına fısıldadım. “Bu küçük şaplağı hak ettin, bebeğim. Hak ettiğini biliyorsun ve hâlâ istediğim şeyi yapmadın, seni edepsiz şey. Seni o lavaboya dayayıp ne yapacağımı söyle bana.”

Kalbimi gümbürdeten ve aletimi patlama seviyesine getiren sevimli, itaatkâr bir sesle inledi.

"Söyle bana!" Poposunu bir kere daha tokatladım, yanıtını beklerken soluğumu tutuyordum.

"Ahhh!" Zarifçe yay gibi gerilerek doğruldu ve soluğuyla ağzını açtı. Kazandığımı biliyordum, bana söyleyeceğini biliyordum ve kelimeleri söylediğinde yaşadığım heyecan bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. "Ethan, beni bu lavaboya dayayıp becereceksin!"

"Üzerine eğil ve kenarına tutun," diye emrettim. Söylenileni yerine getirmesini beklerken geriye çekildim. Biraz titredi, fakat tam da ona söylediğim pozisyona girdi. Öyle seksi görünüyordu ki, keyif aldığımız bu boktan durumu kavramaya çalışmak neredeyse imkânsızdı ama duramayacak kadar iyi hissettiriyordu işte.

Parmaklarımı o dar siyah dantelin altına ittim ve külotunu aşağı indirirken bacaklarını iterek araladım. Uyarılışının aromasının kokusunu alabiliyordum, benim için duyduğu ihtiyacın, yalnızca benim verebileceğim şey için. Şortumun belini çekiştirip açtım ve aletimi elime aldım. Islak aralığının üzerinde kaydurdım ve klitorisini üzerinden ovaladım, fakat içine girmedim. "Beklediğin şey bu mu, aşkım?"

Brynne kadınlığını penisimin başında kıvırdı ve içine almaya çalıştı. Çabasını takdir etsem de, kararları ben veriyordum ve henüz ondan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ödülünü almadan önce kızımın yapması gereken biraz daha iş vardı.

Saçına geri döndüm ve bir avuç saçını kavrayıp boyununu zarifçe geriye doğru esnettim. "Soruyu cevapla, bebeğim," dedim yumuşakça. Aynadan birbirimize bakarken güzel boğazı yutkunuluyka kıpırdadı. Saç çekme onun için bir tetikleyiciydi. Asla canını yakacak kadar sertçe çekmiyordum, sadece seks sırasında bedenini yön-

lendirmek ve hâkimiyet sağlamak içindi. Bu onu vahşileştiriyordu ve eğer bundan tahrik olmasaydı, asla yapmazdım. Tek derdim kadını memnun etmektir.

"Evet, aletini istiyorum Ethan. Beni onunla düzmeni ve boşalmamı sağlamanı istiyorum! Lütfen!" Vücuduma dayanarak titriyor, kesinlikle sıcaklıkla fokurduyordu.

Kahkaha attım ve benim için gerilmiş boynunu yaladım. "İyi kız. Ve işin aslı ne, bebeğim?" Fazlasıyla hassas klitorisini biraz daha ovaladım ve bekledim, teninin tadını ve ondan gelen uyarılmanın kokusunu seviyordum.

"İşin aslı... seninim, Ethan! Şimdi lütfen!" diye yalvardı, o kelimelerin kulağa gelişi kalbimi patlatacak gibi doldurdu.

Kesinlikle mükemmellik. "Evet öylesin ve amacım o, bebeğim. Sana zevk vermek bana zevk veriyor." Aletimin ucunu açıklığına yerleştirdim ve kendimi gidebildiğim kadar derine gömdüm. Vücutlarımız birleştğinde ikimiz de haykırdık.

Aynadan o güzel gözlerini görebilmek için onu becerirken ipeksi saçlarını tutmayı sürdürdüm. Bu benim olayımdı. Neden olduğunu bilmiyorum ama Brynne'leyken, seviştiğimizde gözlerine bakmam gerekiyordu. Gözlerinin içine bakmak ve her duyguyu, her darbeyi, cinsel organlarımızın her tutuşunu ve çekişini, sadece ikimizin arasında açığa çıkabilen bir hisle kendimizi kaybedinceye kadar bizi sona doğru sürükleyişini görmek istiyordum.

Boşalırken âşığınızın gözlerinin içine bakmakta bir gerçeklik var ve bu olduğunda Brynne'in gözlerinde kaybolmak öyle güçlü bir şekilde birleştiriciydi ki beni önemli ve gerçek anlamda ona bağlıyordu. Aslında aramızda olanların yoğunluğu beni korkutuyordu. Beni

fena halde korunmasız hale getiriyordu ama artık bunun için çok geçti. Çoktan düşmüştüm.

Adımı haykırarak ve inleyerek orgazmı etrafımda kasıldı. Derinlerine pompalamaya devam ediyor, aletimle besledikçe vajinasının her çekişini ve tutuşunu hissediyordum.

Brynn'e'in vücudu seks için yaratılmıştı ama önemli olan onun kendisiydi. Sevdiğim *oydu*. Doruğa ulaşmadan saniyeler önce, gidebildiğim kadar derine ve uzağa daldım ve dişlerimi omzuna geçirdim. Çığlık attı ve sesi ni algıladım, fakat acıdan mı, yoksa zevkten mi olduğunu bilemiyordum. Amacım canını yakmak değildi ama o anda neredeyse aklımı kaybetmek üzereydim. Sadece ona sarılmak, benimle birlikte tutmak, onu benimle doldurmak ve onu kendime ait yapmak istiyordum.

Menim bedenimi terk edip onunkine girerken, ona tekrar söyledim.

"Seni... seviyorum..."

Tüm bu süre boyunca, aynadan gözlerinin içine baktım.

İşe zamanında yetişmemizin hiçbir yolu yoktu. Önemli değildi. Bazı şeyler işten daha önemliydi. İkimiz de seksten dolayı parçalara ayrılmıştık ve zar zor ayakta duruyorduk, o yüzden onu kaldırdım ve birlikte duşa girdik. Her tarafını yıkadım ve onun da beni yıkamasına izin verdim. Konuşmadık. Sadece birbirimize baktık, dokunduk, öptük ve düşündük. Duştan sonra onu bir havluya sardım ve geri yatağa götürdüm; işte ancak ondan sonra o yanımda yumuşak ve memnun bir şekilde uzandığında, bir şeyleri konuştuk.

"Dışarı tek başına çıkmak senin için güvenli değil. Ar-
tık yapamazsın. Gerekçelerini bilmiyoruz ve seni riske
atmam." Yumuşak, fakat etkili bir sesle konuştum. Bu
noktada kıpırdamıyordum ve söylenmesi gerekiyordu.
"Bu kadar."

"Gerçekten mi? O kadar kötü mü?" Şaşkın göründü
ve sonra daha önce yüzünde görmüş olduğum o korkulu
ifade belirdi.

"Oakley'nin ya da rakibinin seçim kampanyasında
neler olduğunu bilmiyoruz. Oakley'nin gözünü senin
üzerinde tuttuğunu varsaymak zorundayız Brynne.
Bunca yıldır nerede olduğunu, nerede çalıştığını, nere-
de yaşadığını ve muhtemelen arkadaşlarını da biliyordu.
Gabrielle ve Clarkson'la kısa süre içinde konuşmam la-
zım. Girdikleri olay hakkında bilgilendirilmeliler, çünkü
seninle bağlantıları var. Arkadaşların her şeyi biliyor, de-
ğil mi?"

Kederli bir şekilde başını salladı. "Sadece insanlar ni-
çin bana zarar vermek istiyor anlamıyorum. Ben hiçbir
şey yapmadım ve geçmişin ortaya çıkmasını kesinlikle
istemem. Sadece olan her şeyi unutmak istiyorum! Bu
nasıl benim hatam oluyor?"

Alnını öptüm ve başparmağımla çenesini sıvazladım.
"Hiçbir şey senin hatan değil. Sadece dikkatli olacağız.
Çok... çok... dikkatli," dedim, başarıyla dudaklarını üç
defa öptüm.

"Senatör Oakley'den hiçbir şey istemiyorum," diye fı-
sıldadı.

"Çünkü fırsatçı değilsin. Çoğu insan sessiz kalmak
için ondan para koparırdı. Sen onu yapmadın ve ne ya-
pabileceğini görmek için seni izliyorlar. Ve Oakley'nin
düşmanları sana ulaşmaya çalışıyor mu diye görmek için

izlediklerinden de eminim. Ve dürüst olmak gerekirse, siyasi düşmanları beni daha çok endişelendiriyor. Uzun lafın kisası, o video ve Oakley'nin o konudaki bilgisi onu suçlu yapar. Yetişkin oğlu ve arkadaşları bir suç işliyor ve o üstünü örtüyor. Oakley'nin rakipleri bu bilgiyi politik bir define olarak görür. Birçok gazete sattıracak gerçekten para getiren bir haber olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Ah, Tanrım..." Yan dururken kendini sırtüstü çevirdi, kolunu gözlerinin üzerine attı.

"Bak, şimdi." Benimle yüzleşmesi için onu tekrar kendime doğru çevirdim. "Hiçbiri olmayacak, tamam mı? Birçok sebepten seni yalnız bıraktıklarından emin olacağım. İlk olarak, bu benim işim ve ikincisi, sen benim kadınımsın." Yüzünü kendime yakın tuttum. "Bu senin için değişmedi, değil mi?" Onu bırakmadım, çünkü güvenceye ihtiyacım vardı. Bilmek zorundaydım. "Dün gece... berbat—"

"Hislerim değişmedi," diyerek böldü, "Hâlâ senin kadınıyım, Ethan. Dün gece bende hiçbir şeyi değiştirmedim. Senin kendi kara geçmişin var, benim de kendi. Anlıyorum."

Onu örtülere doğru çevirdim ve yavaşça, adam akıllı öptüm. Ondan o sözleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmesine izin veriyordum. Yine de, ondan daha fazlasını istiyordum. Hep daha fazlası. O bu kadar tatlı, güzel ve sevilesiyken, aldıklarım nasıl yeterli gelebilirdi ki?

"Bu sabah için üzgünüm," dedi. Parmağıyla alt dudakımı takip ediyordu. "Seni bir daha o şekilde bırakmayacağıma söz verdim ve bunda ciddiydim. Bunu yaptığımı düşünmene çok üzüldüm. Dün gece kâbusundan uyan-

dığında beni korkuttun, Ethan. Seni öyle acı çeker halde görmekten nefret ettim."

Parmağını öptüm. "İçimdeki bencil yan burada olma-na öyle memnundu ki. Seni görmek çok büyük bir rahat-lık, yanımda güvende olduğunu görünce içimden geçip giden duyguları ifade bile edemem. Ama diğer yanım tanık olmandan nefret etti." Başımı iki yana salladım. "Beni o halde görmenden nefret ettim, Brynne."

"Sen beni kâbus gördükten sonra gördün ve nasıl hissettirdiğini değiştirmede," dedi.

"Hayır, değiştirmede."

"O zaman benim için nasıl farklı oluyor, Ethan? Ve be-nimle paylaşmıyorsun... anlamama izin vermiyorsun." Sesi yine yaralanmış gibi çıktı.

"Ben... Ben bilmiyorum... Deneyeceğim, tamam mı? Olanlar hakkında kimseyle pek fazla konuşmadım. Ya-pabilir miyim bilmiyorum...ve seni o karanlık yere mec-bur etmek istemediğimi biliyorum. Gitmeni istediğim bir yer değil Brynne."

"Ah, bebeğim." Parmaklarını şakağının üzerinden geçirerek gözlerimin içine baktı. "Ama senin için oraya giderdim." Beni inceledi. "Senin için bana sırlarını anla-tacağın kadar önemli olmak istiyorum ve sen de benim anlamama izin vermelisin. İyi bir dinleyiciyim. O rüya neydi?"

Onun için normal olmayı denemek istedim, sadece yapabilir miydim bilmiyordum. Sanırım eğer onu tut-mak istiyorsam, bu yüzleşmem gereken bir şeydi. Brynne inatçıydı ve bir parçam sırf ben konuşmak istemiyorum dedim diye bunun peşini bırakmayacağını biliyordu.

"Sen yeterince önemlisin Brynne. Sen önemli olan tek şeysin."

Parmağımla saç çizgisini takip ettim ve onu tekrar

öptüm. Dilimi derinde çeviriyor, tatlı tadının keyfini sürüyor ve beni nazıkçe kabullenişini seviyordum. Fakat eninde sonunda öpücük sona ermek zorundaydı ve benim hâlâ yüzleşilecek bir canavarım vardı.

Bir yerlerden bir cesaret bulup çıkardım ve derin bir nefes alıp sırtımın üzerine dönerek tavan penceresine doğru baktım. Gün ruh halim gibi griydi ve yağmurun yağması an meselesi gibi görünüyordu. Tıpkı aklımın olduğu gibi, dışarısı da tamamen sislerle kaplıydı. Brynne yan pozisyonunda kaldı, benim bir şey söylememi bekliyordu.

"Dün gece için ve sonrasında sana davranışım için üzgünüm. Zorbaydım ve bu çok fazlaydı." Yumuşakça konuştum. "Beni affediyor musun?"

"Tabii ki affediyorum, Ethan. Ama nedenini anlamak istiyorum." Tek elini uzattı ve kalbimin üzerine yerleştirip orada bıraktı.

"O kâbus, Özel Kuvvetlerde olduğum bir zamandan geliyor. Birliğim pusuya düşürüldü, çoğu öldürüldü. Ben kıdemli subaydım ve silahım alınmıştı. Ben ele... Afganlar sorgu için beni yirmi iki gün tuttular."

Keskin bir soluk aldı. "Sırtındaki yara izleri öyle mi oldu? Bunu sana onlar mı yaptı?" Sesi yumuşacıktı ama sözlerindeki endişeyi duyabiliyordum.

"Evet. İple... ve başka şeylerle dayak atarak sırtımı parçaladılar."

Beni biraz daha sıkı tuttuğunda zorlukla yutkundum, endişemin yükseldiğini hissetsem de devam ettim. Yanlış anlamasına sebep olduğum için kötü hissetsem de, en kötü yaraların sırtımda olmadığını ona doğru düzgün açıklayamazdım.

"Orada... orada olan bir şeyle ilgili rüya gördüm... ve şey olacağımı düşündüğüm bir zamandı, şey—" Dur-

dum. Soluğum öyle zorlukla çıkıyordu ki daha fazlasını söyleyemedim. Sadece dile getiremedim. Ona karşı yapamadım.

"Kalbin gümbür gümbür." Kasılan kasların kanımı pompaladığı yerin üzerine dudaklarını dayadı ve öptü. Elimini başının üzerine dayayarak onu orada tuttum, tekrar tekrar saçını okşuyordum. "Sorun değil, Ethan, yapabileceğini hissedinceye kadar başka bir şey söylemek zorunda değilsin. Ben burada olacağım." Sesi yine şu hüznümlü tondaydı. "Benim yüzümden daha fazla acı çekmeni istemiyorum."

Parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım. "Sen ciddi misin?" diye fısıldadım.

Bana ışık saçarak onayladı.

"Bu sabah uyandığımda ve senin gittiğini gördüğümde, dün geceki boktan durum yüzünden beni terk etmiş olabileceğini düşündüm ve kendimi kaybettim. Brynne... artık sensiz olamam. Bunu biliyorsun, değil mi? Sadece, bunu yapamam." Omzundaki kırmızı izin üzerinden parmağımı geçirdim, lavaboda volkanik orgazmın sancısı içindeyken dişlerimi geçirdiğim yerdirdi. "Seni işaretledim. Onun için de çok üzgünüm." Dilimi izin üzerinde gezdirdim.

Dudaklarıma dayalı halde titredi. "Dinle." Yüzümü ellerinin arasına alıp tuttu. "Seni seviyorum ve seninle birlikte olmak istiyorum. Bunu her zaman söylemediğimi biliyorum, fakat bu daha az hissettiğim anlamına gelmez. Ethan, eğer seninle birlikte olmak istemeseydim ya da seninle olamasaydım, olmazdım... ve bunu bilirdin."

Büyük bir rahatlamayla öyle bir soluk verdim ki sesi mi bulmam bir dakikamı aldı. "Şunu bir daha söylesene."

"Seni seviyorum, Ethan Blackstone."

Bölüm 10

Öğle yemeği için Gladstone'daydım ve Ivan gecikmişti. Kuzenle buluşacakken neden dakik olmaya zahmet ettiğimi bilmiyorum, çünkü o kesinlikle etmiyordu. Saatimi kontrol ettim ve etrafıma bakındım. Önceki yüzyıldan kalma eski bir centilmenler kulübüydü, mekân beyazlarla, camlarla ve açık renkli ahşaplarla restore edilmişti. Bir yüzyıl öncesinin unvanlı Londralı'larının tamamen erkeksi sosyal topluluklarıyla hiçbir alakası yok gibi görünüyordu.

Pekâlâ, Ivan kesinlikle uyum sağlardı. Kuzenim, hatırlatılmasından nefret etse ve öyle davranmasa da tahratın lordlarından biriydi. Hiç kimse nasıl doğacağımızı ayarlayamazdı ve nasıl ben babamın Londra taksi şoförü olmasını kontrol edemediysem, Ivan da babasının bir önceki Baron Rothvale olmasını kontrol edemezdi. Tabii yine de paranın bizi hiç birleştiremeyeceği kadar derin bağlara sahiptik.

Kimi kandırıyordum ki? Ivan eğer isterse uçurumdan atlayabilirdi, masada tam karşımda mutlu ve müthiş görünen iki güzel kadın oturuyordu — kadının ve en iyi arkadaşının.

"Alışveriş size yaramış gibi görünüyor bayanlar." İki sine de sipariş ettiğim Riesling'ten doldurdum.

Brynn ve Gabrielle sırtarak planlı bir şekilde birbiri-
rine baktı, benim sadece tahmin yürütebileceğim bir gi-
zemin kadını sınırlarını paylaştıkları açıktı. Brynn'den
öğle yemeğinde ne yapacağımı soran bir mesaj aldığım
sırada alışveriş gezisindeydiler. Gladstone'dan sadece
birkaç sokak ötede olduklarından, Ivan'la öğle yemeği
buluşmama katılmaları için onları da çağırdım. Zaten
onu Brynn'le tanıştırmak istiyordum, Ulusal Galeride
Brynn için nüfuzunu kullanabilmesini umuyordum.
Lanet olsun, iyilik istemekten gurur duymuyordum.
Önemseyeceğinden değil ya, neyse. Herif dünyanın en
prestijli sanat müzelerinden birinin yönetimindeydi ve
deneseydi bile bundan daha az önemseyemezdi. Aslında,
eğer kurtulabilseydi Ivan'ın istifa edeceğinden emi-
nim.

Gabrielle beni, "Öyle oldu, Ethan. Brynn, Mallerton
Galası için en muhteşem vintage elbiseyi aldı. Bekle ve
gör," diye uyardı.

Yüzümü buruşturdum. "Yani normalden daha güzel
olacağını mı söylüyorsun?" Kızaran Brynn'e baktıktan
sonra Gabrielle'e döndüm. "Tam da ihtiyacım olan şey;
peşinden koşan daha fazla hayran. Sana güvenebileceği-
mi düşünmüştüm Gabrielle, bir parçacık yardım için!"
diye yakardım. "Onu çekici olmayan bornozların satıl-
dığı bir yere niye götürmedin?" Sözlerim şakaydı ama
içten içe ciddiydim. Erkeklerin Brynn'e sanki onu çıplak
hayal ediyormuş gibi bakmalarından nefret ediyordum.

Gabrielle omzunu silktilti. "Bizi dükkâna götüren Ma-
rie Teyze'ydi. O kadın türünün tek örneği ve nadir şey-
ler üzerinde manyak yetenekleri var. Knightbridge'in
sessiz bir köşesine gizlenmiş, ufacık bir vintage güzellik.
Geri döneceğimi biliyorum." Bana pis pis sırıttı. "Zaten

rekabete ihtiyacın var Ethan, sana iyi gelir." Şarabından bir yudum aldı ve dikkatini cep telefonundaki mesajları kontrol etmeye verdi.

"Doğru değil. Zaten yeterince savaş veriyorum, çok teşekkür ederim!" Brynne'in elini kaldırıp öptüm. "Öğle yemeği için gelmene memnunum."

Bana sadece gülümsedi ve o kendine has gizemli yoluyla hiçbir şey söylemedi. Yalnız olmamızı diledim.

Görebildiğim kadarıyla Gabrielle kendini adayan bir arkadaşı ve Brynne'e karşı fena halde koruyucuydu. Beni düşmanı değil de, bir arkadaşı olarak gördüğü sürece işe yarayacak bir anlaşmamız vardı: Şu ana kadar testini geçmiştim. Kendi halinde güzeldi de, sadece benim hoşlandığım kadın tipi değildi. Uzun kahverengi saçlarında hafifçe parıldayan koyu kıзыllar vardı, yemyeşil gözleriyle birleştğinde çarpıcı oluyordu. Fiziği de güzeldi, benim zevkime hitap etmese de, sonuçta başımda gözlerim vardı ve ölü değildim.

Gözlerinin rengi bana Ivan'ın gözlerini hatırlattı. Aynı yeşil tonda. Kadın avcısı Ivan'ın ona bir bakış attığında ne düşüneceğini merak ettim. Bahse varım ondan çok hoşlanacaktı. Kahkahamı bastırmam gerekti. Muhtemelen Gabrielle yüzüne karşı siktir olup gitmesini söylerdi ve Ivan dudaklarını yalayıp hiç aksatmadan kendisine katılmasını isterdi. Eğer Ivan kıcını kaldırıp buraya gelirse izlemesi cümbüş olacaktı.

Brynne'in ev arkadaşı Londra'da yaşayan başka bir Amerikalıydı. Üniversitede sanat alanında eğitim görüyor ve evinden... çok uzakta hayatını sürdürüyordu. Buna rağmen, babası İngiliz vatandaşıydı. Londra Metro-pol Polisiydi. New Scotland Yard'da. Başkomiser, Robert Hargreave. Onu araştırmıştım ve her yönden görevi ba-

şındaki güvenilir, saygın bir dedektif gibi görünüyordu. Bir noktada onunla da buluşma ayarlamalıyım. Senatör Oakley'le işler oldukça sessiz de olsa. Haber olmaması iyi haberdi... öyle umuyordum.

Brynn'e, "Erkeklerin ağzının suyu aktığında beni kıskançlıktan delirtecek muhteşem elbisenin rengi ne?" diye sordum.

"Cezayir menekşesi rengi." Tekrar gülümsedi. "Marie teyzem bizimle orada buluştu ve onunla birlikte çok eğlendik. Gerçekten modadan anlıyor."

"Onu da öğle yemeğine getirmeliydin."

"Bizimle birlikte gelmesini çok isterdim ama kitap kütübündeki bayanlarla öğle yemeği yemek için gitti. Sana, seninle tanışmayı dört gözle beklediğini söylememi istedi." Brynne, sanki tanıdığımız insanların birbiriyle tanışması fikri onu utandırmış gibi kızardı.

İnsanların içindeyken etkileyici olan bir utangaçlığı vardı ama benimle birlikteyken yatak odasına bunu taşı-mıyordu. Yoo. O, benimleyken böyle utangaç değildi ve her şey güzeldi. Bu akşam onu tekrar yatak odama alabilmeme kaç saat kaldığını düşündüm, böylece bana o utanmaz yanını daha çok gösterebilirdi.

Son zamanlarda çarşafı tutuşturuyorduk... ve duşun duvarlarını... ofisteki masamı... şöminenin önündeki halıyı... balkondaki şezlongu ve hatta spor odasını da. Sandalyemde kıpırdandım ve büyük bir düşkünlükle o sabahki *sporu* hatırladım. Ağırılık sehpasının o kadar eğlenceli olabileceğini kim bilirdi, Brynne cırlıçplak ve yukarı aşağı hareket ederek —

Gabrielle dikkatimi dağıtarak, "Marie'ye bayılacaksın Ethan," dedi, hâlâ mesajlarını kontrol ediyordu ve erotik

hayallerimi böldü. Aletimi düzeltmem gerekiyordu ama onun yerine ikisine de zorla gülümsedim.

Henüz hayranlık uyandıran Marie Teyze'yle tanışmamış olsam da, bu çok kısa süre içinde olacaktı. Aileyi benim evimdeki bir akşam yemeğinde bir araya getirmeye karar vermiştik. Babam, Brynne'in teyzesi, Gabrielle, Clarkson, Neil ve Elaina kısa listeyi oluşturunuyordu. Üzerinde konuşmuş ve nelerle uğraştığımızla, Brynne'e yönelik tehditlerle ilgili herkesi bilgilendirmenin zamanının geldiğini düşünmüştük. Herkes neler olabileceğini bilmeye ihtiyaç duyacak kadar büyüktü. Şu noktada Brynne benim için riske edilemeyecek kadar önemliydi ve zaten dahil olan herkes geçmişini biliyordu.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Sana düşünün gibi görünüyor." Saatimi yeniden kontrol ettim. "Ivan'a inanamıyorum, böyle gelmemesi... Ne kaba."

Brynne, "Niçin onu aramıyorsun?" diye önerdi.

Kuru kuru cevapladım, "Bu tamamen vaktimi boşa harcamak olurdu. Cep telefonuna hiç cevap vermez. O lanet şeyi hiç açıyor mu, ondan bile şüpheliyim."

"Ah, hadi ama!" Gabrielle okuduğu mesajdan başını kaldırdı. "Üniversiteye gitmek zorundayım. Bir tablo da sorun var. Şunu iyi dinle Brynne; nadir bir Abigail Wainwright'ın üzerine inceltici dökülen bir kazayı içeriyor." Gabrielle tamamen korkmuş görünüyordu, aniden ayağa fırladı ve çantasını topladı. "İyi bir kombinasyon değil."

Brynne, "Hayır, bu hiç iyi değil," dedi kafasını iki yana sallayarak, "eğer hemen incelticiyi etkisiz duruma getirmezlerse kanvası yiyip bitirecektir..."

Konuştukları sanat çılgınları muhabbetini anlamaya çalışsam da, benim için kolay değildi. Bedenimde tek bir

artistik kemik bulunduğunu sanmıyordum. Yine de takdir edebilirdim. Benim fikrime göre, Brynne'in fotoğrafı sanatın somut örneği idi.

"Dönüş için araba ister misin? Eğer istersen Neil seni bırakır," diye önerdim.

"Hayır, sorun yok. Taksi tutacağım, daha hızlı olur. Şimdi gitmem lazım ama teşekkürler. Yarın akşam evinde görüşeceğiz Ethan. Siz ikiniz yemeğin keyfini çıkarın."

Brynne ona, "Bana neler olduğunu haber ver," dedi. "Eğer o karmaşayı temizleyebilecek birisi varsa, o da senin Gaby!"

Gabrielle, Brynne'e sarıldı, el salladı ve gitti. Gladstone'dan çıkmak için ilerlerken, uzun, kıvrımlı fiziği, takdir eden adamlardan epeyce bakış kazandı.

Brynne'e gülümseyerek ellerini tuttum. "Yani sonuç olarak öğle yemeğinde tamamen benimsin." Geri kalanını fısıldadım. "Halka açık yerde olmamız çok kötü."

"Biliyorum. Bunu hiç yapmıyoruz." Ellerimi hafifçe sıktı. "Son zamanlarda çok fazla çalışıyorsun ve olimpiyatları sadece hayal edebiliyorum. Tanrım, bu devasa, Ethan. O kadar insan." Sırıttı. "William ve Kate!"

Başımı salladım. "Evet. Törenler için orada olacaklar. Prens Harry de olacak. Eğlencelidir."

İnanamıyormuş gibi, "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

Tekrar başımı salladım. "Eğer istersen tanıştırmayı deneyebilirim... tabii turuncu saçlı prenslere zaafın yoksa."

Baştan çıkarıcı gözlerle, "Asla," dedi. "Siyah saçlı güvenlikçilere karşı zaafım var."

Kahrolası fırını açan kimdi? Bir çıkış arayışıyla ciddi anlamda etrafıma baktım. Eğer 'özel' yazan bir kapı bul-

saydım, yemin ediyorum anında Brynne'i arkasına alır ve iki saniyede çırılçplak soyardım.

"Çok acımasızsınız, Bayan Bennett."

Restoranda karşımda otururken kendinden pek memnun göründü. Aslında öyle memnundu ki bu durum bana, onu lavaboya dayayarak sevgiyle attığım şaplakları düşündürdü. Tanrım, nasıl da seksi bir şeydi, öylece eğilmiş beni deliye çeviriyordu...

"İşine geri dönelim. Olimpiyatlar için VIP güvenliği düzenliyorsun, Ethan!" Heyecanı aklımı başıma getirdi. Muhtemelen şu an için iyi bir şeydi.

"Şey, şikâyet etmiyorum, iş için iyi bir şey ama stres olmadan da yapabiliirdim. Sadece hiçbir pürüz olmasını istemiyorum. Saçma sapan sebepleri yüzünden baltalı manyaklar ya da komplolar, bombalar veya utançlar olmayacak ve nefes alabileceğim. Mutlu müşteriler güvende olacak ve ben memnun olacağım." Şarabıma uzandım. "Hadi sipariş verelim, Ivan'ın geleceğini sanmıyorum... her zamanki gibi her lanet olası şeye geç kalır!" Homurdanarak menümü açtım.

Brynne, garson gelmesi olasılığına karşı bana ne istediğini söyledi ve tuvalete gitmek için izin istedi. Yürüyerek uzaklaşmasını ve diğerlerinden aldığı bakışları izledim. İçimi çektim. Her ne kadar Brynne ilgisizliğini gösterse de, yine de onda insanların onu fark etmesini sağlayan bir şey vardı. O olmadan da kesinlikle yapabileceğim bir şeydi, fakat onunlayken bunun anlaşmanın bir parçası olduğunu anlıyordum. Erkekler her zaman ona bakardı. *Ve onu isterdi. Ve onu benden almaya çalışırlardı.*

İş benim için tamamen deli ediciydi ve meşgul olup dikkatimi elimdeki işe daha çok verdikçe, onu güvenliği için daha az izleyebiliyordum. Geçtiğimiz iki hafta

Brynn'e le benim ve ilişkimiz için iyiydi, fakat endişelenmemek olmazsa olmazdı. Endişe hiç gitmiyordu. Olaylar usulüne göre gibi görüldüğü sırada, gardını indirmemen gerektiğini bilecek kadar uzun süredir güvenlik işindeydim. Brynn'e hâlâ çok kırlgandı ve bu düşünce beni delirtiyordu.

"Üzgünüm, E. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, falan filan," Ivan araya girip kendini karşıma bırakıverdi.

"Gelmen ne hoş. *Senin* verdiğin bir randevu için demeliyim. Ve oraya oturma. Brynn'e benimle birlikte." Yandaki sandalyeyi işaret ettim. "Bir dakikaya dönecek."

Ivan yandaki sandalyeye geçti. "Bir iş çıktı ve pusuya yattım."

"Tabii," diye homurdandım. "Aletin pusuya yattı. Bu defa kiminle birlikte yataktaydın?"

"Toz ol, o değildi. Kahrolası gazeteciler takip ediyor... Bundan daha sağlam bir şeye ihtiyacım var diyebilirim." Gözlerini şaraba dikerek garsona işaret etti. Çektiği acının boş bakışını bir an için gösterdikten sonra meraklı gözlerle karşı maskeledi.

Ona izin verdim. Kuzenimin kendi hataları vardı ama öte yandan herkesin vardı. Sahip olduğu yığını hak ettiği anlamına da gelmiyordu. Evet, Ivan da geri kalanımız kadar bomboktu.

Birkaç dakika sonra Brynn'e masaya doğru gelmeye başladı, ifadesi okunaksızdı ama eğer tahmin etmem gerekirse, aklında bir şey olduğunu söyledim. Ne olduğunu merak ettim.

Ayağa kalkıp eline uzanırken, bu sırada Ivan kıcını kaldırsın diye sandalyesinin ayağını tekmeledim. Ayağa fırladı ve onu gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Keşke sandalye yerine onun bacağına tekmeleseydim.

"Brynne, kuzenim Ivan Everley. Ivan, Brynne Bennett, benim güzeller güzeli ve fazlasıyla *kapılmış* kız arkadaşım."

"*Enchanté*, Brynne." Elini tuttu ve benim kitabımda zorlukla nötr olarak geçecek bir öpücükle öptü. Ama ondan farklı bir şey bekliyor muydum ki?

Aptalca tumturaklı soru.

Brynne her zamanki güzelliğiyle gülümseyip Ivan'ı kibarca karşılarken, onu yerine oturtuktan sonra kendi yerime geçtim. Ivan tıpkı bir budala gibi ayakta durdu.

"Artık oturabilirsin, kuzen. Ve dilini ağzına geri sok," dedim.

"Pekâlâ, Brynne, sana Ethan'ı kafeslemeyi nasıl başardığını sormaya hazırlanıyordum, fakat artık en sonunda seninle tanışınca, sanırım bu soru daha çok onun için geçerli." Ivan bana bakarken şov yaptı. "Bunun gibi enfes bir varlığı yakalamayı nasıl başardın, E? Yani ona bir baksana! Ve bir de sana? Şey, her zaman çok sıkıcı ve suratsızsın." Tekrar Brynne'e odaklandı. "Canım benim, onda ne görüyorsun?" Yüzüne şakacı bir ilgi ifadesi kondu ve dirseğini dayayarak çenesini eline yerleştirdi.

"Tanrım, tam bir gerzeksin Ivan!"

Brynne kahkaha attı ve onu benimle çıkmaya ikna etmek için nasıl kararlı olduğum hakkında bir yorum yaptı. "Çok ısrarcıydı Ivan. Ethan benden hiç vazgeçmedi ve en sonunda o buluşmaya gittim." Şarabından bir yudum alıp bana göz kırptı. "İkiniz birbirinizden çok farklısınız. Hep bu kadar yakın mıydınız?" diye sordu.

"Evet." Ivan'la aynı anda cevap verdik. Ivan'ın bakışı

* Fransızca memnun oldum anlamına geliyor.

benimkiyle buluştu ve anlık bağlantılardan birini yaşadık, fakat bir sonraki anda çabucak kapattık. O sohbet başka bir zaman içindi. Bu sosyalleşmek içindi.

"Onu öldürecek kadar yakınımı!" Brynne'e pis pis sırttım. "Hayır, cidden, onu hayatta tutup duruyorum ve birçok sinir bozuculuğuna katlanıyorum. Ivan da görev icabı minnettar kalıyor, değil mi Ivan?"

"Sanırım... beni ölü istemenden iyidir," diye yanıtladı.

Brynne kahkaha attı. "Senin ölmeni isteyen kim Ivan?"

"Bir sürü insan!" Yine Ivan'la aynı anda konuştuk.

Sersemlemiş Brynne'e ikimiz de kahkahalarla güldük ve sonra garsonun belirip işini yapmasını bekledik, yani fazlasıyla seçkin kuzenimi açıklayamadan birkaç dakika geçti.

"Hımmmm, nereden başlasam?" Etki için duraksadım. "Annelerimiz kardeş ve birbirimizi neredeyse... doğduğumuz zamandan beri tanıyoruz. Yine de kan bağı olmasaydı hiç karşılaşacağımızdan şüpheliyim. Görüyorsun ya, Ivan bir aristokrat. Hem kalıtım yoluyla hem de Dünya Okçuluk Federasyonu'nun gözündeki." Ivan bana kaşlarını çattı. "Brynne, şu anda Lord Rothvale'e, on üçüncü Baron ya da öyle bir zirvaya bakıyorsun. Ya da sportmen yurttaşlarının ona seslendiği adıyla; *Lord Ivan*." Elimi sallayarak gösterdim. "Etiyle kemiğiyle."

Şoka girme sırası Brynne'deydi. "Rothvale... benim tabloların konservasyonunu yaptığım galerinin adı gibi mi?"

"Şey, evet. Orası benim büyük, büyük, büyük, büyük-babamın adından geliyor ama Rothvale Galerisi'yle hiç bir bağlantım yok."

Ivan'a, "Ama Ulusal'la var," diye hatırlattım.

Brynne kuşkuyla bir şekilde bana baktıktan sonra tek-

rar Ivan'a döndü. "Ulusal Galeri'nin yönetim kurulunda mısın Ivan?"

Devasa bir soluk koyuverdi. "Evet, canım ama kendi tercihimle değil. Görev miras yoluyla geçti ve kurtulamıyorum gibi görünüyor. Korkarım bilgi birikimim oldukça zayıf. E'nin bana söylediğine göre resimlerin restorasyonunda bir uzman olan senin gibi değilim."

"Yaptığım işi seviyorum. Şu anda en güzel Mallerton eserlerinden birinin üzerinde çalışıyorum." Brynne bana bakıp elime uzandı. "Ethan, tablodaki kadının tuttuğu kitabın adı konusundaki bir gizemi çözmeme yardım etti."

"O gerçekten çok zeki, Ivan," diyerek hemfikir oldum, başparmağımı elinin üzerinde gezdirirken gitmesine izin vermek istemedim. "Ben sadece onun için birazcık Fransızca çevirdim."

Ivan eğleniyor gibiydi. "Vay canına... siz ikiniz gerçekten birbirinize düşkünsünüz. Öğle yemeğinizi mahremiyet içinde sürdürmeniz için gitmeli miyim? Ona daha çok Fransızca çevirebilirsin."

Brynne elini çekip uzaklaştırdı. Ivan'a dik dik baktım.

Ivan pis bir sırıtışla yanıt verdi. "Aslında birisi için bir işim olabilir. Belki de koca bir ekip için." Omzunu silketti. "Donadea, İrlanda'daki mülkümde odalar dolusu on dokuzuncu yüzyıldan kalma tablolar var. Yığınla Mallerton da var." Ivan sersemce baktı. "Fransızcamın kusuruna bakmayın ama onların elden geçirilmesine ve kataloglanmasına ihtiyacım var. Bir asırdır onlara kimsenin dokunduğunu sanmıyorum." Başını iki yana sallayıp ellerini havaya kaldırdı. "Oradakilerin ne olduğunu bile bilmiyorum, sadece bir sürü ve profesyonel dikkate ihtiyaçları var. Ölmeden önce yapılacaklar listemde." Ivan,

Brynn'e doğru başını eğdi ve kız arkadaşına yönlendirilmesi gerekenden çok daha fazla flört eder gibi bir bakış attı. "İlgilenir misin?"

Hayır, seninle birlikte yatağa girmesi için onu kandırmaya çalışırken, kesinlikle senin İrlanda'daki mülküne gitmekle ve tablolarını kataloglamakla ilgilenmiyor.

Brynn, "Evet!" dedi.

"Ah," diye inledim. "Sadece ben de yanında şaperon olarak gidersem olur ve programım ağustos sonuna kadar dolu." Ivan'a, Brynn'in İrlanda'ya onunla yalnız gitmesi için cesedimi çiğnemesi gerektiğini gösteren bir bakış attım.

"Ne? Bana güvenmiyor musun, E? Kendi kanından birine!" Başını iki yana salladı. "Ne üzücü..."

"Brynn'le ilgili mi? Asla!" Tekrar Brynn'in elini tuttum, birisi onunla flört ettiğinde, bu kendi kuzenim olsa bile, kıskanç bir piç kurusu olduğum için ona dokunma dürtüsü ağır basıyordu.

"Aslında seni Gabrielle'le tanıştırmalıyım. Ev arkadaşım, Mallerton üzerine tezini yapıyor. Senin işini yapacak olan o, Ivan. Az önce Gaby de buradaydı ve gitmek zorunda kaldı. İkinizin tanışmaması çok yazık." Brynn tatlı bir şekilde gülümsedi, önerisinden memnun olduğu açıktı. Hafif bir vuruş ve kınayan bir bakışla elini benimkinden çekip kurtardı.

Aniden ilgilenerek, "Evet!" dedim. "Gabrielle iş için mükemmel olacaktır, Ivan." İkisinin arasmda uçuşacak kıvılcımlar kaçırmak istemediğim bir şov olacaktı. Hatta bu bizzat Brynn'in fikri olduğu için beladan kurtulmuştum. Ivan'ın ilgisini Brynn'den uzaklaştıracak her şey işime yarardı. "İkinizi Mallerton Galası'nda tanıştıracam. Fazla konuşmamaya çalışırsan her şey iyi olur," di-

yerek büyüklük tasladım. "Sadece ona tabloları göster."

Ivan beni önemsemedi ve onun yerine etkileyici kız arkadaşına odaklandı. "Vay teşekkürler, Brynne. Arkadaşınla tanışmak ve işe koyulması ne kadar hoşuma gider, tahmin bile edemezsin. Bu yıllar önce halledilmesi gereken sırtımdaki bir yük..."

Ha! Gabrielle'den bir posta yiyene kadar bekle. O küçük yükün sırtını tırmalamaya devam etmesini dileyeceksin!

O sırada öğle yemeği geldi ve yumulduk. Ivan, Brynne'le saçma sapan şeyler hakkında gevezelik ettikten sonra bana güvenlik sorunlarından bahsetti. Ne olduğunu anlamadan geri dönme zamanı geldi.

Arabayı öne çekmek için giderken Brynne'i Ivan'la birlikte bıraktım. Ivan bana göz kırptı ve benim için ona göz kulak olacağına dair güvence verdi. Ona öğle yemeklerimizi ısmarladığı için teşekkür ederek yardımına ne kadar ihtiyacım olduğuna soru bırakmayan uyarıcı bir bakış attım. Kuzenimin bana sadece takıldığını biliyordum. Zavallı adam muhtemelen beni bir kızın üzerine bu kadar düşerken görünce şoka girmişti ve özel bir sohbetle bana Brynne hakkında epeyce söyleyeceği olduğundan emindim. *Aman ne güzel.*

Valeye bileti verdim ve bölgeyi taradım. Bu bir alışkanlıktı; sadece dışarıdayken yaptığım bir şey. Kahverengi ceketli bir herif binaya yaslanmış bekliyordu. Yüzünde aç bir bakış ve boynunda da bir kamera vardı. Anında onun paparazi olduğunu anladım. Gladstone gibi, her an birinin belirebileceği mekânlara gelip giden ünlülerin fotoğraflarıyla yaşıyorlardı.

Vale arabamı getirdi ve içeri girip bekledim. Müziği açtım ve Crazy Town'dan Butterfly'ı seçtim. Süper şarkı, diye düşünüyordum. Brynne ve Ivan dışarı sallana sal-

lana gelirken parmaklarımla direksiyonda ritim tuttum.

Brynn'e götürdüğüm yer konusunda da pek heyecanlı değildim. Fotoğraf çekimi. Eğer kadının hakkında değiştirebileceğim bir şey olsaydı, bu olurdu. Kamera için soyunmasından ve diğer adamların onun vücudunu görmesinden tiksiniyor ve nefret ediyordum. Güzellikle ilgili bir şey olduğu doğru, fakat sadece hiç kimsenin *benim* olanı görmesini istemiyordum.

Düşüncelerim Ivan'ın Brynn'e için kapıyı açmasıyla bölündü, Brynn'in iki yanağını da öptü ve hoşça kal demek için epeyce büyük bir şov yaptı.

Aynı anda, şerefsiz fotoğrafçı fotoğraf çekmeye başladı! Ünlü olmasalar bile ünlü gibi görünüyorlardı ve Ivan teknik olarak öyleydi. *Yüce Tanrım!*

Brynn'e sokakta kuzenimle konuşurken nefes kesici görünüyordu. Bu etkiyle nasıl hayatta kalabilirim ki, diye düşündüm. Sigara arzusu beni neredeyse soluksuz bırakmıştı ama kusurum biraz daha beklemek zorunda kalacaktı.

"Hoşça kal, Ivan! Bugün seninle tanışmak çok hoştu ve kısa zamanda Mallerton Galası'nda tekrar görüşmek harika olacak." Brynn'e koltuğuna yerleşip ona gülümse-di.

"Seninle tanışmak da çok hoştu, Brynn'e Bennett." Ivan sırtıttı ve sonra benimle konuşmak için eğildi. "Benim için bu muhteşem kıza iyi bak, tamam mı? Öfke nöbetleri falan yok, tamam mı, E? Yapabilirsin." Kapıyı kapatırken kahkaha atıyordu.

Kaldırımından uzaklaşırken, "Bu epey eğlenceliydi," dedim alaylı alaylı.

"Kuzeninden çok hoşlandım Ethan. Kesinlikle bir karakteri var. Bizi tanıştırdığına memnunum. Ulusal

Galeri'nin yönetim kurulundan olduğunu bilip de bana söylemediğine inanamıyorum!" Omzumu hafifçe çimdikledi, ne gariptir ki bunu inanılmaz derecede ateşli buldum.

"Şey, üzgünüm, tabloları hiç umursamadığını biliyorum, o sadece kurulda." Ona her şeyi söyleme yemini mi hatırlayarak devam ettim, "Bir süre önce ona senden bahsettim. Ulusal Müze'de senin için bir şeyler olabilir mi diye görmek istedim. O çalışma iznini de almanı istiyorum." Dönüp koltuktaki haline baktım, öyle güzel ve ıslı ıslıldı ki. Onu İngiltere'de benimle birlikte tutmak için her şeyi yapacağımı biliyordum. *Ivan'ın telefonda önerdiği şeyi bile mi?*

"Ah, Ethan." Bacağıma dokundu. "Çok tatlısın ama işi kendi başıma alacağım. Benim için bu gerçekten önemli. Kendim kazanmak isterim, kuzeninden yardım isteyerek değil. Kuzenin ne kadar cana yakın... ve flört eden biri olsa da. Tanrım, adam tam bir flört makinesi!"

"Hiç hatırlatma. Yemek sırasında onu boğmak istediğim birkaç an oldu."

"Ama hepsi sadece oyun Ethan. Onunla ilgili bunu bilmen lazım. Sana saygı duyuyor ve ikinizin sahip olduğuy ilişkiyi görebiliyorum. Neredeyse kardeş gibisiniz."

"Evet... Ivan derinlerinde iyidir. Sadece son zamanlarda onu yoran zor zamanlar geçiriyor." *Hepimiz geçirmiyor muyuz?*

"Hepimiz geçirmiyor muyuz?" diye sordu.

Elini kavradım ve bir çeşit cevap gibi kucağımda tuttum. Buna cevap olarak ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve arabayla gideceğimiz mesafe o kadar da uzun değildi, biliyordum.

Tabii yolculuğun bundan daha uzun sürmesini fena

halde isterdim. İneceği yere yaklaştıkça, ruh halimin pisliği ortaya çıkıyordu. Bugün çalışacağı stüdyonun oraya varıp, kahrolası arabayı park ettiğimde, kudurmuş bir karmaşadan ibarettim. Vücudumda mantıksızlığın süzülüğünü hissediyor ve bu durumla güçlkle başa çıkıyordum. İçimdeki Bay Hyde, Dr. Jekyll'la zor bir zaman geçiriyordu. İyi doktorun asil kışını kaldırıma tekmele-yerek coşkuyla sağ gösterip sol vurmak iyiydi.

"Bugün ne çekimin var?" diye sordum. *Ve lütfen biraz olsun kıyafet içediğini söyle.*

"Ethan," diye uyardı. "Bunu daha önce konuştuk. İçeri giremezsin ve endişelenmeyi kesmen gerekiyor. Sadece ben, fotoğrafçı ve objektifin arkasında biraz vakit. Hepimiz işimizi yapan profesyonelleriz." Duraksadı. "Biraz iç çamaşırı da içeriyor..."

"Hangi fotoğrafçı?" diye sordum.

"Marco Carvaletti. Onunla daha önce tanıştın."

"Ah, seni öpmekten hoşlanan nazik İtalyan Bay Carvaletti'yi çok iyi hatırlıyorum, sevgilim."

Bana sert ve açık bir şekilde, "Aptal gibi davranmayı kesebilirsin Ethan," dedi. "Senin nasıl işin varsa, bu da benim işim."

Koltukta otururken gözlerimi ona diktim ve oraya gidip kıyafetlerini çıkaramayacağını söylemek istedim. Odanın arka tarafında durmak ve Carvaletti'nin yaptığı her şeyi, yaptığı her hareketi, ona yönlendirdiği her öneriyi izlemek istiyordum. Ona dokunmaya çalışması ya da fazla yakından bakması ihtimaline karşı orada olmak istedim. Arabanın yönünü değiştirip onu eve götürmek istedim. Yine evin içine girer girmez onu duvara dayayıp becermek istiyordum. Boşalırken adımı soluk soluğa söyleyişini duymak istiyordum. İçinde beni hissetmesini,

oradakinin ben olduğumu ve başkasının olmadığını bilmesini istiyordum. Çok fazla şey istiyordum.

Ve o şeylerin hiçbirini yapamadım. Hiçbirini.

Brynn'e i öpüp kendi işime gitmek zorunda kaldım. İş bittiğinde onu alması için Neil'a mesaj atmasını söyledim, çünkü öğlen toplantım vardı; onu almaya gelemeyecektim. Gidişini izlemek zorunda kalmış, kapı arkasından kapanana kadar beklemiştim; artık binarın içindeydi. Uzaklaşmam ve kadınımı o binarın içinde bırakmam gerekiyordu.

Hepsini yapmam gerekti.

Ve her kahrolası saniyesinden nefret ettim.

Ofisten ayrılabildiğimde öncekinden daha aydınlık bir ruh halinde değildim. Brynn'e i aradım ve sesli mesaja düştü. Ona bir mesaj bırakarak fotoğraf çekiminden sonra nasıl yorgun olduğunu bildiğim için akşam yemeği getireceğimi söyledim. *Lanet olası fotoğraf çekimi hakkında düşünme.*

Telefonunu açmadığında endişelenmedim, çünkü evde olduğunu biliyordum. Neil onu bıraktığında beni her zaman bilgilendirirdi. Bu akşam benim evimde kalabilmemizi ummuştum, fakat Brynn'e istemiyordu. Ben sordukça o inat etmişti. Bu gece kendi yatağına ihtiyacı olduğunu söylemişti, artı yarın planladığımız gibi aile yemeğinde olacaktık. Her gece onu benimle birlikte eve getirmeye çalışıyordum, fakat özgürlüğünden vazgeçme konusunda hâlâ güvenilmezdi. Brynn'e, eğer çok fazla karışırsam ya da tercihlerini etkilemeye çalışırsam bana kızıyordu.

Mesela nti modellik. Yine fazla düşünüyorsun, puşt herif.

Lanet olsun, ilişkilerin yapılacak bir ton işi vardı...
yani neredeyse her zaman.

O yüzden, çok akıllı bir adam olduğumdan, seçeneklerimi tartabiliyordum: Brynne olmadan benim evim ya da Brynne, ufacık dairesi ve eğer Gabrielle etraftaysa daha az mahremiyetin olduğu bir alternatif söz konusuydu.

Kolay karardı. Brynne her zaman kazanırdı.

Hâlâ duvar düzüşmesinin fantezilerini kuruyordum ve oraya vardığımda etraf sakinse onu bir duvar düzüşmesiyle şaşırtabilir miyim diye merak ettim.

Yemeği nereden alacaktım? Bir sürü farklı şey se-viyorduk. Bellisima'dan lazanya alacaktım, fakat bana Carvaletti'nin İtalyan olduğunu hatırlattı ve o fikri anın-da cehenneme yolladım. *O piç bugün sevgilimi çıplak gör-dü.*

Brynne Meksika mutfağını seviyordu ama onun yaptıkları, şehirdeki her restorandan çok daha iyiydi. Yapmaktan hoşlandığı Güney Amerika izi taşıyan şeyleri gerçekten seviyordum. Hint yemeğinde karar kıldım ve tereyağlı tavuk, körili kuzu eti ve sebze salatası sipariş ettim. Yemekle birlikte restorandan ayrılırken Brynne'e çabucak bir mesaj yolladım: Neredeyse oradayım be-beğim. Bize Hint usulü tavuk ve kuzu eti aldım.

Karşılık olarak ondan bir mesaj geldi: Selam. Gerçekten yorgunum ve sadece yatmak istiyorum. Bu akşamki yemeği atlasak?

Ne? Mesajın tarzı hoşuma gitmedi ve anında bununla ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Bir tedirginlik üzerimden akıp geçti. Bana uğramamamı mı söylüyordu, yoksa sadece aç mı değildi? Mesaja bakarak bunu söyleyemiyordum ve neredeyse on defa okudum.

Aksi, darmadağınık ve nikotin yoksunu halimden yorgundum ve beynim muhtemelen mantıksız bir dışı zihniyle bir sohbet için uygun mu emin değildim. Tek istediğim bir şeyler yemek, bir duş almak ve onunla birlikte yatağa kıvrılmaktı. Hatta seksi bile atlayabilirdim ama onunla uyumak pazarlığa açık değildi.

Nerede kaldığımız konusunda bir çeşit anlaşma yapmıştık, çünkü onun ya da benim evim fark etmezdi, onu yanımda istiyordum. Başladığımızda bunu Brynne'e açıkça belirtmiştim. Onu arabadan aradım ve arabayı sürdüm.

"Selam. Aç değilim, Ethan." Sesi garipti.

"Pekâlâ, sorun ne bebeğim? İyi hissetmiyor musun?" Bu bir ilkti. Daha önce hiç hasta olmamıştı, tanıştığımız gece yaşadığı baş ağrısı hariç.

"Karnım ağrıyor. Uzanıyordum."

"Mide bulantısı gibi mi? Eczaneye uğrayıp sana bir şeyler almamı ister misin?" diye önerdim.

Cevap vermeden önce esrarengiz biçimde duraksadı. "Hayır... kramplarım var gibi."

Ahhhh. Büyük Lanet. Bir ablam olduğu için ne olduğumu biliyordum, sadece daha önce bir ilişkide hiç başa çıkmam gerekmemişti. Aslına bakılırsa, daha önce kimseyle Brynne'le yaşadığım gibi bir ilişki yaşamamıştım. Kısa süreli kişilerle seks yaparsan, 'ölü haftasını yaşıyor' gibi talihsizlikler de karşına çıkmıyordu. Fakat yıllarca arkadaşlarımdan şikâyetler duymuştum ve etrafımda da ablam vardı. Ve bir kadın hormonal bir dönemdeyken ona alan bırakmak gerektiğini bilmeye yetecek kadarını öğrenmiştim. *Öyle mi dersin?!* Sanırım aklımdaki duvar düzüşmesi artık resmin dışına çıkmıştı. Lanet olsun.

"Tamam... oraya geldiğimde sana masaj yapabilirim.

Her şey yolunda mı? Çekim nasıl gitti?" Bana cevap vermesini beklerken gerildiğimi hissettim.

"Ah, çekim iyiydi. Güzeldi." Durdu ve burun çekme sesi geldi. "Telefonda annemle konuştum." Sesi üzgün geliyordu ve sesinin bu kadar boğuk çıkmasının sebebi ağlaması mı, diye merak ettim. Mantıklıydı. Annesiyle bir defa konuşmuş olsak bile neredeyse kendimi ağlayacak gibi hissettirmişti.

"Sohbetimiz çok iyi gitmedi,"

"Üzgünüm, bebeğim. Orada olacağım ve yanına geldiğimde konuşabiliriz."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum," diye karşılık verdi. Sesinde, aslında beni birazcık sertleştiren şu sevimli tepesi atmuş ton vardı ama sinirlenmesi konusunda uyarımı da almıştım.

Bir an duraksadım. "O da olur. Kısa sürede orada olacağım."

"Niçin bana telefondan iç çekiyorsun?"

Tanrım. Tıpkı bir süs balığı gibi ağzımın açık kaldığından emindim, çünkü bu sorudan sonra söyleyecek bir şeyim yoktu. "Çekmiyorum."

"Az önce yine yaptın!" diye kızdı. "Eğer fotoğraf çekimi ve annem konusunda beni sorguya çekeceksen, belki de gelmemelisin. Bu akşam onlarla uğraşmayacağım, Ethan."

Ahlaksız hormonların kadını mı Medusa'ya çevirdiğini ve bunun ödümü patlattığını söyleyebilir misiniz?

"Benimle konuşmakla mı uğraşmayacaksın, yoksa komple benimle mi uğraşmayacaksın? Çünkü ben seninle konuşmak istiyorum." Ses tonumu düzgün tutmaya çalıştım ama ortaya çıkardığım çok kendine güvenli bir ton değildi. Ama soğukkanlılığımı korumakta bundan

daha iyisini yapamayacağımdan oldukça emindim. Bu boktan sohbet hoşuma gitmemişti. Berbattı.

Sessizlik.

"Merhaba Brynne... Oraya geliyor muyum, yoksa gelmiyor muyum?"

"Bilmiyorum."

Ona kadar saydım. "'Bilmiyorum' bana cevabın mı?" *Gladstone'daki güzel, romantik öğle yemeğimize ne haltlar olmuştu? Tatlı sevgilimi geri istiyorum!*

"Yine bana iç çektin."

"Tutuklat o zaman beni. Bak, Hint yemeğiyle dolu bir araba sürüyorum ve nereye gideceğimi bilmiyorum. Bana yardım edebilir misin, bebeğim?"

Bu yüzden tartışmayı kesinlikle reddediyordum. Boktan ve hormonal bir gün geçiriyordu; bununla başa çıkabilirdim. Eğer bu akşam kollarımda olmazsa berbattı ama en azından ayrılmıyorduk. Medusa gecemi mahvediyor olabilirdi, fakat birkaç gün içinde ortadan kaybolacaktı. Dua ediyordum.

"Tamam... o zaman gel beni al," dedi sertçe.

Kulaklarıma inanamadım. "Gelip seni alayım mı? Bu akşam evinde kalmak zorunda olduğunu söylediğini sanıyordum. Daha önce dedin ki—"

Beni böldü, dili sivriltilmiş, keskin bir bıçak gibiydi. "Fikrimi değiştirdim. Burada kalmak istemiyorum. Bir çanta hazırlayacağım ve beş dakikaya hazırım. Varınca beni ara, aşağı inerim."

Hayretle, "Tamamdır, şef," dedim. Telefonu kapatmasını bekledikten sonra güzel ve gürültülü bir şekilde içimi çektim. Başımı da salladım. Ve hatta bir ıslık çaldım. Sonra yılandan saçları, keskin dili, tahmin edilemeyen ve fazlasıyla kafa karıştırıcı olan kız arkadaşımı almak için

arabamı sürdüm. Beni sersemlemiş bir ahmağa çevirmişti.

Kadınlar... korkutucu varlıklardı.

Bölüm 11

"Bu Marie Teyze olmalı! Ethan, onu içeri alabilir misin? Burada dirseklerime kadar gömülüymüm." Brynne akşam yemeği için mutfaktaki çılgınca son dakika hazırlığını işaret etti.

"Hallediyorum." Ona bir öpücük attım. "Şov zamanı, ha?"

Onayladı, uzun siyah eteğinin ve mor bluzunun içinde her zamanki gibi güzeldi. Bu renk ona yakışıyordu ve artık morun onun en sevdiği renk olduğunu bildiğimden, ona mor çiçekler gönderdiğim o ilk seferde şanslı olduğumu biliyordum.

Senin için her şeye rest, bebeğim.

Kapıyı, Brynne'in büyük teyzesi olduğu şüphe götürmeyen güzel bir kadına açtım. Annesinin tarafından, büyükannesinin kız kardeşiydi. Fakat kapımdaki gülümseyen insan, görebileceğiniz büyükanne figüründen en uzak kadındı. Çizgisiz teni ve koyu kırmızı saçlarıyla genç, tarz sahibi ve elli beş yaşından büyük olmayan bir kadına göre oldukça... ateşli görünüyordu.

Yerel aksanla, "Sen sürekli methini duyduğum Ethan olmalısın," dedi.

"Ve siz de Brynne'in Marie teyzesi!" Yanılma olasılığına karşı tereddüt ettim ama gerçekten, ailesindeki ka-

dınlar nefes kesiciydi. Yine Brynne'in annesinin nasıl bir güzelliğe sahip olduğunu merak ettim.

Etkileyici bir şekilde güldü. "Pek emin değil gibisin."

Onu içeri alıp kapıyı kapattım. "Hiç de değil. Büyük teyzesini bekliyordum, anlıyorsunuz ya, ablasını değil. Mutfakta meşgul olduğu için sizi karşılamam için beni gönderdi." Elimi uzattım. "Ethan Blackstone. Sizinle tanışmak büyük zevk, Marie teyze. Brynne'in sürekli sizden bahsediyor ve ben de sizinle tanışmak için can atıyordum."

"Ah, lütfen bana Marie de," dedi elimi sıkarken, "oldukça etkileyicisin, Ethan. Ablası mı, hummm?"

Kahkaha atarken omzumu silktim. "Çok mu pohpohladım? Hiç sanmıyorum ve hoş geldin Marie. Bu akşam bize katıldığın için minnettarım."

"Güzel evine davet ettiğin için teşekkür ederim. Yeğenimi yeterince sıklıkla göremiyorum, o yüzden bu bir artı. Ve yorumun fazlasıyla pohpohlayıcı olsa bile çok hoştu. Oyumu aldın, Ethan." Bana göz kırptı ve sarımsı tam o anda ve orada ona âşık oldum.

Brynne mutfaktan çıktı ve teyzesini kucakladı. Marie'nin omzunun üzerinden, Brynne'den mutlu bir sırıtış kazandım. Annesiyle her ne sorunu varsa, Marie'yle bunların olmadığı açıktı ve bu beni çok memnun etti. Herkes hayatında kendisini koşulsuzca seven birine ihtiyaç duyardı.

Mutfaka gittiler ve ben gidip içkileri ayarlayamadan tekrar zil çaldı. Babamın Marie'ye bir bakış attığında ne düşüneceğini tahmin ederek kendi kendime pis pis güldüm. Marie'nin çocuğu olmayan bir dul olduğunu biliyordum, fakat bu güzelliğiyle, onunla vakit geçirmek için yaygara koparan adamlardan uzun bir sıra olmalıydı.

Brynne'den hikâyeyi dinlemek için sabırsızlanıyordum.

Clarkson ve Gabrielle gelmişti. Zaten Marie'yle araları iyi olduğundan benim tek yapmam gereken içkileri hazırlamak ve dağıtmaktı. Gabrielle'le olan ilişkim için kullandığım repliklerin aynısını kullanarak, Clarkson'la da ateşkes imzalamıştık. Hepimiz Brynne'i önemsiyor ve onun mutlu olmasını istiyorduk. Brynne'in fotoğraflarını çekmesinden hoşlanmıyordum, fakat arkadaş gibi olmanızın tek sebebi onun eşcinsel olmasıydı. Cidden, bunun benim sorunum olduğunu biliyordum ama eğer eşcinsel olmasaydı ve Brynne'in çıplak fotoğraflarını çekseydi? Şu anda evimde olmazdı.

Neil ve Elaina geldiğinde, kendi evimde biraz daha rahat hissettim. Clarkson, Brynne ve Marie'ye mutfakta yardım etmek için gitmişti, Gabrielle ve Elaina kitaplardan konuşmaya dalmış gibi görünüyordu; çok genç bir milyoner ve onun çok daha genç bir kadına olan takıntısını...ve seksi anlatan bir şeydi. Kitapta bir sürü erotik seks sahnesi vardı, görünüşe göre her sayfasında.

Neil'la anlayışlı bir şekilde birbirimize baktık; bu konuşmaya ekleyecek hiçbir şeyimiz yoktu. Yani, bu saçmalığı kim okurdu ki? Kimin vakti vardı? Seksi gerçekten yapabilecekken niçin kitaptan okurdun ki? Bunu anlamıyordum. Ve yirmilerindeki milyonerler mi? İçimden başımı iki yana sallayarak önemsiyormuş gibi davrandım. Piçin tekiydim.

Saatime baktım ve sanki bir çağrı gibi zil çaldı. En sonunda babam gelmişti. Kapıyı açmak için koltuğumdan fırladım. Zavallı Neil, benimle gelebilmeyi diliyor gibi görünüyordu.

"Baba. Endişelenmeye başlıyordum. İçeri gir ve kadınla tanış."

"Oğlum." Sırtına vurarak klasik selamlaşmamızı yaptı ve sırttı. "Seni son gördüğümünden daha mutlu görünüyorsun. Hannah ziyaret etmek için Somerset'e gideceğini söyledi. Brynne'i de götürecekmisin."

"Evet. Herkesin birbirini tanumasını istiyorum. Tanımaktan bahsetmişken, hadi baba, Brynne bu tarafta." Onu mutfağa yönlendirdim ve Brynne'in yüzünde babamı gördüğü anda ışıldayan bir parlaklıkla karşılandık. Kalbimin resmen daha hızlı atmasına neden olmuştu. Bu önemli bir olaydı. Ailelerin tanışması ve etki yaratılması. Onların birbiriyle anlaşmasını istemek aniden benim için çok önemli hale gelmişti.

"Bak bak, bu güzel Brynne ve onun... ablası olmalı?" Babam, Brynne ve Marie'ye hitaben konuştu.

"Hey! Benim repliğimi çaldın baba!"

Marie, "O haklı," dedi, "geldiğimde oğlunuz bunu üzerimde kullandı."

Babam mutlulukla Brynne, Marie ve Clarkson'a sırtırken, "Babasına çekmiş," dedi.

"Babam, Jonathan Blackstone." Sersemliğimden sıyrılıp tanıştırmayı yaptım ve Brynne'in sırtını yavaşça yukarı aşağı okşadım. Tüm bunları nasıl algıladığını merak ettim. Çok fazla yolu oldukça hızlı şekilde almıştık, biraz delilikten çok daha fazlaydı, ama daha önce söylediğim gibi, artık yolumuzu değiştirmek yoktu. Bir dağdan aşağı son hızımızla iniyorduk ve hiçbir şey bizi durduramayacaktı. Yan tarafıma yaslandığında onu rahatlatmak için hafifçe sıktım.

Babam Brynne'in elini tuttu ve öptü, tıpkı tüm hayatım boyunca kadınları karşılamış olduğu gibi. Sonunda beni kaparı kızla tanışmanın ne kadar hoş olduğunu ve ne kadar güzel olduğunu söyledi. Brynne kızardı ve onu

Marie ve Clarkson'la tanıştırdı. Yaşlı çapkın Marie'nin elini de öptü tabii. Başımı iki yana salladım, bu akşam buradaki tüm kadınları sıradan geçireceğini biliyordum. Eğer bir elleri varsa, babamın dudakları üzerindeydi. Ah ve evet, Marie'nin ateşli olduğunu düşündü. Ne düşündüğünü anlaması kolaydı ve bundan emindim.

Babam Clarkson'ın elini sıkarken, "Senin elini öpmeyeceğim tabii," dedi.

Clarkson, "Eğer gerçekten istiyorsan öpebilirsin," diye önerdi, tam bir ara bulucuydu.

Clarkson'a, "Bunun için teşekkürler dostum. Sanırım onu sözcüksüz kalacak kadar sersemlettin," dedim.

Brynne önce bana, sonra babama baktı. "Ethan'ın o çok sevdiğim el öpme olayını nereden öğrendiğini anlıyorum Bay Blackstone. Bir usta tarafından eğitildiğini görebiliyorum," dedi güzel bir gülümsemeyle. Gücüyle odayı aydınlatan bir gülümsemeydi.

"Lütfen bana Jonathan de. Ben daha ileri bir özgürlükle davranırken bana biraz daha katlan canım." Babam eğildi ve onu yanağından öptü! Brynne daha fazla kızardı ve birazcık da utandı, fakat hâlâ mutlu görünüyordu. Sırtını okşamaya devam ettim ve onun için her şeyin çok fazla olmamasını umdum.

Başımı iki yana sallayarak, "Yavaş ol, yaşlı adam," dedim. "Benim kadını. Benim." Brynne cırlayana kadar onu kendime doğru çektim.

Brynne elini göğsüme bastırırken, "Sanırım bunu anladılar Ethan," dedi.

"Tamam, kimse unutmadığı sürece sorun yok."

"Bunun olması imkânsız sayılır, bebeğim."

Bana bebeğim dedi. Artık her şey yolunda, diye düşün-

düm. Akşam için toplanmamızın amacına otururken kendime gülebildiğime memnundum.

"Tavuk Marsala. Mımmm. Brynne canım, bunun içinde ne var?" Babam lokmalarının arasında sordu. "Gerçekten harika."

"Tavuğu sotelemek için çikolatalı şarap kullandım."

"İlginç. Verdiği tadı sevdim." Babam Brynne'e göz kırptı. "Yani bir gurmesin?"

"Teşekkürler ama gerçekten gurme değilim. Zevk alıyorum ve ebeveynlerim ayrıldığında babam için pişirerek öğrendim. E-kitap okuyucumda Rhonda Plumhoff'un olağanüstü yemek kitapları vardı. Tariflerini popüler kitaplarla birleştiriyor. Geldiğim yerde meşhurdur. Onun tariflerine hayranlık duyuyorum."

Başını bana doğru eğdi. "Akıllı oğlan yetiştirmişim."

"Aptal değilim baba ve o yemek pişirebiliyor ama en başta bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Benimleyken ilk yemeği bir protein bariydi, o yüzden mutfağında tavaları sallayıp, keskin bıçakları savururken ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz. Sadece geride durdum ve yolundan çekildim!"

Babam göz kırparak, "Yine söylüyorum, hep hızlı bir çocuk oldun," dedi.

Herkes kahkaha attı ve insanlar birbirine alışıyor gibiydi, bu da bana yardım etti, fakat onlara söylemem gereken şey konusunda hâlâ endişeliydim. Güvenlik kısmıyla ilgili değil, onu nasıl yapacağımı biliyordum ve o işte çok da iyiydim; beni endişelendiren şey Brynne'in önünde bilgi paylaşacak olmaktı. Benim için çok daha fazlasıyken, onu bir güvenlik işi olarak nesneleştirmek istemiyordum. Ayrıca durumdan dolayı duygusal olarak karmakarışık hale gelmesini ve onu üzmeyi, bu vesiley-

le ilişkimizin tekrar zarar görmesini istemiyordum. Bize karşı koruyucuydum. Ona karşı koruyucuydum. Evet öyleydim, bunun için özür dileyecek de değilim, bu konudaki hislerim de değişecek değildi. Brynne'i bu iğrenç karmaşayla daha çok incitmeye katlanamazdım ve kim-senin yapmasma da izin vermezdim.

Böylece bir anlaşma yaptık. Ben ofisimde Clarkson'la Gabrielle'i kısaca bilgilendirirken, Brynne diğerlerine ev sahibini oynadı ve sonra Marie'yle babama geçtim. Bu yolla, herkes yüzleri ve isimleri bilsin diye hazırladığım, tarihlerin ve fotoğrafların olduğu sunumu Brynne de izleyip rahatsız hissetmek zorunda kalmadı. Brynne'e en yakın olanlar için, kim, ne, nerede olduklarını ve gelebilecek olası hareketlerin detaylarını bilmek önemliydi. Amerika'da, başkanlık seçiminden daha büyük bir politik olay yoktu. Ve bir tarafın Brynne'i açığa çıkarmak istemesi, diğer tarafın onun varlığını gizli tutmak istemesi kadar şiddetliydi. Onun için önemli olan insanları bilgilendirmeden, başka türlü onu nasıl korurum bilemedim. Elaina ve Neil bilgilendirilmişti ve Brynne onlarla babamın bilmesinden rahattı. Diğerleri elbette geçmişini biliyordu.

Bazı şeylerin üzerinden bir çift olarak geçmemiz için Dr. Roswell'le bir seans ayarlamıştık. Brynne bana sorduğunda kabul ettim. Brynne hâlâ kafasında, eğer o heriflerin olduğu videoya bir göz atarsam onu gerçekten sevmeyeceğime inanıyordu. Sanki zaman damgası onu sonsuza kadar on yedi yaşındaki sürtük olarak damgalamış gibiydi. Kendini suçlaması beni gerçekten üzüyordu. Bu kesinlikle onunla ilgili bir konuydu, benimle ilgili değildi ama katlanmak zorunda olduğu pis suç yüzünden onu daha az sevmediğime inandırmak gerçek bir sorun-

du. Yaşadıklarımız üzerinde çalışıyorduk ve daha benim karabasanlarımın üzerini kazınamıştık bile. Ve ıvır zıvırlarım hakkında birisiyle konuşmaya ihtiyacım var mı diye merak edişim ilk defa değildi. Başka bir kâbusun düşüncesi ödümü patlatıyordu. Daha çok, Brynne beni yeniden öyle görecekti diye korkuyordum.

Bütün gece boyunca onu dikkatle izledim. Dışarıdan bakınca güzel ve etkileyici görünüyordu, fakat akşam ilerledikçe içten içe savaş verdiğini tahmin ettim. Babam ve Marie'yle işim bittiği anda yanına gittim ve onu mutfakta buldum. Misafirlerimiz için kahve ve tatlıyı hazırlıyordu. Orada olduğumu bildiği halde başını aşağıda tuttu. Kollarımı arkadan ona dolayarak çenemi başının tepesine yerleştirdim. Bana dayanan vücudu yumuşacıktı ve saçları çiçekler gibi kokuyordu.

"Burada neyimiz var, sevgilim?"

"Vanilyalı dondurmali brownieler. Gezegendeki en iyi tatlı." Sesi düzdü.

"Çatlamış görünüyor. Neredeyse senin bu akşam göründüğün kadar leziz."

Bir ses çıkardıktan sonra sessizleşti. Gözünü sildiğini gördüm ve sonra anladım. Onu döndürüp yüzünü ellerimin arasına aldım. Ağlamasından nefret ediyordum. Gözyaşlarından değil, onların arkasındaki hüzünden. "Baban—" Bitiremedi ama yeterince söylemişti. Onu göğsüme yasladım ve insanlar bizi göremesin diye mutfağın daha iç kısmına doğru çektim. Sadece bir dakika için ona sarıldım.

"Ne düşündüğünden mi endişeleniyorsun?"

Bana yaşlı halde başım sallayarak onayladı.

"Sana hayranlık duyuyor, tıpkı diğer herkes gibi. Babam yargılayan biri değildir. Onun tarzı değil. Sadece

beni mutlu gördüğü için mutlu. Ve beni mutlu edenin sen olduğunu biliyor." Ellerimi tekrar yüzünün iki yanına yerleştirdim. "Sen beni mutlu ediyorsun, bebeğim."

O üzgün, güzel gözleriyle bana baktı, sözlerimin anlamını idrak ederken gözleri ışıldayıp parladı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Gördün mü?" Tek parmağımla göğsümü dürttüm. "Çok mutlu bir adam."

Dudaklarımı öptüğünde kalbim gümbürdüyordu.

"Tatlı," dedi, başıyla tezgâhı işaret ediyordu, "dondurma eriyecek."

Hatırlaması iyiydi, çünkü ben hatırlamayacağımdan emindim. "Sana yardım edeyim," dedim, "ne kadar erken servis yaparsak, o kadar erken eve gidebilirler, değil mi?" Tatlı tabaklarını alıp insanlara dağıtmaya başladım. Hiçbir şey değilsem bile, girişimci bir adamdım.

Yanımdaki gürültülü seslerle ve düzensiz hareketlerle uyandım. Brynne rüya görüyordu. Görünüşe göre kâbus değildi, bir *rüyaydı*. En azından bana öyle görüldüğü kesindi. Kıvranıp duruyor bacaklarını birleştirip sıkıştırıyordu. Tişörtünü kavrayıp bedenini yay gibi kıvrıyordu. Gerçekten çok *iyi* bir rüya görüyor olmalıydı. Ve rüyasında düzüştüğü ben olsam iyi olurdu!

"Bebeğim." Omzuna elimi yerleştirip hafifçe onu sarsıtım. "Rüya görüyorsun... korkma. Sadece benim."

Gözleri açılıverdi ve anında doğrulup oturdu, bakışı bana odaklanana kadar gözleri odada gezindi. Tanrım, saçları omuzlarından aşağı sarkarken ve göğsü yükselip alçalırken nasıl da vahşice güzeldi. "Ethan?" Tek elini uzattı.

"Tam buradayım bebeğim." Elini tuttum. "Rüya mı görüyordun?"

"Evet... garipti." Yataktan kalkıp tuvalete gitti. Suyun aktığını ve bardağın lavabonun kenarına yerleştirildiğini duydum. Yatağa geri dönmesini bekledim ve birkaç dakika içinde döndü.

Hem de ne dönmek!

Gözlerinde daha önce gördüğüm bir bakışla cırlıçp-lak bir şekilde çıkıverdi banyodan. *Seks istiyorum ve bunu hemen şimdi istiyorum*, diyen bir bakıştı.

"Brynne, neler oluyor?"

Üzerime çıkıp aşağı bakarken, ihtiraslı bir sesle, "Ben-ce biliyorsun," dedi. Saçları beni yakıp yıkmayı planla-yan bir zevk tanrıçası gibi öne doğru dökülüyordu.

Ah, siktir, evet!

Ellerim hiç düşünmeden göğüslerine gitti. Tanrım! O yumuşacık eti avuçladım ve dudaklarıma doğru çektim. Yay gibi gerildi ve artık beynim kadar uyanık olan aleti-me sürtünmeye başladı. Onun bunun için uygun olma-yan durumda olduğunu unuttum, çünkü o hiç de o du-rumdaymış gibi davranmıyordu.

Dudaklarımı meme ucunda tutup derin bir şekilde emdim. Teninin tadını seviyordum ve o güzel memele-rinden vazgeçmeye hazır olmadan önce onlarla asırlarca oynayabilirdim. Diğer meme ucunu ağızıma aldım ve ha-fifçe ısırdım. Onu, biraz acının daha fazla zevk getirdiği o sınıra götürmek istiyordum. İnledi ve göğsünü dudak-larımın arasından içeriye doğru daha sertçe itti.

Elinin yatağa girerken giydiğim şortun içine kaydığını ve aletimi sardığını hissettim.

"Bunu istiyorum, Ethan."

Kalçalarımın altına atladı ve meme ucu ağızımdan

pop sesiyle çıkıverdi. Kayba karşı çıkacak zaman bulamadan, Brynne sinir bozucu şortumu çıkarmaya koyuldu ve dudaklarını aletimin etrafına sardı. "Ah, Tanrım!" Başını geriye doğru atıp üzerimde çalışmasına izin verdim. O kadar feci şekilde iyiydi ki hayalarım sancıdı. Bunda gerçekten iyiydi. Bir avuç saçını kavradım ve beni orgazmın kıyısına kadar emerken başını tuttum. Ağzı yerine içine boşalabilmeyi öyle çok istiyordum ki... Boşaldığımda derinliklerinde olmayı, gözlerimin gözlerine kilitlenmesini tercih ederdim.

Pekâlâ, kızımın bugün benim için daha çok sürprizi vardı, çünkü, "Boşaldığında içimde olmanı istiyorum," dedi.

Bunu nasıl yaptı böyle?

O yukarı doğru çıkarken, "Sana uyar mı?" diye solu-mayı başardım.

"Hııı hııı," diye inledi. Dizlerinin üzerine kalkıp ata biner gibi üzerime çıktı ve aletimi hayalarımın kadar içine aldı.

Nasıl olup da bunun canını yakmadığını bilmiyordum. Belki yakmıştı, fakat yapan ben değildim, açıkça istediği şeyi alan oydu. *Madem ısrar ediyorsun!*

Kalçalarını kavrayıp kalkmasına yardım ederken, "Ahhhh, siktiiiiir!" diye bağırdım.

Brynne vahşileşti, üzerimde sertçe hareket ediyor, vajinasını en iyi hissettiren yere sürüyordu. Pompalanan ritim aramızda patladı ve gelen her neyse, bunun devasa olacağını biliyordum. Kasılmaların başladığını hissettim ama onun da benimle birlikte gelmesine umutsuzca ihtiyacım vardı. En azından o eğlencede bana katılmadığı sürece, onusuz boşalmamın imkânı yoktu. O şekilde yapmazdım.

Bryenne yukarı aşağı hareket ederken, iç kısmının beni sıkıca sıkıştırdığını ve ısıttığını hissettim. Bedenlerimizin buluştuğu yere ulaşmak için bacaklarının arasına elimi kaydardım, tamamen ıslak ve kaygan olan klitorisini buldum. Orada onların dilim olmasını diledim, fakat bu sefer işi yapan parmaklarım olacaktı, sıvazlamaya başladım.

“Boşalacağım...” diye soludu.

Bir kere daha böyle söylemişti, yumuşacık ve narin. O kelime. Bunu ondan tekrar duymak beni çıldırttı. Çıldırtıyordu, çünkü onu zevkle parçalara ayıran bendim ve bu olduğu anda her şeyini bana veriyordu.

Yumuşak kelimeleri neredeyse beni uçurumdan aşağı yuvarladı.

“Evet boşalacaksın, bebeğim. Boşal. Şimdi. Her tarafına boşal!”

Kendini bırakmasını ve bir uzman gibi emrime itaat etmesini izledim. Sıkıştırdı, çığlık attı, kavradı ve titredi.

“Ahhhhh, Ethaaan! Evet. Evet. Evet!”

Emirle boşalıyordu. İşte benim kadını, ona yapmasını söylediğim şeyi yapıyordu. Ben şanslı, şanslı, şanslı bir piçtim.

Onu izlemenin her kısmını seviyordum. Zevkini hissetmeyi. Boşalmaya yaklaştığını hissedince, kendimi yapabildiğim kadar ileri iterken, onu son bir kez aşağı doğru bastırdım ve kendimi bıraktım.

Sıcak sperm dalgası dışarı fışkırıp derinliklerine gitti. Her fışkırışın keskin patlamalar olduğunu hissettim ve zevk dalgalarından lanet olası sersemlikle süzıldüm, ellerimin nereye tuttuğunun ya da bedenimin ne yaptığının güçlülükle farkındaydım. Buna rağmen o güzel gözlerinin içine baktım.

Bir süre sonra; ne kadar uzun zaman olduğundan hiç

fikrim yoktu, göğsümde titredi ve başını kaldırdı. Gözleri karanlıkta parladı ve bana gülümsedi.

"Bu da neydi?"

"Gerçekten harika geceyarısı düzüşmesi mi?" diyerek şaka yaptı.

Kıkırdadım. "Gerçekten feci şekilde olağanüstü geceyarısı düzüşmesi."

Dudaklarını öptüm ve onu bırakmaya hazır olana kadar başını tuttum. Seks yaptıktan sonra ona karşı bu şekilde sahiplenici oluyordum. Hemen ayrılmaktan hoşlanmıyordum ve bu sefer o üzerimde olduğundan, onu ezmek gibi bir endişem yoktu ve biraz daha uzun süre kalabildim.

Tekrar derinlerine doğru girdim ve dudaklarıma dayanarak harika bir sesle inlemesini sağladım.

Hoşnut ve şaşkın bir sesle, "Daha fazla mı istiyorsun?" diye sordu.

"Sadece sen istiyorsan," dedim. "Seni asla geri çevirmem ve üzerime atlamandan hoşlanıyorum ama regl olduğunu düşünüyordum—"

"Hayır. Aldığım ilaçlar yüzünden benim için öyle olmuyor. En fazla bir gün, eğer olursa... bazen bir gün bile olmuyorum..." Göğsüme öpücükler kondurmaya ve meme ucumu dişlemeye başladı.

Tanrım, çok iyi hissettiriyordu. İlgisi beni hemen şu ana ve ikinci tur için sağlıklı bir arzuya getirdi.

"Sanırım beni öldüreceksin kadın... gerçekten çok güzel bir yolla," demeyi başardım. Fakat uzun bir müddet boyunca ikimizin de söylediği son şeydi. Medusam, Eros'un mihrabına tapınan Afrodit'e dönüştü. Görünüşe göre şansım dur durak bilmiyordu.

Frances, "Amerikan gazeteleri," diyerek bir yığını masama bıraktı. "*Los Angeles Times*'ta askeri serviste aktif görevde çocukları bulunan kongre üyelerini konu alan ilginç bir makale var. Tahmin et kiminle röportaj yapılmış?"

"Birkaç tanesinden biri olmalı. Oakley alabildiği her şeyi sömürecek. Bunlar için teşekkürler." Kâğıt yığınına vurdum. "Diğer şey ne alemde?"

Frances kendinden epeyce memnun göründü. "Öğle yemeğine çıktığımda alacağım. Bay Morris, kasadaki onca yıldan sonra güzelce restore edildiğini söyledi."

"Benim adıma bunu hallettiğin için teşekkürler." Frances asistan olarak bir cevherdi. Şirketimin merkezini bir gemi gibi yönetiyordu. Ben güvenlik organize ediyor olabilirdim, fakat o kadın işimi düzenli tutuyordu ve bir an için bile onun değerini hafife almadım.

"Bayılacak." Frances kapıda tereddüt etti. "Hâlâ pazartesi gününü boşaltmamı istiyor musun?"

"Evet, lütfen. Mallerton olayı bu akşam ve sabah Somerset'e gitmek için ayrılacağız. Pazartesi akşamı geri döneceğiz."

"Halledeceğim. Bir sorun olmayacaktır."

Frances giderken *Los Angeles Times*'ı aldım ve senatörle ilgili makaleye baktım. Kusmak istiyordum. Kaypak yılan kıymetli oğlunun görev süresinin kısa süre önce nasıl uzatıldığından bahsetmemiştii ama bu sürpriz değildi. Oğlunun babası hakkında gerçekte ne düşündüğünü merak ettim. Bu ailedeki bozukluğu sadece tahmin edebilirdim ve bir parça bile hoş değildi.

Gazeteyi yığına geri bıraktım ve yapmamla birlikte, hareketin etkisiyle altından bir şey çıkıverdi. Bir zarf. Her neyse gazete yığınının arasına yerleştirilmişti. Bu başlı

başına garipti, fakat zarfın üzerindeki kelime; DİKKATİ-NE... ve altında yazan adım, kalbimin çarpmasına sebep oldu.

Interkomdan, "Frances, bu sabahki Amerikan gazetelerini sana kim verdi?" diye bağırdım.

"Muriel her sabah onları hazırlıyor. Geçtiğimiz ay boyunca her gün yaptığı gibi onları bir kenara ayırıyor. Orada öylece beni bekliyorlardı." Tereddüt etti. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Teşekkürler."

Masamdaki zarfa boş boş bakarken kalbim hâlâ gümbürdüyordu. Bakmak istiyor muydum? Zarfın kenarına uzandım ve kırmızı bağı çektim. Elimi içine sokup fotoğrafları çıkardım. Ivan ve Brynne'in Gladstone'da muhabbet ettiğini gösteren sekize onluk, siyah-beyaz fotoğraflardı. Ben Brynne'in arabaya binmesini beklerken, Ivan onun yanağını öpüyordu. Ivan'ın benimle konuşmak için eğilişi ve arkamızdan el sallayışı. Biz gittikten sonra Ivan'ın caddede duruşu. Ivan'ın caddede kendi arabasının gelmesini bekleyişi.

Restoranın dışında gördüğüm fotoğrafçı Ivan için özel olarak mı oradaydı? Ivan öncesinde ölüm tehditleri almıştı... ve şimdi onun, Brynne'in ve benim birlikte fotoğraflarımız mı vardı? Brynne için iyi bir bağlantı değildi. Ivan'ın kendine ait beladan bir dağı vardı ve Ivan'ın başına bela olan her kimse, o karmaşaya Brynne'imi de sürüklemenin hiç gereği olmadığına yüzde yüz emindim. Siktir!

Fotoğrafları tek tek çevirdim. Hiçbir şey yoktu. Sonuncusuna kadar. *Asla kendi canına kastetmiş bir adamı öldürmeye çalışma.*

Kariyerim boyunca bu tarz şeyleri görmüştüm. Elbet-

te ciddiye alınmak zorundaydı, fakat çoğunlukla, tanınmış birinin sırtına bir balta saplamak isteyen aşırı ateşli bir taraftar oluyordu, onlara karşı kişisel ve acımasız bir amaçla saldırıda bulunmayı tercih ediyorlardı. Özellikle spor alanundakiler bu tarz saçmalıklarla uğraşıyordu. Ivan, zamanında bir sürü kişiyi darıltmıştı ve bunu kanıtlayacak altın madalyaları vardı. Eski bir Olimpiyat okçusu olarak, şimdi spordan emekli olmuştu, fakat hâlâ medya tarafından peşi bırakılmayan İngiltere'nin alkışlanan altın çocuğuydu. Kanımından olması ona sorgusuz sualsiz koruma kazandırır da kesinlikle beni meşgul tutuyordu.

Bu fotoğraflar iki hafta önce çekilmişti. Fotoğrafçı özellikle Ivan için mi oradaydı, yoksa onları şans eseri yakalayıp birkaç sterlin kazanmak için, Olimpiyat okçusu Ivan Everley'nin fotoğraflarını mı satmıştı? Paparazilerin ünlü trafiğini çekmek için böyle yerlerde takılmaları normaldi, yani fotoğraflar önceden mi ayarlandı, yoksa şans eseri mi çekildi söylemesi zordu.

Ve eğer ünlü birini öldürmeye niyetli manyağın biriyisen, niçin ne yapmayı planladığını onun özel güvenliğine anlatma zahmetine girerdin ki? Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Niçin bana gönderildi? Fotoğrafı alan kimse, açıkça onları benim görmemi istemişti. Düzenli olarak sipariş ettiğim sokak satıcısından alınan gazetelerin arasına bunu koymak için uğraşmışlardı.

Muriel.

Çıkışta Muriel'le konuşmayı aklımın bir köşesine yazdım. Bu akşamki Mallerton olayı için erkenden ayrılacaktım zaten, o yüzden dükkânını gece için kapatmadan önce onu yakalayabilirdim.

Çekmecemi açtım ve sigaralarımıla çakmağımı çıkar-

dım. Brynne'in eski telefonunun orada durduğunu gördüm ve onu da çıkardım. Geçtiğimiz iki hafta boyunca pek telefon trafiği olmamıştı, bütün tanıdıkları artık yeni numarasını arıyordu. *Washington Review*'deki herif bir daha aramamıştı, büyük ihtimalle çıkmaz sokak olduğunu düşünmüştü. Bu da Brynne'in yararınaydı. Telefonu şarja taktım, böylece bugünü ve hafta sonunu benimle geçirmeye hazır olacaktı.

Günün ilk Djarum'unu yaktım. İçime çekmek müthişti. Sigarayı bırakma konusunda oldukça iyi iş çıkardığımı hissettim. Brynne motive olmama yardım ediyordu, fakat aramızda bir şeyler zorlu olduğunda zincirleme sigara mekanizması oluyordu. Belki de şu nikotin bandı şeyini denemeliyim.

Tek sigaramın keyfini çıkarmaya ve gelecek haftayı düşünmeye karar verdim. Birlikte ilk seyahatimiz. Kızımı, kız kardeşimin Somerset kıyısındaki kır evine götürebilmek için kendime üç günlük boş zaman yaratmayı başarmıştım. Ayrıca orası en yüksek kalitede pansiyon hizmeti de sunuyordu ve oraya gittiğim diğer seferlerde, hiçbir koşulda kız kardeşime yanımda bir misafir getirebilir miyim diye sormadığım gerçeğinin oldukça farkındaydım.

Brynne birçok sebepten farklıydı ve o hisleri halka açık olarak itiraf etmeye pek hazır olmasam da, ne olduklarının farkındaydım. Nereye doğru gittiğimiz konusunda onunla konuşmak ve ona ne istediğini sormak istiyordum. Çoktan yapmamış olmamın tek sebebi, potansiyel cevabının beni gerçekten fena halde endişelendirmesiydi. Ya benim istediğimi istemezse? Ya ben onun ilk gerçek ilişkisiysem ve böylece ortamı değerlendirebiliyorsa? Ya bu sırada başkasıyla tanışırsa?

te ciddiye alınmak zorundaydı, fakat çoğunlukla, tanınmış birinin sırtına bir balta saplamak isteyen aşırı ateşli bir taraftar oluyordu, onlara karşı kişisel ve acımasız bir amaçla saldırıda bulunmayı tercih ediyorlardı. Özellikle spor alanundakiler bu tarz saçmalıklarla uğraşıyordu. Ivan, zamanında bir sürü kişiyi darıltmıştı ve bunu kanıtlayacak altın madalyaları vardı. Eski bir Olimpiyat okçusu olarak, şimdi spordan emekli olmuştu, fakat hâlâ medya tarafından peşi bırakılmayan İngiltere'nin alkışlanan altın çocuğuydu. Kanımından olması ona sorgusuz sualsiz koruma kazandırır da kesinlikle beni meşgul tutuyordu.

Bu fotoğraflar iki hafta önce çekilmişti. Fotoğrafçı özellikle Ivan için mi oradaydı, yoksa onları şans eseri yakalayıp birkaç sterlin kazanmak için, Olimpiyat okçusu Ivan Everley'nin fotoğraflarını mı satmıştı? Paparazilerin ünlü trafiğini çekmek için böyle yerlerde takılmaları normaldi, yani fotoğraflar önceden mi ayarlandı, yoksa şans eseri mi çekildi söylemesi zordu.

Ve eğer ünlü birini öldürmeye niyetli manyağın biriyisen, niçin ne yapmayı planladığını onun özel güvenliğine anlatma zahmetine girerdin ki? Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Niçin bana gönderildi? Fotoğrafı alan kimse, açıkça onları benim görmemi istemişti. Düzenli olarak sipariş ettiğim sokak satıcısından alınan gazetelerin arasına bunu koymak için uğraşmışlardı.

Muriel.

Çıkışta Muriel'le konuşmayı aklımın bir köşesine yazdım. Bu akşamki Mallerton olayı için erkenden ayrılacaktım zaten, o yüzden dükkânını gece için kapatmadan önce onu yakalayabilirdim.

Çekmecemi açtım ve sigaralarımıla çakmağımı çıkar-

dım. Brynne'in eski telefonunun orada durduğunu gördüm ve onu da çıkardım. Geçtiğimiz iki hafta boyunca pek telefon trafiği olmamıştı, bütün tanıdıkları artık yeni numarasını arıyordu. *Washington Review*'deki herif bir daha aramamıştı, büyük ihtimalle çıkmaz sokak olduğunu düşünmüştü. Bu da Brynne'in yararınaydı. Telefonu şarja taktım, böylece bugünü ve hafta sonunu benimle geçirmeye hazır olacaktı.

Günün ilk Djarum'unu yaktım. İçime çekmek müthişti. Sigarayı bırakma konusunda oldukça iyi iş çıkardığımı hissettim. Brynne motive olmama yardım ediyordu, fakat aramızda bir şeyler zorlu olduğunda zincirleme sigara mekanizması oluyordu. Belki de şu nikotin bandı şeyini denemeliyim.

Tek sigaramın keyfini çıkarmaya ve gelecek haftayı düşünmeye karar verdim. Birlikte ilk seyahatimiz. Kızımı, kız kardeşimin Somerset kıyısındaki kır evine götürebilmek için kendime üç günlük boş zaman yaratmayı başarmıştım. Ayrıca orası en yüksek kalitede pansiyon hizmeti de sunuyordu ve oraya gittiğim diğer seferlerde, hiçbir koşulda kız kardeşime yarımdaya bir misafir getirebilir miyim diye sormadığım gerçeğinin oldukça farkındaydım.

Brynne birçok sebepten farklıydı ve o hisleri halka açık olarak itiraf etmeye pek hazır olmasam da, ne olduklarının farkındaydım. Nereye doğru gittiğimiz konusunda onunla konuşmak ve ona ne istediğini sormak istiyordum. Çoktan yapmamış olmamın tek sebebi, potansiyel cevabının beni gerçekten fena halde endişelendirmesiydi. Ya benim istediğimi istemezse? Ya ben onun ilk gerçek ilişkisiysem ve böylece ortamı değerlendirebiliyorsa? Ya bu sırada başkasıyla tanışırsa?

Listem uzayıp gidebilirdi. Sadece kendime sürekli Brynne'in çok dürüst bir insan olduğunu ve benim hakkımda nasıl hissettiğini söylediğinde, bunun doğru olduğunu hatırlatıp durmak zorundaydım. Kızım yalancı değildi. *Sana, seni sevdiğini söyledi.*

Plan, bu akşamki galadan sonra trafikten kaçmak için sabah erken saatlerde ayrılmaktı ve Brynne'i oraya götürmek için sabırsızlanıyordum. Kadınımla biraz romantik zaman istiyordum ve ayrıca şehirden biraz ayrılmaya, temiz kır havasına da ihtiyacım vardı. Londra'yı seviyordum, fakat öyle olsa bile, aklımı başımda tutmak adına şehrin kalabalığından uzakta zaman geçirme arzusu sık sık yüzünü gösteriyordu.

Tam o anda bir arama gelerek beni dalgınlığımdan çıkardı ve işimin sorumluluklarıyla ilgili çok talepkâr ve çok acil bir duruma geri getirdi. Gün uçup gitti ve ben daha ne olduğunu anlamadan çıkma vakti geldi.

Ofisten ayrılırken yolda olduğumu haber vermek için Brynne'i aradım ve bu akşamki olayla, yaklaşan seyahatimizle ilgili yapılması gereken her şeyin soluk soluğa bir özetini almayı bekledim. Onun yerine sesli mesaja düştü. O yüzden ona bir kısa mesaj attım: *Eve geliyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı? Ve cevap gelmedi.*

Bu hoşuma gitmedi ve tam o sırada farkına vardım; onun için hep endişelenecektim. Endişe asla gitmeyecekti. İnsanların çocukları hakkında böyle söylediklerini duymuştum. Hayatlarında, başka bir insanı sevmenin ne anlama geldiği gerçekliğiyle ölçülecek kadar önemli biri olmadıkça gerçek endişenin ne olduğunu bilemeyeceklerini söylüyorlardı. O sevgi, potansiyel kaybın yüküyle gelirdi; benim için hakkında fazla düşünmenin çok rahatsız edici olduğu bir ihtimaldi.

Gazetelerin arasındaki zarfı hatırlayarak Muriel'in büfesine doğru yöneldim. Yaklaştığımı gördüğünde anlamlı gözleriyle beni takip etti. Zor bir hayat ve sert bir yaşam tarzı geçirmiş olabilirdi, fakat bunlar onun çok zeki olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Keskin gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

"Selam Muriel."

"Merhaba, canım. Senin için ne yapabilirim? İstedğin gibi her Amerikan gazetesi var, di mi?"

"Evet. Çok iyi." Ona gülümsedim. "Ama bir sorum var, Muriel." Konuşurken onun beden dilini inceledim, aradığım şeyi bilip bilmediğini görmek için ipuçları arıyordum. Ivan'ın fotoğraflarının olduğu zarfı çıkarıp havada tuttum. "Bugün bunların gazetelerin arasına yerleştirilmiş olmasıyla ilgili ne biliyorsun?"

"Hiç bi'sey." Sola doğru bakmadı. Göz temasını da kaybetmedi. Bu ikisi, bana gerçeği söylediğini destekliyordu. Sadece tahmin edebilir ve sezgimi kullanabilirdim. Ve kiminle uğraştığımı hatırladım.

Tezgâhın üzerine bir onluk yerleştirdim. "Yardıma ihtiyacım var Muriel. Eğer birini ya da şüpheli bir şey görürsen bana haber vermeni istiyorum. Bu önemli. Bir insanın hayatı söz konusu." Ona doğru başımı salladım. "Dikkat edecek misin?"

Başımı eğip önce onluğa ve sonra tekrar bana baktı. O korkunç dişleriyle samimi bir gülümseme yolladı. "Senin için, yakışıklı, yaparım," dedi. Muriel onluğu kaparak cebine attı.

"Ethan Blackstone kırk dördüncü kat," diyerek binayı işaret ettim.

"Adını biliyorum ve unutmam."

Sanırım iyi bir anlaşma yapmıştık, kiminle yaptığım

göz önüne alınırsa... Arabama doğru yöneldim, eve gitmeye ve kızımı görmeye hevesliydim.

Brynn'e ikinci defa aradığımda bir kez daha sesli mesajla düştü, o yüzden yolda olduğumu söyleyen bir mesaj bıraktım. Cevap vermeyecek kadar önemli ne yaptığını merak ettim ve kulaklıkları takarak küvette oturduğunu, spor yaptığını ya da telefonunu sessize aldığını hayal etmeye çalıştım.

Endişelerimle savaştım. En başta, bu duygu hâlâ alışılmadık olsa da, aynı zamanda bir kenara bırakmadığım bir şeydi. Durmaksızın Brynn için endişeliydim. Ve bunun benim için tamamen yeni olmasının anlamayı daha kolay hale getirmediği kesindi. Resmen yolumu öğrenen bir acemi gibiydim.

İçeri girdiğimde daire mezarlık gibi sessizdi. Endişemin çok rahatsız edici boyutlara fırladığını hissettim ve aramaya başladım. "Brynn?"

Sadece daha fazla sessizlik vardı. Spor yapmıyordu ve kesinlikle ofisimde değildi. Balkonda yoktu. Banyo son umudumdu. Kapıyı açarken kalbim, göğsümde gümürdedi ve orada olmadığını görünce paramparça oldu.

Siktir! Brynn, neredesin?

Güzel elbisesi askıdan sarkıyordu. Gladstone'da öğle yemeği için bulduğumuz gün, Gabrielle'le birlikte vintage dükkândan satın aldığı Cezayir menekşesi rengi elbise. Toplanmaya dair kanıtlar da vardı; makyaj malzemeleri dışarıdaydı ve ufak bir çantanın yarısı doluydu. Yani bu akşam buradaydı ve hafta sonumuz için hazırlanmaya başlamıştı.

Onun hakkında olumlu düşünmek istedim ama daha önce tek başına gitmişti, ya tekrar yaptıysa? Bugünkü o çılgınca fotoğraflardan sonra, midem düğüm düğümdü

ve sadece nerede olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı! Yatak odasına doğru geçip yarı panik halimle Neil'i ararken onu gördüm, Brynne. Dünyadaki en harika görüntüydü. Kıyafetlerden dağınıklığın ve yarısı toplanmış çantaların arasında, yatakta kıvrılmış duruyordu... uyuyordu.

Neil, "Evet?" diye cevapladı. Öyle donakalmıştım ki telefonu hâlâ kulağımda tutuyordum.

"Aaa... yanlış alarm. Üzgünüm. Birkaç saate seninle müzede görüşürüz." Cevap veremeden telefonu kapattım. Zavallı dostum kafayı yediğimi düşünecekti.

Zaten tamamen kafayı yedin!

Çok sessizce hareket ederek ceketimi, ayakkabıları çıkardım ve dikkatle yatağa tırmanıp uyuyan bedeninin etrafına kıvrıldım. O güzel kokusunu içime çektim ve kalp atış hızımın azalmasına izin verdim. Bir sigara yakma dürtüsü yoğundu ama onun yerine bana dayanan sıcaklığa odaklandım ve sigaraya olan bağımlılığımın eninde sonunda azalacağını tahmin ettim.

Brynne kendinden geçmiş, çok derinden bir uykuya dalmıştı. Neden bu kadar yorgun olduğunu merak etsem de, uyandırmak istemedim. O yanımdayken izleyebilir ve bekleyebilirdim. Az önce öğrendiğim dersi düşündüm. Görünüşe göre, güven sorunları olan tek kişi Brynne değildi. Benimkinin üzerinde biraz daha çalışmam gerekiyordu. Brynne bana, yalnız başına çıkmayacağını sözünü verditse, o zaman sözünü tutacağına dair ona güvenmek zorundaydım.

Gözlerimi açtığımda, onu beni incelerken buldum. Gülümsedi, mutlu, müthiş ve birazcık da kendini beğenmiş görünüyordu. "Seni uyurken izlemeyi seviyorum."

"Saat kaç?" Başımı kaldırıp tavan penceresine baktığımda gün ışıklarının hâlâ orada olduğunu gördüm.

“Uyudum mu? Eve geldiğimde seni yatakta buldum ve sana katılmaya karşı koyamadım. Sanırım ben de sızıvermişim, uykucu.”

“Saat beş buçuk ve harekete geçme zamanı.” Kedi gibi gerindi, kıvrılırken ihtişamlı bir şekilde şehvetli ve erotikti. “Niye bu kadar yorgunum bilmiyorum. Sadece bir dakikalığına uzandım ve gözlerimi açtığımda... sen buradaydın.” Yataktan aşağı yuvarlanmaya yeltendi.

Omuzlarını kavrayıp onu sırtüstü çevirerek altına sabitleyip bacaklarının arasına yerleştim. “O kadar çabuk değil güzelim. Önce seninle biraz baş başa zamana ihtiyacım var. Uzun bir gece olacak ve seni sayısız gerzekle paylaşmak zorunda kalacağım.”

Uzanıp yüzümü tutarak sırttı. “Ne tarz bir baş başa zaman hayal ediyordun?”

Onu yavaşça ve adamakıllı öptüm, dilimi ağzının her santiminde gezdirdikten sonra cevapladım. “Senin çınlı çıplak olduğun ve adımı haykırdığın tarzda.” Kalçalarını yavaşça yumuşak bedenine doğru ittim. “Bu tarz.”

“Mimmmmm, ikna edicisiniz, Bay Blackstone,” dedi. Hâlâ yüzümü tutuyordu. “Ama bu akşamki olay için hazırlanmaya başlamamız gerekiyor. Aynı anda birden fazla iş yapmakta ne kadar iyisin?”

“Ben çoğu şeyde iyiyim,” diye cevapladıktan sonra onu tekrar öptüm. “Bana bir ipucu ver.”

“Pekâlâ, büyük düşunu, en az küvetin kadar seviyorum,” dedi masumca.

“Ahhh, yarı o zaman beni sadece muhteşem banyo hoşluklarım için seviyorsun?”

Kıkırdadı ve ellerini aramızda aşağı kaydırıp sertleşmekte olan penisimi kavradı. “Gördüğüm kadarıyla etrafta muhteşem hoşluklar var.”

Aynı anda hem kahkaha atıp hem de inledim. Onu üzerimden kaldırıp banyoya yöneldim. "Suyu ısıtacağım... ve orada seni bekliyor olacağım."

Çınlıçplak ve her zamanki gibi akılları uçuracak kadar seksi bir halde bana katılması için çok beklemem gerekmedi; tamamen esir olmama ve bir araya geldiğimizde kontrol edemiyormuşum gibi görünen kontrolü elimde tuttuğum sevişmelerimizle bedenine sahip olmak için köpürmeme neden oluyordu. Nihai ödülüm ve en büyük korkum tek bir şeyden ibaretti. Bu akşamki gala ve onu diğerleriyle paylaşma konusunda şaka yapmıştım, fakat yorumum itiraf etmek istediğimden çok daha fazla gerçek barındırıyordu. Brynne'i, benim fikrime göre ona biraz fazla şekilde hayranlık duyan diğer adamlarla paylaşmaktan nefret ediyordum.

Fakat Brynne'in gerçeği buydu ve eğer o benim kadınımsa, o zaman bu durumu adam gibi göğüslemeyi öğrenmek zorundaydım.

Yine de o sıcak, köpüklü suda çok güzel zaman geçirdik. Evet... aynı anda birden fazla iş yapmak en güçlü yanlarımdan biri olduğu için teklif edilen hiçbir fırsatı kaçırmayacaktım.

"Biliyor musun, muhteşem ötesi görünüyorsun."

Aynaya bakarken kızardı, koyulaşan kızarıklık boyundan aşağı ve hatta bulduğu o güzel elbisenin içindeki göğüslerinin şişkinliğine kadar indi. Elbise danteldi ve üzerine oturuyordu, kısa etek adını bilmediğim başka bir kumaşla daha çok köpüklü gibi görünüyordu. Ne halt olduğu önemli değildi, o elbise bu akşam benim ölümüm olacaktı. Öyle bir boku yemiştım ki!

"Sen de oldukça müthiş görünüyorsun Ethan. Hem uyumluyuz da. O kravatı elbisem yüzünden mi seçtin?"

"Tabii ki. Bir sürü kravatım var." Makyajını yapmasını ve son ıvır zıvırları bitirmesini izledim, pusuda beklememi ve yapmak üzere olduğum şeyden dolayı endişeli olmamı kafasına takmadığına memnundum.

"Şu gümüş, klasik kravat iğnesini takacak mısın? Hani benim sevdiğimi?"

Mükemmel yönlendirme. "Tabii." Almak için şifonyerin üstündeki kasama gittim.

Ben iğneyi kravatıma takarken, "O aileden kalma mı?" diye sordu.

"Aslında öyle. Annemin ailesinden. Büyükannemler eski İngilizlerden ve sadece iki kızları vardı: annem ve Ivan'ın annesi. Hayatlarını kaybettiklerinde, sahip olunanlar torunlar arasında bölüştürüldü. Hannah, ben ve Ivan."

"Şey, bu inanılmaz ve böyle antika parçalara bayılıyorum. Klasik parçalar çok ustalıklı oluyor ve eğer manevî değeri varsa, o zaman daha iyi oluyor, değil mi?"

"Annemden kalan birkaç hatıra dışında bende yok, annem öldüğünde çok gençtim. Büyükannemi hatırlıyorum ama. Tatillerde bizi yanına alırdı, bize bir sürü hikâyeler anlatıp fotoğraflar gösterirdi. Annemizi tanımamız için elinden geldiğince yardım etmeye çalışırdı, çünkü hep annemizin bunu isteyeceğini söylerdi."

Brynnie makyaj fırçasını bırakıp bana doğru geldi. Elini kolumdan yukarı doğru çıkardı ve sonra biraz kravatımı düzeltti. En sonunda saygılı bir şekilde gümüş iğneye dokundu. "Büyükannen kulağa çok hoş bir kadın gibi geliyor ve annen de öyle."

"İkisi de seni tanımaktan hoşlanırdı." Rujunu bulaştırmamak için onu dikkatle öptüm ve cebimdeki kutuyu

çıkardım. "Senin için bir şeyim var. Özel... Senin için." Ona doğru uzattım.

Siyah kadife kutuyu görünce gözleri genişledi ve sonra biraz şaşkınca baktı. "O ne?"

"Sadece kadını için bir hediye. Senin almanı istiyorum."

Kutuyu açarken eli titredi ve sonra yumuşak soluğunu bastırmak için teki ağzına doğru kalktı. "Ah, Ethan... bu... Bu çok güzel—"

"Annemden kalan ufak bir klasik parça ve senin için mükemmel... Senin hakkında nasıl hissettiğimle ilgili."

"Ama bu aile yadigarını bana vermemelisin." Başını iki yana salladı. "Bu doğru değil... Bu şekilde vermen—"

"Bunu sana vermemliyim ve veriyorum," Sertçe konuştum. "Takabilir miyim?"

Tekrar ince zincire asılı kolye ucuna baktıktan sonra yine bana döndü ve hareketlerini tekrarladı.

"Bu akşam bunu takmanı ve hediyeyi kabul etmeni istiyorum."

"Ah, Ethan..." Alt dudağı titredi. "Neden bu?"

Dürüstçe mi? Elmaslarla ve incilerle süslenen, ametistten kalp şeklindeki kolye ucu, küçük hoş bir şeydi, fakat ondan daha fazlası, Brynne'in adını haykırıyordu. Annemin mirasından bana kalan koleksiyonun içinde olduğunu hatırladığımda, kasaya gitmiş ve açmışım. Orada başka şeyler de vardı elbette ama belki de ek mücevher hediyelerinde daha derine inmeden önce biraz daha zamana ihtiyacımız vardı.

"Sadece bir kolye Brynne. Bana seni hatırlatan çok güzel bir şey. Klasik bir parça, en sevdiğin renk ve kalp şeklinde." Kutuyu elinden aldım ve ince zincirle ucunda takılı olan kolye ucunu çıkardım. "Umarım kabul edip

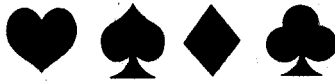
takarsın ve seni sevdiğimi biliyorsundur. Bu kadar." Başımı eğdim ve zincirin iki ucunu parmaklarımın arasında tutarak onun kabul etmesini bekledim.

Dudaklarını birleştirerek büzdü, derin bir nefes aldı ve başını kaldırıp bana baktığında gözlerinde o parlak bakış belirdi. "Beni ağlatacaksın, Ethan. Bu çok... çok güzel ve çok sevdim... ve... ve benim olmasını istemeni seviyorum... ve seni de seviyorum." Aynaya doğru dönerek saçlarını boynundan çekip kaldırdı.

Zafer lanet olası, muhteşem bir histi! Işıltı saçtığıma emindim, zinciri güzel boynunun etrafına taktığımda, değerli taşlarla süslenmiş kalp şekli teninin üzerine yerleştiğinde ve kolye karanlıkta geçirdiği onca zamandan sonra en sonunda bir yuva bulduğunda, uzun süredir hissettiğimden daha mutlu olduğumu biliyordum.

Tıpkı benim kalbim gibi, o da yuvasını bulmuştu.

Bölüm 12

Ulusal Resim Galerisi, organizasyonlar için görkemli bir yerdi ve bu tip organizasyonlara fazlasıyla alışkındım. Burada birçok kez bulunmuştum, kimi zaman güvenlik işi için, bazen bir misafir olarak ve bir iki defa da randevu için.

Ama hiç böyle olmamıştı.

Brynne, sahip olma isteğine başlı başına yeni bir anlam getirmişti. En azından benim için öyle olmuştu. Ondan bir parça isteyen tüm bu insanlara yetişmeye çalışırken, gecenin sonunda ölmüş olabileceğimi düşündüm.

Menekşe rengi elbisesi ve lame ayakkabılarının içinde öyle güzel ve kusursuz görünüyordu ki dışarıdan her santimi model gibiydi, fakat içeriden, yaptığı işle kendi alanında artistik bir zekâyla parlıyor ve saygı duyuluyordu. Kadının bu akşam bir ünlüydü. Hediyesi boyunda görmek de bana epeyce yardım ediyordu. *O benim, millet! Benim! Ve bunu sakın unutayım demeyin!*

Leydi Percival'ın sergisi kesinlikle başarılıydı. Res-torasyonu henüz kısmi olarak tamamlandığı için, resim konservasyon aşamasının öğreticiliği için yerleştirilmişti. Ve elbette Brynne projenin konservatörü olarak belirtil-di. Yemek için oturmaya gittiğimizde, karşılama konuş-masında onun yaptığı keşiften bahsedildi. Yüzündeki

gurur asla unutmayacağım bir şeydi. Bu akşamki törenin bütün kazancı, Rothvale Vakfı'nın Resmi Geliştirme bölümüne verilecekti. Odaya bakındığımda misafirlerin arasında para babalarını ve eski isimleri gördüm. Maller-ton bir çeşit yeniden doğuş yaşıyor gibi görünüyordu ve Brynne'in, onun neyin resmini yaptığını ortaya çıkarması Maller-ton'un işinde neye ilgisi olduğunu bulmaya yardım etmişti. Sonuç olarak, Rothvale bağışına da yardımcı olmuştu.

"Brynne, Leydi Percival'ın bambaşka bir şey," dedi Gabrielle. "Geldiğimde ona bir bakış attım. Onun gibi bir serveti konservasyon yöntemlerini ve sürecini öğretmek için bir fırsat olarak sergilemelerine bayıldım. Ve Ethan, duyduğum kadarıyla sen de gizemi çözmekte yardımcı olmuşsun."

"Ona pek yardımcı olmak denemez. Sadece kelime çevirisi ama teşekkürler Gabrielle. Sevgilime biraz Fransızca'yla yardım ettiğim için memnunum." Brynne'e göz kırptım. "Her şeyi çözdüğünde çok mutlu göründü."

"Kendimden geçmiştim. O tablo benim için kariyer yapıcı oldu. Ve hepsini sana borçluyum, bebeğim." Uzandı ve elimi kendi elleriyle kapladı.

Tanrım, böyle ufak sevgi gösterileri yapmasına bayılıyordum. Elini dudaklarıma doğru kaldırdım ve kimin gördüğünü umursamadım. Sadece umurumda değildi.

"Ivan'ın nerede olduğunu merak ediyorum. Yakında burada olur mu sence?" diye sordu.

Neşeli hislerim, iki buçuk saniyede saf kıskançlığa dönüştü ve kendimi engelleyemeden kaşlarımı çatığımdan emindim. Brynne'in sadece iyi olduğunu kabul ettim. Ivan'ı bugünkü fotoğraflar hakkında bilgilendirmem gerektiğini hatırladım ama lanet olsun, Ivan, Brynne'in bu

akşam ne kadar güzel göründüğünü görünce salyalarını akıtacaktı.

Brynn'e arkadaşına döndü ve heyecanla anlatmaya başladı, "Gab, bu akşam gelmesini gerçekten umuyorum. Ethan'ın kuzeniyle tanışmanı öyle çok istiyorum ki. Kataloglanması gereken bir ev dolusu Mallerton'ı varmış ve Tanrı bilir başka neleri... Bu adamla tanışman gerek. Demek istediğim, gerçekten gerekiyor."

Gabrielle kahkaha attı, kendi halinde çok mutlu ve güzel görünüyordu. Üzerine oturan yeşil elbisesi, ten rengiyle ve uyumlu gözleriyle harika eşleşmişti. Bunun çok iyi bir saptama olabileceğini fark ettim. Gabrielle tarafından dikkati dağıtılmış Ivan, onu Brynn'e le flört etmekten uzak tutmak için harikaydı. Ayrıca içimden bir ses, Ivan'ın Gabrielle'e iyice bir baktığında hoşuna gideceğini söylüyordu. Üstüne bahse girerdim. Ve kazanırdım da.

"Söylemesi zor, bebeğim. Ivan zamanı kendi parametresinden görür ve hep öyledir. Feci şekilde sinir bozucu..." Masanın karşısındaki kadını görünce sesim azalarak kayboldu. *Hadi be!* Kızıl-sarı saçlı saat üç yönündeydi, tamamen süslenmiş ve ava hazır. *İyi değil.*

Çabucak bakışımı kaçırdım ve Brynn'e odaklandım. Brynn'e az önce baktığım yöne doğru baktıktan sonra bana döndü. Kafasının içinde çarklar döndüğüne eminim. Brynn'e akıllı bir kadındı. Soğukkanlıyı oynamaya çalışarak Pamela ya da Penelope'nin, benim onu hatırlamadığım gibi beni hatırlamaması için dua ettim ama fazla umudum yoktu. Ivan'ın bir arkadaşısıydı ve gece bitmeden bana yaklaşacağını biliyordum. Böyle garip durumlarla başa çıkmanın kural kitabı neredeydi? En son düzdüğün insanı, şu anda düzdüğünle tanıştırmak biraz terbiyesizce değil miydi? Ah.

Bryenne, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet." Şarap bardağıma uzandım ve kolumu Bryenne'in sandalyesinin arkasına yerleştirdim. "Mükemmel." Gülümsedim.

"Ah bak, Paul orada." Sırıttı ve bizden tarafa şarap bardağını kaldıran düşmanuma el salladı. Burada olmasını bekliyordum, çünkü onu kaldırımıyla tanıştırmak istediğim o sabah olacağını söylemişti. Soluğunun ardından, "İyi davran. Onun önünde bir daha sınır krizi geçirmeyi aklından bile geçirme," diye homurdandı.

"İyi," dedim, bardağımyı kaldırdım ve içimden karanlık sanatlara karşı bilgili olmayı diledim, böylece onu bir kurbağaya dönüştürebilirdim. Bekle, o zaten bir kurbağaydı; daha farklı bir şey olmak zorundaydı... belki de bir hamam böceği?

"Ne düşünüyorsun?"

"Bazı böceklerden ne kadar tiksindiğimi," diyerek şarabımdan bir yudum aldım.

Gözlerini devirdi. "Gerçekten mi?"

"Hı hum. Şaka yapmıyorum. Hamamböcekleri çok adi şeyler, kesinlikle ait olmadıkları yere sızıışveriyorlar."

Bana güldü. "Kıskandığında çok şirin oluyorsun." Gözlerini kıstı ve eğilerek yaklaştı. "Ama eğer kahve aldığım sabahki gibi beni bir daha onun önünde utandırır-san, canını yakarım, Blackstone. Ve bu bir sürü işkence edici acı içerir." Belimden aşağı baktı.

Kahkahayla karşılık verdim, çünkü komikti ve tehdidinden bir an bile şüphe etmedim. Ayrıca söz konusu Hamamböceği karşı taraftan bizi izliyordu. "Kusursuz bir centilmen olacağım... herif kıskaçlarını kendine sakladığı sürece."

Bana tekrar gözlerini devirdi ve bu akşam elbisesinin

etkisiyle gözlerinin ne kadar mavi göründüğünü fark ettim.

Yemekten sonra fazlasıyla dişi ve fazlasıyla zarif olan, Victoria ve Albert'tan Alex Craven'la tanışma zevkine eriştim. Bayan Craven'a, 'büyük bıçaklı Ethan' diye o zehir dolu mesajı yollamadığım için anneme çabucak bir şükran duası yolladım ve annemin o gün beni gözettiğini anladım. Asla şansımı sorgulamayacaktım.

Brynn'e'in, *Leydi Percival*'ın konservasyonunu ayrıntılı bir şekilde anlatmasını isteyen müşteriler tarafından sürüklenmesi uzun sürmedi. Kendimi o ihtimale hazırlamıştım ve bir içki daha almaya yöneldim. Üzerimde bakışları hissettiğimde döndüm ve kızıl-sarışının hızla geldiğini gördüm. *Siktir*. Bunun olacağını biliyordum.

"Merhaba Ethan. Bu akşam seni burada görmek ne kadar güzel. Daha önceki gün Ivan'a seni soruyordum."

"Öyle mi?" Umutsuzca adını hatırlamaya çalışırken başımla selam verdim. "İçecek bir şey... humm...?" Bir puşt gibi hissederek yere baktım ve şu anda başka bir yerde olmayı istedim.

"Priscilla."

Pekâlâ, ilk harfi tutturdum. Parmaklarımı şaklattım ve tavanı işaret ettim, "Doğru! Priscilla, sana içecek bir şey getirebilir miyim? Victorian Galerisi'ne geri dönmek üzereyim." *Lütfen hayır de.*

"Evet! Bir Cosmo hoşuma giderdi." Benim tarafımdan biraz ilgi gördüğünde ısıltı saçarak coştı. Beni baştan aşağı süzdüğünde bunu oldukça rahatsız edici buldum. Yıllar boyunca kadınlarda katlandığım bir şeydi. Tabii ki seks için yapıyordum. Yani, eğer en azından size hayranlık duymalarına izin vermez ya da ilgilerinden memnun olmuş gibi davranmazsanız, kim sizi becerirdi? Ama ger-

çekten, bu sefer hoşuma gitmedi ve benim için oyundan başka bir şey değildi. Brynne'den önce yaptığım şeyin çoğu oyundu. *İtlik etmişim.*

"İvan benim hakkımda ne söyledi?"

"İşinle, Olimpiyatlarla...ve yeni kız arkadaşınla meşgul olduğunu söyledi."

"Ahhh... en azından doğruyu söylemiş," dedim. Acımasızlık etmeden buradan kurtulmanın bir yolunu aradım, "Bir kız arkadaşım var." *Ve hemen, tam şu anda senden uzaklaşmam gerekiyor!*

"Biraz önce onu yemekte gördüm. Genç, ufak bir şey, öyle değil mi?" Priscilla birkaç adım yaklaştı ve elini koluna koydu, sesi yakacak kadar zehirle süslüydü.

"O kadar genç değil." Votkamdan ağız dolusu bir yudum aldım ve beni bu rahatsız edici durumdan kurtarması için bir çeşit doğal afet istediğim sırada, Hamamböceği yanında Brynne'le içeri girdi.

Al sana doğal afet, puşt herif.

"Bebeğim." Kendimi Priscilla'dan kurtarıp Brynne'e doğru gittim. "Tam içki alıyordum ki şeye rastladım... hum... Priscilla..." Lanet olası soyadını da bilmiyordum! Bu berbattı ve bu bokluğu daha fazla sürdürecektiydim yoktu. Önceden sahip olduğumdan falan da yoktu ama bu durum bok gibi garipti.

"Blackstone." Paul Langley bana suçlayıcı bir bakış attı. "Brynne'in biraz başı döndü ve ara vermesi gerekti."

Brynne'in elini tutup dudaklarıma doğru kaldırdım. "İyi misin?"

"Sanırım biraz suya ihtiyacım var," dedi. "Birden ateş bastı ve garip hissettim."

"İşte, oturmanı istiyorum ve sana biraz su getireceğim." Ama daha ben kıpırdayamadan, iyi adam Langley

ellerine kristal bir bardak tutuşturuyordu. Adamla telepati kurmaya çalıştım. Artık bizi bırakabilirsin, Langley.

İşe yaramadı.

"Teşekkür ederim Paul." Brynne adama minnettar bir gülümseme bakarak suyu içmeye başladı.

"Benim için zevk, canım." Hamamböceği ona mırlarcasına cevap verdi.

Lanet olsun, gitmişsindir diye ummuştum. Görünüşe göre, görgü kurallarında bir örnek olan Langley, elini Priscilla'ya doğru uzattı ve kendini tanıttı. "Paul Langley."

"Priscilla Banks. Sizinle tanıştığıma sevindim."

Muhteşem. şimdi, ikiniz birlikte gidip tuvalette iş pişirebilir ya da arkamızdan konuşup bir şeyler yapabilir misiniz? Herhangi birisi mükemmel olurdu.

İyi talihime şükürler olsun ki uzaklaşıp bir sohbete koyuldular. Brynne'e dönüp, "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Evet, fazlasıyla." Paul ve Priscilla'ya göz attıktan sonra bana döndü. "O kim Ethan?" diye fısıldadı.

"Ivan'ın bir arkadaşı."

Bunu yemiyordu ve eğer doğruyu söylemezsem kopacağı kesin kıyametten haberdar eden bir bakış attı. "Senin de arkadaşın mı?"

"Pek sayılmaz."

"Pek sayılmaz, ne anlama geliyor?"

Duraksadım, bu nahošluęu nereye çekeceğimden emin değildim. İnsanların içindeki bir bağış töreni pek yeri sayılmazdı ama ağzımdan çıkan düşüncelerimi her zaman filtrelemezdim ve haliyle konuşmaya başlamıştım bile. "Bir defa çıktığımız ve kelimenin hiçbir anlamıyla arkadaş olmadığımız anlamına geliyor. Sen ve

Langley'nin de arkadaş olmaması gibi." Tek kaşımı havaya kaldırdım.

"Tamam. Yeterince adil," dedi. Priscilla'ya uzun, dalgın bir bakış attıktan sonra bana baktı ve suyunun kalanını bitirdi.

Hımmm... yani şimdilik bu konuyu açmamaya kararlı görünüyordu. Tanrı'ya şükür. Şimdi, eğer Hamamböceği ve Kızıl Sarışın'dan kaçabilirsek tadından yenmezdi.

"Galeriye geri dönelim mi? Hâlâ seninle konuşmayı bekleyen bir alay hayranın olmalı."

"Tabii," diyerek kahkaha attı, başını iki yana sallıyordu. "Ama evet, gerçekten geri dönmeliyiz. Bu akşam Leydi Percival'ın görevini yerine getirmesini istiyorum. Çok uzun zamandır karanlıkta gizleniyordu."

Bryenne'i galeriye geri götürürken, son kısımda mecazen kendini ima ettiğini düşünmeden edemedim: Çok uzun zamandır karanlıkta gizleniyordu. Bir sebepten bu beni mutlu etti.

Bryenne'in bir başka sorgulama turuna kapılması birkaç dakika bile sürmedi ve ben bir nevi arka tarafta sollarak ona işini yapması için izin verdim. Kariyerine daha yeni başlıyordu ve birçok sebepten başarılı olmasını istiyordum. Birincisi, bu onun hayaliydi ve ikincisi, seçtiği alandaki iyi bir iş onu benim yanımda, Londra'da tutacaktı. Ben de tıpkı onun gibi motive olmuştum.

"Şovun tadını çıkarıyor musun?" Ivan'ın sesi omzumun üzerinden geldi.

"Bu akşam içinde gelebilmene sevindim. Bizi ne zaman varlığınla onurlandıracağını merak ediyorduk. Bryenne seni arkadaşıyla tanıştırmak istiyor." Gabrielle'in yeşil elbisesini arayarak etrafa bakındım ama onu görmedim.

“Brynne şu anda çok meşgul görünüyor.” Hayranlıkla kadınıma doğru baktı. “Belki daha sonra.”

“Bak, Ivan, bugün ofisime uydurma bir tehdit ulaştı. Fazla endişelenmedim ama detayları bilmeni istiyorum.” Bu akşam onun katılımını bekleyerek getirdiğim fotoğrafların olduğu zarfı uzattım. Herkesin kendisine yöneltilen tehditleri bilmesi gerektiğine inanıyordum, ne kadar önemsiz olursa olsun fark etmezdi. Çılgın insanlar asla iyileşiyor gibi görünmüyordu, yani herkesin muhtemel bir sorun olabileceğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Ivan’la ben bunu daha önce defalarca kez yapmıştık, o yüzden yeni bir şey yoktu. Fotoğrafları çevirirken homurdandı ve bir dakika sonra bana geri uzattı. “Göz kulak olduğun için sağ ol, E. Olimpiyatlar biter bitmez bunların da sadece bir anı olacağından eminim.” Elimdeki içkiye baktı. “En azından umabilirim, değil mi?”

“Tek yapabileceğimiz bu, dostum.” Ona başımı sallayıp tek elimle sırtına vurdum.

“Seninkine benzer bir şeyler almam lazım.” Elini salladı ve bara yöneldi.

Birkaç dakika boyunca votkamı yudumladıktan sonra bir sigara içmeye karar verdim. Brynne bölünemeyecek kadar meşgul olduğundan Neil’ı buldum ve ona nereye gittiğimi söyledim. Sokağa inen bir çıkış kapısı saptadım, aynı yoldan geri dönebilmek için kapı açık kalsın diye arasma bir şey koydum ve soğuk, temiz gecenin içine adımımı attım.

Karanfil tadı öyle güzeldi ki sanırım biraz sertleştim. Sadece birkaç saat vardı ve sonra Londra’dan gitmek üzere yola çıkacaktık, Brynne sadece bana kalacaktı. Beni bir pelerin gibi saran sigaranın kokusuyla birlikte, şehrin ışıkları ve sesleri rahatlatıcıydı. Orada durmuş tabutuma

bir çivi daha çakarken, sigarayı tamamen nasıl bırakırım diye merak ettim. Tüketimimi sınırlamaya çalışıyordum ama o kadar uzun zamandır kullanıyordum ki nasıl tamamen bırakırım bilmiyordum. Bağımlılık, beden ve ruhun güçlü bir bileşeniydi. Ve sigaralar benim için nikotinden daha fazlasıydı. Sanırım profesyonel yardım gerekiyordu ve diğerleriyle birlikte gerçeklikle yüzleşme zamanıydı.

Göğsümde bir titreşim hissettim ve beni hareketlendirdi, çünkü neler olduğunu anlamam bir dakika sürdü. Ceketimin ön cebinde Brynne'in eski cep telefonu vardı. Telefon o kadar uzun zamandır sessizdi ki neredeyse bu akşam yanımda getirdiğimi unutmuştum, fakat alışkanlıktan şarj edip açmaya devam ediyordum.

Telefonu çıkardım ve multimedya mesaj alarmını gördüm. Bu bir fotoğraf demektir. Buz kestiğimi hissettim ve korkunun ürktücü bıçağının iç organlarımı doğradığını biliyordum. Aç yazısına bastım ve nefes almaya çalıştım.

ArmyOps17, Spotify üzerinden Brynne'e bir müzik videosu gönderdi.

Ah, siktir hayır! Bu, şu anda *olmuyordu*. Mantığım aksini söylese de, bakmaya mecbur olarak kabul etme tuşuna bastım. İçimdeki profesyonel o her neyse görmek zorundaydı. Çalmaya başladığı anda şarkıyı tanıdım. Nine Inch Nails'ın 'Closer' şarkısıydı. Brynne'in olduğu seks videosunda kullandıkları şarkı. Şarkıyı oynattım, çünkü mecburdum. Ama şarkı boyunca hasta hissettim. Ve sadece resmi müzik videosuydu, Brynne'li olan video değildi.

Tanrı'ya. Şükürler. Olsun.

Haçtaki bir maymunun, bir şeyin üzerinde dönüp duran bir domuz kafasının, deri maskesiyle prangalardan

sallanan, ağzına toptan tıkaç takmış Trent Reznor'un ve kadın cinsel organının anatomik çiziminin yer aldığı görüntülerdi...

Sona erdiği anda bir soluk aldım ve ekrana öylece baktım. ArmyOps17 mi? Bu boku kim yollamıştı? Oakley mi? Onun hakkında aldığım istihbarat olabileceği kadar güvenilirildi. Lance Oakley Irak'taydı ve yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecekti. Tabii San Francisco'ya ceset torbasında dönmediği sürece, eğer o kadar şanslıysam... Bunun olabildiğini makul buldum.

Bir dakika sonra mesaj geldi: Brynne, Yardım Et bana; içimde paramparça oldum. Brynne, Yardım Et bana; satılacak ruhum kalmadı. Brynne, kendimden kurtulmama Yardım Et. Brynne, nedeni mi yerle bir etmeme Yardım Et. Brynne, başka biri olmama Yardım Et. Brynne, BANA YARDIM ET!!

O ucubik pislikten sözlere cevap yazarken kesinlikle parmaklarım titredi: Sen kimsin ve benden ne istiyorsun?

Cevap anında geldi: Sen değil, Blackstone. Brynne'i istiyorum. Sigaramı bırak da içeri dön ve ona mesajımı ilet.

Başım hızla havaya kalktı ve etrafı taradıktan sonra çatılara baktım. Bu orospu çocuğu şimdi de beni mi izliyordu?! Hayatımda daha hızlı hareket ettiğimi hiç sanmıyorum ama sadece tek bir amacım vardı; Brynne'i bulmak ve buradan cehennem olup çıkmak.

İçeri daldım ve koşmaya başladım. Kulaklıktan Neil'a bağlandım ve anlaması için kısaca anlattım.

* ArmyOps: İngilizce ordu hareketi anlamına geliyor.

"İç güvenlik az önce bomba ihbarı aldı. Bütün mekânı tahliye ediyorlar, E."

Ne? Aklım bağlantılarla fırıl fırıl dönüyordu, fakat Sherlock'u oynayacak zaman yoktu. "Brynn'e'in yanında kal ve beni bekle!" diye bağırdım.

Neil cevap vermeden önce duraksadı. İyiye işaret değildi.

"Sakin bana şu anda yanında olmadığını söyleme!"

"Sanırım tuvalete gitti ve güvenlik bana yaklaştı... Şimdi onu bulacağım."

"Siktir!"

Yönümü değiştirdim ve alarm sistemi devreye girdi. Kahrolası şey feci gürültülüydü. Bütün çıkışlar aydınlandı ve kapılar açılmaya başladı. Gabrielle hemen önümdeki bir kapıdan çıktı ve sanki koşu yarışındaymış gibi fırladı, bu akşam giydiği ayakkabılar düşünüldüğünde, bu dikkate değerdı. O koşarken saç ve yeşil elbisesinin eteği savruldu.

Onun neler karıştırdığını soracak zaman bulamadım; onu bulmaya ihtiyacım vardı. Arkamda ayak sesleri duyduğumda döndüm. Ivan. Yeniden düzeltilmiş saç ve yarısı içeri sokulmuş gömleğiyle Gabrielle'den daha iyi görünmüyordu. Arka tarafta birlikte olup olmadıklarını merak ettim... *Bunun için gerçekten vaktim yoktu!*

"Bomba ihbarı. Olan bu." Yanıp sönen ışıkları işaret ettim. "Herkes tahliye ediliyor."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Tüm bunlar benim yüzümden mi?" diye patladı.

"Detayları bilmiyorum. Alarm çalmaya başladığında dışarıda sigara içiyordum. Neil içerideki güvenliğin bomba ihbarı aldığını ve her şeyi kapattıklarını söyledi. Sonra çaresine bakacağız. Sadece buradan defol!"

Ivan'ı bırakıp Victorian Galerisi'ne koştum. Mekâna tam bir delilik hâkimdi. İnsanlar bağırıyor ve panikle bağırıyorlardı. Tıpkı benim gibi.

Brynne, neredesin?!

Kalabalıkta menekşe rengi bir parıltı için bakındım ve göremedim. İçim sızladı.

Kulaklıktan tekrar Neil'a bağlandım. "O seninle mi?"

"Henüz değil. Kattaki iki farklı tuvaleti kontrol ettim. Boş. Elaina'ya sokağa çıkarken insanları topladıkları yerde onu görürlerse getirmesini söyledim. Kontrol etmeye devam edeceğim."

Umutsuzluk içindeyken, kadınımu sapasağlam bulabilmek için bizzat şeytanın kendisiyle pazarlık yapacağımı düşündüm. *Leydi Percival*'ın sergilendiği kanada yöneldim, bana bir ipucu verebilmesini umuyordum. Brynne'in arka odaya ulaşmakla ilgili bir şeyler söylediğini hatırladım, Leydi Percival bu akşamki şov için Rothvale'den buraya taşındığında yardım ettiğini söylediği yer. Bir kapı aradım ve birkaç metre ötede duvara uydurulmuş bir yer vardı; contasının dış kısmı görünüyordu ve özel yazan ufak bir işaret iliştilmişti.

Bingo!

Kapı kulpunu çevirdim ve daha fazla kapının olduğu geniş bir soyunma odasına açıldı. Kapılardan biri tuvalet olarak işaretlenmişti.

"Brynne?!" Adını bağırıp elimi sertçe indirdim. Kulpu denedim ama kilitliydi.

Zayıf bir, "Buradayım," cevabı geldi, meleklerle şükürler olsun ki bu oydu!

"Bebeğim! Tanrı'ya şükür." Kulpu tekrar denedim. "Bırak da gireyim. Gitmemiz gerek!"

Kapının kilidi açıldı ve kızımın aramdaki son engeli

açmak için hiç zaman harcamadım. Eğer kabiliyetim ol-
saydı parçalayıp fırlatırdım.

Orada güzel menekşe rengi elbisesinin içinde eli ağ-
zında, alnunda ter birikmiş bir halde duruyor, solgun gö-
rünüyordu. Şu anda kahrolası dünyadaki en muhteşem
renkti! Belki sonsuza kadar. Şu anda nasıl hissettiğimi
hiç unutabileceğimi sanmıyordum. Onu bulmanın verdi-
ği güçlü rahatlama, beni şükranla neredeyse dizlerimin
üzerine indirecekti.

"Yangın alarmı niye çalıyor?" diye sordu.

"Sen iyi misin?" Kollarımı etrafına sardım, fakat tek
elini göğsüme dayayarak beni uzak tuttu.

"Az önce kustum Ethan. Çok fazla yaklaşıma." Tek eli-
ni ağzında tutmaya devam etti. "Sorunum ne bilmiyo-
rum. Tanrı'ya şükürler olsun ki buradaki tuvaletin yakın-
da olduğunu hatırladım. Tam tuvalete doğru eğildiğim
anda alarmlar çalmaya başladı—"

"Ah, bebeğim." Alnını öptüm. "Hemen gitmemiz la-
zım! Yangın yok, bir bomba ihbarı geldi!" Diğer elini
kavrayıp çekmeye başladım. "Yürüyebilir misin?"

Yüzünün rengi daha çok attı, fakat bir şekilde canlan-
dı. "Evet!"

Binadan çıkar çıkmaz Neil'i aradım.

Adrenalinin insan vücudunda inanılmaz etkisi söz
konusuydu. Şükredilecek bir sürü ufak şey vardı, fakat
onların en büyüğü kollarımın arasında güvendeydi.

Son saatler ne manyak bir karmaşa olmuştu. Arabayı
gecenin içinde sürerken neyin yanlış gittiğini uzun uzun
düşündüm. Eve gider gitmez planları değiştirmeye ka-
rar vermiştim. Hannah'yı aradım ve Somerset'e bu ak-

şam geleceğimizi haber verdim. Şaşırmış gibiydi, fakat bizi erkenden ağırlamaktan memnun olacağını ve oraya vardığımızda içeri girebilmemiz için evi açık tutacağını söyledi.

Brynne biraz zorlu bir rakipti. Zaten iyi hissetmiyordu, sonra bomba ihbarı ve bütün tablolar için endişelendi. Şimdiye dek bir patlama olmamıştı ama bütün karmaşa haber kanallarındaydı ve terörist riski olarak değerlendiriliyordu. Mecburi olarak bomba ihbarını araştıran adamlarım vardı ama beni ondan daha çok endişelendiren şey bu akşam cep telefonuna gelen mesajlardı. Onları her kim yolladıysa yakındaydı. Ulusal Galerî'nin arka tarafında sigara içtiğimi görecektik kadar yakındı. Ve eğer onu görecektik kadar yakınsa, kadınuma da fazlasıyla yakındı. Gelen mesaj hakkında zorlukla mantıklı kalabiliyordum; sadece Brynne'in adının eklendiği şarkı söylüyordu. Tüylerimi ürpertmişti ve bir an önce onu şehirden uzaklaştırma kararını vermek çok kolaydı.

Ön koltukta uyuyuşuna baktım, başı yanında getirdiği yastığa doğru eğilmişti. Onu aceleyle şehirden çıkarmıştım ve daha sonra bazı açıklamalar yapacağımı biliyordum ama şükürler olsun ki, bana karşı gelecek ruh halinde değildi ve her şeyi destekledi. Resmi kıyafetlerimizi değiştirip çantalarımızı aldık ve sahil şeridine yapılacak üç saatlik yolculuk için M-4'e çıktık.

İki saatlik yolculuktan sonra sıçradı ve doğrudan bir soruyla uyandı. "Planımız sabahleyin yola çıkmakken, niçin beni bu gecedan sürüklediğini bana söyleyecek misin?"

"Sana söylemek istemiyorum, çünkü bilmek sana iyi gelmeyecek ve zaten kötü hissediyorsun." Eline uzandım. "Konuşmak için yarına kadar bekleyemez miyiz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bebeğim... lütfen, bitkinsin ve—"

"Anlaşmamızı hatırla, Ethan," diyerek konuşmamı böldü, "Her şeyi bilmem gerekiyor, yoksa sana güvenemem."

Ses tonu çok sertti ve ödümü patlattı. Ah, anlaşmamızı çok iyi hatırlıyordum ve bildiğim için nefret ediyordum. Fakat ayrıca Brynne'le ne için anlaştığımı biliyordum. Eğer ondan bilgi saklamak bizi ayıracaksa, o zaman benim için bedeline değmeyecekti.

"Evet, anlaşmamızı hatırlıyorum." Cep telefonunu çıkarmak için cebime uzandım. "Sigara içmek için dışarı çıktığımda cep telefonuna bir mesaj geldi. O yüzden nerede olduğunu bilmiyordum. Dışarı çıkmıştım ve bomba ihbarı, cep telefonuna mesaj geldiği anda oldu."

Titrek bir elle uzandı ve elimden aldı. "Ethan? Mesajda ne var?"

"Önce bir müzik videosu ve sonra da kendine ArmyOps17 diyen birinden gelen bir kısa mesaj." Elimi kolunun üzerine koydum. "Dinlemek zorunda değilsin. Gerçekten bunu yapmak—"

Yüzü saf bir korkuya yakalanmış gibi görünse de, soruyu sordu. "Bu—bu video... benim mi?"

"Hayır! Sadece Nine Inch Nails'ın müzik videosu. Bak, bunu yapmak zorunda değilsin, Brynne!"

"Evet zorundayım! Bu bana, bu mesaj bana! Değil mi?"

Onayladım.

"Ve eğer biz birlikte olmasaydık yine bana gönderilecekti, değil mi?"

"Sanırım. Ama biz *birlikteyiz* ve seni böyle bokluklara endişelenmekten korumak istiyorum. Beni öldürüyor, Brynne. Seni bu halde görmek beni öldürüyor!"

Ağlamaya başladı. Sessiz türden bir ağlamaydı. Genellikle yaptığı şekilde. Bir şekilde sessiz gözyaşları, arabada aramızda gürültülü bir şekilde cıglık atılması gibiydi.

"Seni sevmemin sebeplerinden biri de bu, Ethan," derken burnunu çekti. "Beni korumak istiyorsun, çünkü gerçekten önemsiyorsun."

"Önemsiyorum, bebeğim. Seni çok seviyorum. Bu boktan şeyi görmek zorunda kalmanı istemiyor—"

Başlatma tuşuna bastı ve video oynarken şarkı çaldı. Onu izleyerek nefesimi tuttum.

Brynne tüm şey için aklını başında tutup acı sonuna kadar izledi, tüm o deli bilim adamı fetiş zırvallıklarını. Bunu gördüğü için nasıl hissettiğini gösteren bir belirti yoktu. En azından dışarıdan yoktu. Bilmemin imkânı yoktu.

Yine de, onun izlemesinin bana nasıl hissettirdiğini biliyordum. Tamamen çaresiz.

Sonra kısa mesaj kısmına geçti.

"Orada mıydı? Seni sigara içerken mi izledi?! Ah lanet!" Elini yeniden ağzının üzerine kapattı ve ögürdü. "Kenara çek!"

Siktir! Fizik şartlarına ve yola meydan okudum ve bir şekilde kenara çektim. Lastikler durur durmaz dışarı çıktı ve büyük bir güçle çalılara doğru gitti. Saçını tutup sırtını ovaladım. *Bu gece daha kötü olabilir miydi?*

"Neyim var benim böyle?" diye soludu. "Bana bir peçete getirebilir misin?"

Torpedo gözünden havlu çektim ve ağzını çalkalaya-

bilmesi için bir şişe su götürdüm. Ve çenemi kapalı tuttum, şu anda bedenimin dışında bir deneyim yaşadığımdan emindim. Şu anda bu oluyor olamazdı.

"Daha iyi hissediyorum," diye soludu. "Bu akşamki her neyse geçmiş gibi görünüyor." Yavaşça doğruldu ve başını gece göğüne doğru kaldırdı. "Tanrım!"

"Çok üzgünüm, bebeğim. Sen hastasın ve ben seni yolculuğa sürüklüyorum. Her şey fena halde boku yemiş dur—"

"Ama sen benimle birlikte buradasın," deyiverdi, "ve telefonumdaki bu saçmalık her neyse atlatmama yardım edeceksin, değil mi?" Gözlerini bana dikip baktı, gözleri hâlâ ıslaktı ve çalıkların arasında kustuğu için göğsü hâlâ hızla yükselip alçalıyordu. Ve cesaretiyle benim için tamamen mükemmeldi.

"Edeceğim, Brynne." Bizi ayıran birkaç adımı aştım ve onu yakına çektim. Kollarıma sokulup yanağını göğsüme yasladı. "Seni güvende tutmak için her adımında burada olacağım. Senin için her şeye rest çektim, hatırladın mı?"

Başını sallayıp onayladı. "Ben de senin için, Ethan."

"Güzel. Her şey yoluna girecek, bebeğim." Sırtını yukarı aşağı okşadım ve biraz rahatladığını hissettim.

"Daha iyi hissediyorum... kusmuk gibi kokuyor olsam bile," dedi. "Bunun için üzgünüm."

"Daha iyi hissetmen güzel. Ve sadece çok hafif kusmuk kokuyorsun." Başının tepesine bir öpücük kondurdum ve o kaburgalarımı sıktı. "Ama yolun kenarından uzaklaşmamız lazım. Fazla uzak değiliz ve biraz dinlenebilmen için seni yatağa sokmak istiyorum. Freddy bir doktor. Yarın uykunu aldıktan sonra seni kontrol edebilir."

"Tamam. Cehennem gibi bir gece, hı?"

"Eğlenceli bir sevgilisiniz, Bayan Bennett." Koltuğuna oturttum. "Ama sizinle dışarı çıkmaktansa içeride kalmayı tercih ederim." Alnını öptükten sonra kapısını kapattım.

Söylediğime kahkaha attığında başımızdan geçen berbat bir gecenin ardından, hâlâ onu gülümsetebildiğime memnundum.

"Okyanusun kokusunu alabiliyor musun?" İç kısımlara biraz daha yaklaştıktan sonra sordum.

"Evet. Bana evi hatırlatıyor. Deniz kokusuyla büyüdüüm." Pencereden dışarı baktı. "Bana Hannah ve ailesinden bahsetsene."

Ona evini hatırlatarak üzücü bir hatırayı yüzeye çıkarıp çıkarmadığımı merak ettim ama sorgulamamaya karar verdim. Belki başka zamana ait bir şeydi.

"Pekâla, Hannah benden beş yaş büyük ve fena otoriterdir ama küçük kardeşini seviyor. Çok yakınız... muhtemelen annemizi o kadar erken yaşta kaybettiğimiz için. Annemizi kaybettikten sonra birbirimize sımsıkı tutunduk. Babam, Hannah ve ben."

"Kulağa güzel geliyor Ethan. Birbirinize bu kadar değer veriyor olmanız."

"Seninle tanışmaları için sabırsızlanıyorum. Freddy iyi bir adamdır. Daha önceden de söylediğim gibi bir doktor ve Kilve'deki bir köyde çalışıyor. Evlerine Halborough deniliyor, Freddy'nin ailesinden, Greymontlar'dan, kalma eski bir yapı. Tarihi değeri olan büyük evlerin bakımı çok zor oluyor, o yüzden Hannah'nın işlettiği yüksek kaliteli bir pansiyon işi yapıyorlar ve üç muhteşem çocuk yetiştiriyorlar."

"Onların adları ne ve yaşları kaç?"

"Colin kasımda on üç olacak. Jordan kısa süre önce on birine bastı ve benim masal prensesim Zara, beş yıl önce bu ay içinde geldiğinde herkesi epeyce şaşırttı." Zara'yı düşününce sırtımdan edemedim. Küçük kızlar zayıf noktamdı. "Sana diyorum o bambaşka bir şey. O küçük hanım ağabeylerinin pabucunu dama atıyor."

"O zaman Zara'yla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Hayatındaki bütün erkekleri kontrol edebilen bir kızı görmek güzel olacak; hem de bu kadar genç bir yaşta."

"Şey, sabaha o şansı elde edeceksin, çünkü geldik."

Soluk renkli taştan yapılma Georgian tarzı eve çıkan yarım çember şeklindeki çakıldan araç yoluna girdim. Yüzyıllar boyunca yapılan çeşitli tadilatlar sırasında bazı mimari etkilerin karışımı olmuştu. Eğer tarihi şeyleri seviyorsanız gotik pencereler iyi bir dokunuştur. Sanki sahlin üzerindeymiş gibi konuşlanmış hâlâ güzel bir evdi; deniz kenarındaki bir kulübe için fena değildi. Bu beni her zaman gülmekten çatlatıyordu. Freddy'e göre, Hal-borough iki yüzyıl önce ailesi şehirden uzaklaşmak istediğinde çekilmek için yapılmış bir yaz kulübesiydi. Eğer bu bir kulübeyse, öyleyse o zamanlardaki insanlar neyi ev olarak değerlendiriyordu?

"Tanrım, Ethan bu harika." Brynne evin ön cephesine baktı ve uygun şekilde etkilenmiş göründü. "Muhteşem ve tur için sabırsızlanıyorum."

"Yarın." Bagajdan çantalarımızı topladım ve arabayı kilitledim. "Seni yatağa sokma zamanı. Uyuman gerek."

Yan kapı girişinden geçerken beni takip etti, kapı Hannah'nın söz verdiği gibi kilitli değildi.

Arkamdan, "İhtiyacım olan şey bir duş," diye mırıldandı.

Onu ana merdivene yönlendirirken, "Eğer istersen

banyo yapabilirsin. Odalar harikulade donatılmış bir halde," diye fısıldadım. Hannah'yı arayıp sorduğumda bizim için hangi odayı istediğimi biliyordum. Batı kanadındaki mavi olan, karşıdaki Galler kıyılarına kadar tamamen okyanus manzarası vardı.

Kapıyı açıp onu içeri yönlendirdiğimde Brynne etkilendi. İfadesinden bunu söyleyebilirdim. Gözleri odada dolaşırken sanırım dilinin tutulmuştu.

"Ethan! Bu... resmen nefes kesici." Bana genişçe gülümsedi ve mutlu göründü. "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler." Ama sonra başını aşağı eğdi ve hafifçe iki yana salladı. "Bu akşam böyle berbat olduğu için üzgünüm."

"Buraya gel, bebeğim." Kollarımı açık tuttum ve onun ileri atılmasını bekledim.

Resmen üstüme atladı ve onu kaldırdım, yapmasını çok sevdiğim şekilde bacaklarını etrafıma dolmasına izin verdim. Dudaklarını öpmeye çalıştım ama başını çevirerek bana boynunu uzattı.

Kulağıma doğru, "Herhangi bir şey yapmadan önce duşa girmem ve dişlerimi fırçalamam gerekiyor," diye mırıldandı.

"Hiçbir şey yapmayacağız. Duşunu aldıktan ya da banyonu yaptıktan veya her ne yapacaksan onu yaptıktan sonra uyuyacaksın."

"Hey." Başını kaldırıp bana bir bakış attı. "Beni vücudunuzdan mahrum mu ediyorsunuz, Bay Blackstone?"

Bana sormasını beklediğim en son şeyin bu olduğundan eminim. "İl... vay... ah... hayır, Bayan Bennett. Siz böyle bariz bir ihtiyaç içindeyken sizi bedenimden mahrum etmek gibi gerzekçe bir şeyi asla yapmam."

"Bu iyi, çünkü artık çok daha iyi hissediyorum. Çok

daha iyi..." Yüzümü ellerinin arasında tutup güzel bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Ahhh, öyle olduğunu görebiliyorum."

Aletime dayanarak kasıldı ve bacaklarını etrafımda sıkarak bizi daha da yaklaştırdı. "Ve planuma tamamen uyum sağladığınızı *hissedebiliyorum*, Bay Blackstone."

Şey, bacakların kıcımın etrafına dolanmış, aletim vücudunun çok güzel bir parçasına dayanırken, elbette öyleydim.

Bizi dikkatle banyoya doğru götürerek onu ayaklarının üzerine bıraktım. Lambanın düğmesini buldum ve banyoyla manzaraya bir bakış attığı anda soluğunun kesilmesinden keyif aldım.

"O pencereden görünen şey okyanus mu? Yüce Tanrım! Burası o kadar güzel ki zorlukla ayakta durabiliyorum."

Kahkaha attım. "Şimdi, o küvetle mi, yoksa benim ırzıma geçmekle mi daha çok ilgileniyorsun artık pek emin değilim."

"Ama aynı anda birkaç işi yürütmek konusunda ben de senin kadar iyiyim, bebeğim," dedi. Kapüşonlu eşofman üstünü başından çıkarıp yere düşmesine izin verdi.

"Bana bebeğim demeni ne kadar sevdiğimi sana hiç söyledim mi?"

Soyunma şovu öyle iyi olacaktı ki şimdiden vücudumun baştan aşağı vızıldadığını hissedebiliyordum.

"Belki bir ya da iki kez söylemişsindir."

Tişörtünü çıkardı ve işte o anda gördüm.

"Kolyeni takıyorsun."

Beni onayladı. Mavi dantelden sütyeni ve bu cehennem gibi gecenin başında ona verdiğim kalp şeklindeki kolyeyle orada duruyordu.

"Kıyafetlerimizi değiştirirken çıkarmak istemedim."

Gözlerini benimkilere çevirdi ve parmağıyla kalbe dokundu.

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Çünkü bunu bana sen verdin ve beni sevdiğini söyledin, sonra—"

Cümlesinin ortasında, "Çıkarmanı istemiyorum," deyiverdim.

"—sonra benim için her şeye rest çektiğini söyledin."

"Senin için. Brynne seninleyken her şeyimi ortaya koyuyorum ve en başından beri bunu yaptım."

Ve her kelimemde samimiydim. Ne istediğimi biliyordum. Kristal berraklığında anlıyordum ve artık ondan geri dönüşüm yoktu.

Sonsuza kadar rest çekeceğim, bebeğim...

Kadınıma doğru uzandığımda, ona gerçekten de ne kadar ihtiyacım olduğunu gösterdim ve bunu sözcüklerle de dile getirdim. İşte o zaman, hayatımın en iyi kumarını kartlarla oynamadığımı anladım, Londra'nın bir sokağındaki o gecede, güzel bir Amerikalı kız karanlıkta yürümeye çalıştığında, hayatımdaki en önemli eli oynadım ve onun için... rest dedim.

Yazar Hakkında

Raine, on üç yaşındayken ilk Barbara Cartland romanını aldığından bu yana aşk romanları okuyor. Kitabın 1975'te satın aldığı "*The Flame is Love*" olduğunu sanıyor. Ve artık kendisi de aşk romanları yazdığından, onları okumayı asla bırakmama şansı çok yüksek. Kabul etmek gerekirse, Raine'in hikâyeleri Bayan Cartland'ı mezarında çevirecek kadar açık, fakat onun fikrine göre uzun, esmer ve yakışıklı bir kahramanın asla modası geçmez. Asla! Artık seksi aşk hikâyeleri yazmak vaktinin çoğunu dolduruyor. Eğer yazmak Raine'i çok uzağa götürürse, onu gerçek hayata çekip çıkaracak prens gibi bir kocaya ve iki tane pırıl pırıl oğula sahip. Oğulları hikâye yazmaktan hoşlandığını biliyor, fakat birini okumayı asla istemediler. (Raine bu konuda çok minnettar.) Okuyucularından haber almayı ve kitaplarındaki karakterlerle ilgili sohbet etmeyi seviyor. Raine'le Facebook'tan iletişim kurabilir ya da şu anda ne üzerinde çalıştığını görmek için www.RaineMiller.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

***Yaklaşan tehlike.
Uğruna savaşılabacak bir aşk.
Her şeyini ortaya koyan bir adam.***

Ethan Blackstone, Brynne'in güvenini kötüye kullanmış ve terk edilmişti. Fakat bunu kabullenmek gibi bir niyeti yoktu. Amerikalı kadını geri kazanmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Aralarındaki tutku yakıcıydı, fakat birbirlerinden sakladıkları sırlar karanlık, ürkütücü ve her türlü gelecek planlarını yok edebilecek kadar güçlüydü.

Şimdi Brynne tehlike altındaydı ve Ethan sevdiği kadının kalbini kazanabilmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır bir adamdı. Onu korumak için göze almayacağı şey yoktu. Onun için her şeyini ortaya koyacaktı.

Peki yaptıkları Bryenne'i korku içinde yaşamaya sürükleyen geçmişinden kurtararak yeniden onun dokunuşunun sıcaklığını hissetmeye ve güvenini kazanmaya vetecek miydi?

Çeviren: Tuba

YABANCI

